

МЕРИ ПОРТЪР НАУЧИ МЕ ДА ОБИЧАМ

Превод от английски: Иван Иванов, 1995

chitanka.info

1

Дженифър Синклер плати на шофьора, взе багажа си и слезе от таксито. Смая се като видя малката спортна кола, паркирана нахално пред входа. Изглеждаше ѝ позната. Дили Патрик нямаше посещение?

Между веждите ѝ се появи бръчка. Всички прозорци на вилата бяха тъмни. В светлата топла пролетна нощ палмите до стъпалата изглеждаха посребрени. Сигурно беше почти полунощ. Тя едва бе успяла да хване последния полет от Ню Йорк за Лос Анжелис и беше скована от дългото седене.

Подчинявайки се на някакъв вътрешен импулс, тя не влезе през вратата на къщата, а мина през градината. Обви я упойващ аромат. На терасата бяха запалени аплиците. Не се виждаше обаче човешка душа. Върху кръглата маса откри кофичка за охлаждане на шампанско. До нея имаше две празни шишета и две чаши. Върху едната ясно се виждаха следи от червило.

Дженифър пое дълбоко въздух. Хвана я яд. Остави бързо багажа си и влезе в къщата. Елегантното помещение беше осветено от меката светлина на безбройните запалени свещи, които хвърляха трепкаща светлина върху голите тела, извиващи се в страстна прегръдка върху френското легло. Те бяха толкова увлечени в любовната си игри, че не забелязаха веднага влизането на Дженифър.

Най-сетне младата жена забеляза Дженифър на вратата и извика тихо. Патрик обърна зачервеното си лице, изправи се светкавично и изтегли завивката върху двамата.

— Джени, нима вече си се върнала? — попита той глупаво и гласът му прозвуча сипкаво от страх.

— Съжалявам, че ви смуцавам — каза Джени с горчив сарказъм. — Но можех ли да предполагам, че в собствената си къща трябва да звъня предварително?

— Защо не се обади? Щях да те взема от летището — Патрик отметна кичур коса от челото си и се усмихна смутено. — Не знам как

мога да се случи това с Медлън, Джени! И двамата пихме малко повечко. Не ми се сърди, Джени!

— Да използваш къщата ми за любовните си похождения не говори за добър вкус — рече тя, трепереща от яд. — До пет минути да сте изчезнали и двамата!

Преди да излезе, видя как хубавият модел Медлън, работеща във фирмата ѝ, прекрачи невъзмутимо през Патрик, слезе от леглото и ѝ се представи в цялата си прекрасна голота.

Дженифър побягна надолу. Беше ѝ безкрайно трудно да се овладее, но не искаше да прави сцена, която би позволила на Медлън да триумфира. Ръцете я сърбяха да я наплеска, но тогава със сигурност всички в бюрото щяха да узнаят, че тя от ревност е загубила контрол над себе си и би станала предмет на общ присмех.

В бара, разположен подковообразно в салона, си приготви уиски със сода и лед и запали цигара. През отворената врата видя Медлън да прекосява залата. Веднага след това се хлопна вратата.

— Няма я — Патрик се появи в стаята, пъхнал ръце в джобовете на бежовите си панталони, сигурен признак за гузна съвест. — Ще получа ли и аз питие, скъпа?

Тя му хвърли поглед, преливащ от гняв.

— За теб барът тук е затворен завинаги. Омръзнало ми е вече от лекомислените ти постъпки. Изчезвай!

— Ти ме изхвърляш? — удължи се лицето му.

— Трябва ли да ти го напиша? Нещата си може да вземеш и покъсно.

— Нека поговорим за това на спокойствие — опита се той да я омилостиви. — За Бога, Медлън не значи нищо за мен. Аз обичам само теб, Джени!

— Повече няма да можеш да ме оскърбяваш, вече не! — каза тя студено. — Патрик, моята любов се изчерпа. Омръзна ми непрекъснато да прощавам изневерите ти. Днес капката преля чашата. Фактът, че на всичко отгоре това се случи в моя дом, ми показва колко малко ме уважаваш. Но има ли смисъл да дискутирам това с теб? Ти просто не разбираш, че за една близка връзка е необходима и вяроност. Не искам мъж, който да идва при мен от прегръдките на друга жена. Всичко хубаво, Патрик, при това завинаги.

Патрик се обърна безмълвно и излезе. Той беше вбесен, че Джени го изгони така хладнокръвно. Ясно, че беше излязла от кожата си, като намери Медлън в леглото си. Но тя отново ще се успокои. Все още нищо не беше загубено. Все пак Джени го обичаше и щеше да му прости както по-рано — в това беше напълно сигурен. По дяволите, той също я обича, макар и доста своеобразно. Той разчиташе на брак с нея. Като съпруг на Джени един ден щеше да заеме мястото на баща ѝ и да стане първи директор на рекламната фирма „Ръш Къмпани“.

След като вратата се затвори зад Патрик, Дженифър можеше отново да си поеме въздух. Тя чувстваше безкрайно облекчение и беше горда, че изгони Патрик с такова самообладание. Уискито със содата и леда я разтовари. Едва сега почувства умора и пожела да си легне.

— Ще закусва ли мистър Норт с вас, мадам? — попита икономката Сара, когато ѝ поднасяше, както всяка сутрин, чай в леглото.

Сара и мъжът ѝ Уилям живееха в градинската постройка и се грижеха образцово за домакинството. Бащата на Дженифър ѝ подари вилата за двадесет и първия ѝ рожден ден и осигури също милата и благонадеждна двойка, която вече шест години беше при нея.

Сара беше мургава дебеличка жена на четиридесет години, винаги послушна и в добро настроение. Тя обожаваше своята млада господарка, която беше от малкото заможни жени, които никога не изливаха капризите си върху своите служители, ако въобще мадам Синклер знаеше какво е това каприз.

Дженифър погледна икономката си.

— Мистър Норт никога няма да закусва повече с мен — рече тя с решителен тон. — Сара, като намерите днес време, опаковайте нещата на мистър Норт. След това Уилям да ги занесе в апартамента му. Искам стаята да бъде почистена и ремонтирана. Мебелите може да ги продадете. Имам намерение наново да мебелирам помещението.

Сара постави ръка пред устата си и се изкиска.

— Да не би да сте изгонила мистър Норт, мадам?

— Да — потвърди със задоволство Дженифър.

— Тогава сте постъпила правилно! Той не беше мъж за вас! — заяви Сара доверително и излезе.

Усмехнатата, Дженифър пиеше чая си. Явно Сара отдавна знаеше, че Патрик ѝ изневерява. Острите ѝ очи не пропускаха нищо и, ако засягаше Дженифър, го възприемаше като лична обида.

Понеже сутринта не я очакваха да се върне в бюрото си в „Ръш Къмпани“, тя реши да си позволи един свободен ден. Отправила поглед към прекрасно разцъфналия парк, закуси на спокойствие на терасата. Огненочервените, сините и жълтите цветове на тропическите растения сякаш бяха слезли от картина на Гоген. Върху тъмнозелената поляна все още блестяха като пръснати перли малки капчици вода. Сигурно рано сутринта Уилям беше поливал.

Колко приятно беше спокойствието тук след напрегнатата блъсканица в Ню Йорк. Дженифър беше потърсила „С. Р. Телевижън“ и преговаряла с мениджъра за сроковете за предаване на рекламния ѝ клип. Всичко се уреди без проблеми. Затова толкова болезнено посрещна изненадата вкъщи. Помисли да си отмъсти, като разкаже всичко на баща си, който незабавно би уволнил Медлън и Патрик. Но един такъв реванш ѝ изглеждаше твърде елементарен. Тя умееше строго да разделя личния от професионалния си живот. Медлън беше отличен модел, а Патрик — находчив режисьор на рекламни клипове. Нямаше причина да ги изгони.

За да се разсее, Дженифър започна да обмисля рекламния клип за нова диета за отслабване на „В. В. Корпорейшън“. Освен че работеше като личен референт, тя с удоволствие се занимаваше с рекламни клипове, при които можеше да докаже творческите си способности.

Ако баща ѝ някога бе съжалявал, че има дъщеря вместо син, то той отдавна е забравил за това си разочарование. Още от дете Дженифър започна да проявява изключителен интерес към рекламните клипове. Беше работила във всички отдели на фирмата и междувременно беше израснала до незаменим помощник на баща си, който беше горд със своята амбициозна дъщеря.

„Красотата си взела от майка си, а от мен си наследила способността да мислиш“ — хвалеше я той.

Дженифър знаеше, че той не би я търпял в компанията, ако не беше добър професионалист. Пит Синклер също много добре умееше да отделя работата от личния си живот.

Тя все още работеше върху проекта си, когато Уилям се появи на терасата с голям букет рози.

— Току-що ги предадох за вас, мадам.

— От кого са?

— Има някаква визитка.

— Добре, прочети ми я — Дженифър продължи работата си над проекта.

— „Обичам те безкрайно. Твой Патрик“ — прочете Уилям с театрален патос.

— Благодаря, Уилям. Хвърлете визитката в кошчето и подарете розите на Сара, ако ѝ харесват.

— Както желаете, мадам! — Уилям се отдалечи достолепно. Къдравата му коса с годините беше побеляла, което придаваше на черното му лице особено достойнство. Уилям печелеше добре при Дженифър, Толкова добре, че можеше да си позволи да изпрати единствения си син в университет.

По обяд стана толкова горещо, че Джени започна да изпитва желание за една баня. Тя облече бикините на банския си, прекоси парка и отиде до личния си залив. Слънчевите лъчи проблясваха върху водата, която на бурни вълни се разбиваше о брега. Ниски, обрасли с мъх скали обграждаха заливчето от двете страни, а високи кокосови палми хвърляха сянка върху ослепително белия пясък. На мостика, под такта на вълните, се поклащаше моторница.

Докато отиваше към брега, Дженифър нави на висок кок гладката си руса коса, изглеждаща почти бяла на слънцето. Тя беше дългокрака и висока като момче. Само нежно заоблените бедра и високият бюст издаваха привлекателна женственост, която въздействаше неудържимо на мъжете.

Дженифър се плъзна във вълните, сякаш искаше да отмие от себе си всички мрачни мисли.

След като обядва, тя отиде в стаята си. Забеляза, че вратата на бившата стая на Патрик беше широко отворена. Сара и Уилям не бяха губили времето си. Стаята беше така празна, като че никой не беше живял в нея в продължение на седмици. Вече беше стигнала до решение за окончателно скъсване. Когато вечерта Патрик позвъни и искаше да говори с нея, тя накара Сара да му каже, че за него тя повече не съществува.

Вероятно Патрик усети желанието ѝ и съответно реагира. Няколко дни по-късно намери оставката му върху бюрото си. Медлър също прекъсна договора си. Дали го обичаше?

Дженифър знаеше, че само да вдигне телефона, щеше да убеди Патрик да остане. Със сигурност той разчиташе на това, защото знаеше, че тя не може толкова бързо да го замени. Но Дженифър и не мислеше да му достави това удоволствие. Беше много доволна, че ще се отърве от него.

Спонтанно реши да потърси баща си, за да обсъди с него въпроса за нов режисьор.

2

— Би било прекрасно да можеш да вземеш Рекс Лаци — беше мнението на Лу Рик. — Той е най-добрият режисьор в бранша.

— Мислиш ли, че аз не знаех това? — Дженифър отпи от леденостудения си портокалов сок.

Дамите се бяха излегли в шезлонгите си под един чадър до овалния плувен басейн. Неделното утро беше слънчево и топло. Лек ветрец накъдряше водата в басейна и падащите от цъфтящите дървета листенца на цветовете създаваха илюзията, че вали сняг.

— За съжаление Лаци работи за нашите най-големи конкуренти — продължи разговора Дженифър. — Благодарение главно на него „Хайлайтс“ ни отнема най-добрите клиенти. Давам всичко, за да привлека Лаци в „Ръш Къмпани“.

Дженифър беше доверила проблемите си на Лу. Закръглената руса Лу беше най-добрата ѝ приятелка и вече от няколко години беше женена за известния кинопродуцент Антъни Рик. Нямаше никакви проблеми с брака си, навярно защото знаеше как да създаде уют на подложения си постоянно на стресови ситуации съпруг и нямаше никакви амбиции за артистка.

Общувал през целия ден с напрегнати и чувствителни творци, за Рик нежната естественост на Лу означаваше извор на спокойствие и почивка. Двамата бяха пример за щастлива двойка.

— Какво ще кажеш, ако на моето парти в края на следващата седмица поканя Рекс? — предложи весело Лу. — Тогава ще можеш непринудено да се запознаеш. На едно мило момиче като теб би трябвало да се удаде да привлече Рекс. Не е необходимо веднага да изтъкваш факта, че си дъщеря на Пит Синклер. Той познава ли те лично?

— Досега не сме се срещали никога. Но идеята ти е добра. Навярно ще ми се удаде да убедя Лаци, че при нас има по-добри шансове. Ще ти бъда много благодарна, ако ме запознаеш с него. Какво знаеш лично за него? Женен ли е?

— Доколкото знам, Рекс има само работата в главата си. Не е женен и ако има някакви истории, те протичат напълно дискретно. Сигурно ще ти допадне. Намирам за великолепно колко решително се освободи от Норт. Направо си е дързост да се забавлява с модела в твоята къща. Това говори за лош стил. Ти заслужаваш по-добър мъж от този плейбой.

Тази тема беше неприятна за Дженифър, затова тя стана.

— Благодаря за разговора, Лу. Когато някой има приятелка като теб, не се нуждае от психолог — каза тя весело и тръгна да си отива.

— Винаги съм на твое разположение — отговори ѝ Лу. — Ще се видим тогава в неделя, окей?

От Бевърли Хилс Дженифър отиде направо във вилата си в Санта Моника смени копринения си тоалет със спортен костюм за тенис и тръгна за тенис клуба. След като поигра, тя се присъедини към познати на терасата на клуба. Докато пиеха студена безалкохолна напитка, водеха лек разговор.

Вечерта прекара сама и се наслаждаваше на това. Седмицата в бюрото беше така изтощителна и пълна със стресови ситуации, че се нуждаеше от няколко часа само за себе си, за да се отпусне.

В събота дълго обмисляше какво да облече. Как можеше да впечатли мъж като Лаци? Мъж, обграден от стилно облечени модели, навярно би сметнал за добър вкус едно семпло облекло.

Накрая се спря на костюм от бяла коприна. Изисканата тясна рокля с висока странична цепка подчертаваше особено добре стройната ѝ фигура. Под широкото деколте на късия втален жакет се подаваше част от розово бюстие. Към този тоалет обу полувисоки бели мокасини и се отказа от чорапогачи, понеже краката ѝ имаха силен равномерен загар, който се подчертаваше още повече от белия цвят на роклята.

— Вие изглеждате просто умопомрачително, мадам — бърбореше Сара, докато фризираше косата ѝ. — Красива сте като филмова звезда. Никога ли не сте мислила да се снимате във филм?

— Досега не — заяви Дженифър с усмивка. — Аз съм неподходяща за филмова артистка и не съжалявам бедните създания, които трябва да се мъчат, за да се докопат до някоя роля. Не съм и фотогенична.

Докато бърбореше, Сара тупира косата ѝ като шлем около главата. Няколко игриви къдрици се увиваха около слепоочията и тънкия ѝ врат и омекотяваха строгостта на суровата ѝ красота.

— Така добре ли е? — Черните очи на Сара изпитателно срещнаха погледа ѝ в огледалото.

— Фантастично, Сара!

— Да фризираш такава хубава коса не е никакво изкуство — рече Сара поласкана. — Кога трябва да ви откара Уилям?

Дженифър погледна обсипания с диаманти часовник, единственото украшение, което носеше. Беше малко след двадесет и един часа.

— След четвърт час — реши тя. — На връщане ще взема такси.

Когато Дженифър се появи, партито беше в разгара си. Няколко двойки танцуваха вяло на терасата под звуците на оркестър. Полянката беше обсипана с групи от хора във вечерно облекло, които разговаряха за сделки или за клубове, в които членуваха. Партита като това служеха не само за удоволствие, но и за сключване на нови контакти.

Антъни Рик я видя и я поздрави по холивудски — целувчица отдясно и отляво по бузите.

— Хубаво е, че можа да дойдеш. Вземи си някаква напитка — рече ѝ той и отиде да поздрави друг гост.

Един от келнерите ѝ поднесе сребърен поднос и Дженифър си избра коктейл от шампанско с цвят на фламинго. Само с един поглед забеляза, че повечето от присъстващите дами носеха скъпи пъстроцветни вечерни тоалети. Тя видя Лу в група от оживено дискутиращи хора и закрачи бавно през полянката, за да се присъедини към тях. Но изведнъж зад нея се раздаде глух доброжелателен глас.

— Една бяла лилия между бодливи рози — изрече гласът с насмешка.

Дженифър се обърна и видя мъж, който стърчеше над нея, въпреки че тя със своите метър и седемдесет и шест съвсем не беше ниска. Той беше облечен в бял ленен костюм и тъмносиньо поло, открито около врата, позволяващо да се видят показващите се под него косми. Късо подстриганата му тъмноруса коса се къдреше на слепоочията. Под гъстите му тъмни вежди неговите очи изглеждаха още по-светли.

— Да не би да обичате лилии? — попита Дженифър с дързък тон.

— Мечтая за тях — той я хвана просто за ръка. — Забелязах, че дойдохте сама, точно както и аз. Изпийте коктейла си. Искам да танцувам с вас.

— Винаги ли така, без заобикалки, изказвате желанията си?

— Повечето пъти. Защо да се губи време? Защо да не ви кажа, че ми харесвате?

— Но вие изобщо не ме познавате — изуми се Дженифър.

— Аз съм Рекс. Вие да не би да се казвате случайно Лили?

Дженифър се разсмя гръмко.

— Трябва да ви разочаровам, моето име е Дженифър. Приятелите ме наричат Джени.

Танцуваха румба и веднага налучкаха ритъма.

Щом Дженифър погледна в сияещите му светли очи, обхвана я особено чувство за лекота и когато при танца коленете им се докоснаха, тя беше пронизана като от електрически ток. Никога по-рано не ѝ се бе случвало да се чувства така спонтанно привлечена от някой мъж. Имаше чувство, че ще се разбира с него без много думи. Ако това не беше лудост!

Изглежда Рекс изпитваше същото, защото ѝ каза:

— Не е своеобразно, Джени? Всеки ден срещаш хора, към които оставаш безразличен. Но изведнъж срещаш някого и светът се променя. Знаеш ли, нямах и най-малкото желание да идвам на партито. Сега се радвам, че се навих и дойдох. Нямах да си простя никога, ако не бях те срещнал.

Танцът свърши. Лу дойде при тях. Във френската си розова рокля тя изглеждаше като бонбонче.

— Както виждам, вече сте се запознали — изчурулика тя. — Джени, трябва да те предупредя за Лази. Смята се, че е непревземаема крепост и му се носи славата на заклет ерген.

— Да не си забравила, че и аз съм заклета стара мома? — пошегува се Дженифър. — Рекс и аз си допадаме толкова добре.

— Тогава не ми остава нищо друго, освен да ви пожелаая да се повеселите хубаво — Лу им помаха закачливо с обсипаната си с украшения пухкава ръчица и забърза нататък. Като домакиня имаше

задължението да се грижи за всички и понеже в парка се тълпяха над стотина гости, не ѝ оставаше време за всекиго.

Сега оркестърът свиреше страстно танго. Рекс я прегърна. Забравили всичко, те се отдадоха на ритъма на музиката, вперили страстни погледи един в друг. В този момент Дженифър забрави, че беше дошла на партито, само за да се запознае с Рекс Лаци. Наистина тя се запозна с него, но не подозираше какво завладяващо впечатление щеше да ѝ направи.

Когато по време на танца се намираще в ръцете му, избледняха всички неприятни спомени с Патрик Норт и тя почувства, че никога по-рано не беше пожелавала някой мъж, както жадуваше за Рекс Лаци. Един негов поглед беше достатъчен, за да я хвърли във водовъртежа на най-различни чувства. Тя беше изпила само един коктейл, а се чувстваше опиянена. Това ѝ беше необяснимо и започна да се страхува, че така реагираше на този мъж. Какво особено имаше в него?

— Многого хора тук ме дразнят — рече Рекс, когато пиеха на бара по чаша шампанско. — Съгласна ли сте да сменим обстановката? Не вярвам семейство Рик да ни се обидят, ако изчезнем тайно.

Дженифър го погледна в очите.

— Те просто няма да забележат. Тръгваме ли?

Пред вратата на къщата успяха да хванат такси, с което тъкмо бяха дошли на партито някакви закъснели гости. Рекс я заведе в малък бар, в който чернокож стар пианист свиреше романтични мелодии за вечната любов. Той им кимна усмихнат. Навярно Рекс го познаваха добре в бара, защото и барманът го поздрави по име.

— Какво желаете да пиете? — Рекс погледна въпросително Дженифър.

— Нещо с много сок и малко алкохол — каза тя. — Искам да запазя главата си бистра.

Рекс се засмя и поръча два коктейла с портокал.

Те само опитаха напитките си, като при това погледите им бяха отправени замечтано един към друг. Когато пианистът запя с тих мелодичен глас: „Целувката си е целувка“, Рекс обви ръце около нея и затанцуваха на малкия празен дансинг. Тя се притисна в самозабрава към него и когато почувства върху бузата си нежното докосване на устните му, потръпна. Той усети как реагира тя на ласките му и въздъхна. Колко малко знаеха все, още за себе си, а вече имаха

чувството, че се познават отдавна. Часовете минаваха неусетно. Бяха загубили всяко чувство за време, сякаш то изведнъж нямаше значение за тях.

Бяха последните гости и приятният пианист свиреше само за тях. Той сияеше, усмихваше се и свиреше по-хубаво от когато и да било, омаян от вълшебството, което излъчваха влюбените.

Сиянието на утрото оцветяваше вече небето в розово, а хълмовете на планината Сан Габриел блестяха златисто, когато Рекс докара Дженифър вкъщи. Той остави таксито да чака пред вратата ѝ и я целуна нежно.

— Хубаво би било, ако днес имаш време за мен — помоли той. — Можем да излезем с яхтата ми. Ако си съгласна, ще те взема след два часа.

— Разполагам с цял ден.

Дженифър влезе вкъщи, направи си едно силно кафе и го изпи на терасата. Не си заслужаваше да ляга само за два часа. Интересно, че не чувстваше и най-малката умора. Все още бе омаяна от вълшебството на отминалите часове. Цялата трепереше от желание да види отново Рекс, да бъде съвсем близо до него.

Никога по-рано не се бе случвало такова нещо с нея.

— Вие сте станала много рано, мадам! — поздрави с добро настроение Сара. Тя беше минала направо през поляната и вече беше облякла бялата си кухненска престилка. Къдравата ѝ черна коса беше още мокра от душа.

— Аз въобще не съм лягала — Дженифър се разсмя. — И при това нямам намерение да си лягам. Веднага отново ще изляза. Двамата днес имате свободен ден. Вероятно ще отсъствам до късно вечерта.

— Радвам се да чуя това! — беше напълно ясно, че Сара се радва на свободния ден. — Как мина партито? Забавлявахте ли се добре? Сега виждам, че вие въобще не сте се преобличала!

— Беше хубаво — Дженифър скръсти ръце зад тила си и погледна разсеяно към парка.

Загадъчна усмивка се появи на устните ѝ. В меката утринна светлина лицето ѝ изглеждаше много бледо и хубаво. Сините сенки под очите ѝ още повече подчертаваха блясъка им.

— Да ви поднеса ли една солидна закуска? — попита Сара.

— Не съм гладна — Дженифър стана и се протегна с въздишка. — Ще се потопя за малко в морето и след това ще се преоблека. Чао, Сара, прекарайте един хубав ден!

След плуването в морето Дженифър отново се почувства във форма. Тя отми под душа морската вода, изми косата си и след това втри в тялото си благоухаещ лосион. Към белите шорти облече синя тениска без ръкави и седна на балкона да изсъхне косата ѝ на слънце. Опакова бързо малкото неща, от които се нуждаеше. Беше любопитна дали вълшебството от нощта ще изчезне на ослепителната светлина на деня и получи сърцебиене при мисълта за нежните устни на Рекс.

Рекс дойде по-рано, отколкото беше очаквала. Очите му светнаха, щом я видя. Цялата си коса беше вързала на конска опашка и изглеждаше неописуемо млада. В открита спортна кола отидоха до пристанището и се качиха на яхтата му.

Рекс управляваше сам малката пъргава яхта. Докато тя пореше вълните и се насочваше в открито море, погледът му непрекъснато се спираше на фигурата в розов бански от копринена лъскава материя. Радваше се, че Дженифър беше застанала до него. Изглеждаше му почти невероятно, че можеше да се влюби така прибързано като някой ученик.

А и такъв се чувстваше тази сутрин след приказната нощ. Сякаш бе подмладен с години и от възбуда би могъл да прави даже салта.

Рекс се насочи към малък остров, в чието пясъчно заливче пусна котва. Заливът беше обграден със зелен пояс от непроходима джунгла. До тях долитаха мелодичните песни на тропическите птици. Заедно разпънаха палатката и разгърнаха къмпинг мебелите. След това се настаниха удобно под сенника. Рекс се беше погрижил за всичко. Имаше горещ чай в термоса, апетитни сандвичи, обвити във фолио, а за десерт — плодове.

Като се нахраниха, опаковаха, отново припасите в хладилната чанта и се скриха в палатката от лъчите на палецото слънце. Лежаха един до друг. В здрачевината на палатката очите ѝ придобиха фосфоресциращ блясък. Рекс зарови ръка в копринената и коса, която при докосване пукаше като наелектризирана.

Дишането му се ускори. Обхвана го трескаво желание, но той все още се владееше, подпъхна ръка под тила ѝ и се наведе над нея. Нежно

допря с устни устата ѝ. Все още нерешително връхчетата на езиците им се докоснаха във възбуждаща игра.

Дженифър простена тихо, когато той свали горната част на банския ѝ и започна безкрайно нежно да я гали по гърдите. Ласкавите му ръце се спускаха все по-надолу. Сърцето ѝ започна да бие учестено. Изпълнена с растящо нетърпение, тя му помогна да смъкне и бикините ѝ.

Рекс се освободи от шортите си. Отново я взе в ръцете си и горещината на кожата му се предаде на нея. Търпеливо и с чувствена нежност той я галеше, докато тялото ѝ се притисна към неговото с диво, страстно желание.

Той внимателно проникна в нея. Лек стон се откъсна от устните ѝ и този стон предизвика бурните му движения, забравяйки всички задръжки. В енергичен ритъм те достигнаха екстаза и продължиха да лежат прегърнати, докато постепенно отшумяваше възбудата им.

3

Слънцето беше вече доста ниско, когато Дженифър се събуди. Рекс все още спеше, прегърнал с едната си ръка бедрата ѝ. Силният му гръден кош се повдигаше и спускаше в такт с дишането. Тъмен перчем падаше немирно на челото му. В съня си той изглеждаше почти като малко момче.

Дженифър не помръдваше. Тя се наслаждаваше на щастливото чувство да го има до себе си. Тази бурна любов напълно я изненада. И въпреки това тя никога по-рано не бе преживявала такова щастие в ръцете на някой мъж.

Рекс се протегна, промърмори в съня си и след това внезапно отвори очи. Засмя се и я погледна.

— Да не съм заспал?

— И двамата сме спали с часове. Все пак прекарахме една дълга безсънна нощ.

— Имаш ли желание да се изкъпем?

— О, да.

Както бяха голи, те скочиха във вълните. Наоколо нямаше и следа от човешка душа, а животните в джунглата сигурно нямаше да проявят интерес към добре оформените им тела. От водата те видяха как на брега изскочи някаква маймунка, взе си банан от кошницата с плодове и светкавично изчезна в храстите.

— Дати е сладко, малки разбойнико! — извика весело Рекс. — Пожелаваме ти добър апетит!

— Какво животно искаш да бъдеш най-много, Рекс? — попита Дженифър.

— Котка — последва бърз отговор. — Тогава през целия ден бих се излежавал и мъркал. А ти, скъпа?

— Бял гълъб. Да мога да кацам на раменете ти и да те кълва нежно по възглавничката на ухото.

— Нали не би отлетяла никога от мен? — той прегърна бедрата ѝ и потри буза в нейната.

— Сигурно не, ако ти винаги си мил с мен.

— Искам да бъда мил с теб. Ти си божи дар, който не разчитах да получа на старини.

— За един стар господин ти си удивително силен — подразни го тя.

— Вече имам бели косми. След три години навършвам четиридесет!

— А аз съм на тридесет. По-рано щяха да ме наричат вече стара мома.

— Аз мечтая за стари моми, които да са привлекателни като теб.

Рекс я хвана под мишниците и я потегли леко във водата.

— За такова голямо момиче ти си удивително лека — похвали я той. — Каква е работата ти? Ако съдя по фигурата ти — сигурно си фотомодел.

— Не бих могла да издържа на продължаващото с часове позиране пред камерата. Работя в едно бюро — Дженифър не искаше точно сега да си припомня, поради какви причини искаше непременно да се запознае с Рекс Лаци. В един толкова хубав, изпълнен с хармония ден беше престъпление да се мисли за делова работа.

„Ще поговоря утре с него“ — помисли тя нерешително.

Изведнъж рязко се обърна и го прегърна така буйно, че двамата паднаха във водата. Тук беше плитко. Тя лежеше върху него и докато вълните на Тихия океан ти обливаха непрекъснато, го целуваше страстно.

Рекс не знаеше кое то оставя без дъх — нейната жадуваща за страст уста или морската вода, която равномерно ги заливаше.

Ритъмът на вълните и изкусителната близост на тялото ѝ разбушуваха кръвта му. Дженифър така се беше впила в него, че той не можеше да помръдне, и когато я усети изцяло, нададе вик на удоволствие, погълнат от прииждащата вълна.

Едва вечерта се върнаха в Лос Анжелис. Бяха изяли взетите със себе си провизии. В близката закувалня си поръчаха хамбургери и изпиха по една голяма кола. След това отидоха в луксозната мансарда на Рекс в Бевърли Хилс. Стъклените врати на голямото жилище водеха към вълшебна градина на покрива е кръгъл басейн, обграден с пищно цъфтящи тропически растения. Те седяха в удобните креела на покритата тераса, пиеха шампанско и слушаха музика.

— През цялата седмица ще си спомням за тази прекрасна неделя — изрече Дженифър. — Сам ли живееш тук?

— В момента да. Но за теб ще освободя една стая, даже със собствена баня. Когато имаш желание да икономисаш от наема, с удоволствие ще ти предоставя втори ключ от жилището си.

— Пази се да не приема предложението ти — поде весело шеговития му тон.

Изведнъж си спомни, че утре имаше неотложни ангажименти. Въпросът с новия режисьор също не беше решен. Но Дженифър все още нямаше желание да говори за това. „Навярно през следващия уикенд — помисли си тя. — Да не разваляме хубавия ден с професионални теми.“

— Би ли ми поръчал такси — помоли тя Рекс. — Какво би си помислил шофьорът, когато се кача в този късен час в спортен костюм за тенис?

— Не искаш ли да останеш тук цялата нощ?

Тя се радваше на разочарованието в гласа му, но поклати решително глава.

— Работата ми е тежка и трябва да ставам сутрин твърде рано. Но през уикенда съм изцяло на твоё разположение.

— Седмицата ще ми се стори дълга — той хвана ръката ѝ и започна да целува един след друг върховете на пръстите ѝ. — Предлагам в събота да се нахраним богато и да отидем в „нашия“ бар. Сутринта ще закусим при мен и отново ще отплаваме за „нашия“ залив.

— Съгласна съм! — Дженифър го целуна закачливо по върха на носа. — Но планът ти за уикенда има един пропуск. Какво ще се случи между посещението на бара и закуската?

— Вярвай на моите творчески способности. Ще положи всички усилия, за да не разочаровам напрегнатото ти очакване.

— Нима наистина си свободен? Мъж като теб? — шепнеше тя влюбено. — Просто да не повярваш, че досега никой не те е впрегнал в брачния ярем.

— Как може да се учудваш на това? — рече той самоуверено. — Ясно е, че съм чакал теб.

— За тези думи заслужаваш да те разцелувам.

— По-добре си тръгвай — подсмихна се Рекс. — Но не възразявам.

Дженифър го прегърна, целуна го по клепачите, по бузите и по очарователната тясна упорита уста.

— Някой беше казал, че всички хубави неща са три? — закачливо се усмихна Рекс и я отнесе в спалнята си.

Дженифър не се чувстваше особено приятно, когато още по първи петли си отиде с такси до вкъщи. Рекс все още спеше и тя нарисова с червило на огледалото в банята сърце и вътре в него началните букви на имената им: Дж и Р. И ако това не беше глупаво! Рекс сигурно ще се смее, когато се бръсне пред огледалото.

След закуска Дженифър отиде в бюрото. Даже секретарката й Памела забеляза сияйното й настроение.

— Да не би да сте имала хубав уикенд, мадам! — попита тя с уважение, докато й представяше пощата.

— Да, много хубав — потвърди Дженифър усмихната.

Но след това звънна телефонът и ежедневието я завъртя. Много скоро се сблъска с всекидневните си ядове. Един добър клиент оттегли заявката си. Тя подозираше, че зад това се крие Патрик, понеже самостоятелно се беше договарял с клиентите и водил обсъжданията.

Следобед видя в демонстрационната зала заедно с баща си новия видео рекламен клип, сниман от втория режисьор Джо Лемън.

Пит Синклер ясно изрази недоволството си.

— Може да те приспи — процеди той злобно. — Момиче, което се обвива в небесносиня пяна, съм гледал толкова често. Всичко това е безнадеждно остаряло. Защо трябваше да уволниш Патрик Норт? Той поне имаше оригинални идеи!

— Аз не съм уволнила Патрик, той сам си отиде — засегна се Дженифър. — Трябва да сме радостни, че се освободихме от него. Нима си забравил колко много се вълнуваше от размазаните снимки на последния му клип? Момчето е загубило ясения си поглед. Нищо чудно, когато още на закуска трябва да се налее с уиски. Забрави Норт. Той няма да даде нищо повече.

Пит Синклер скръсти ръце и ред гърди.

— О'шей, осигури ми тогава някой по-добър. Да не имаш предвид Рекс Лаци? Осъществила ли си вече контакти?

Дженифър се изчерви, сякаш имаше двусмислие във въпроса му. Но добрият ѝ баща наистина не можеше и да предположи колко успешно се беше развил контактът ѝ с Рекс.

— Аз вече се запознах с него. Но такова нещо не става бързо. Сигурно ще ми се удаде да отвлека Рекс от „Хайлайтс“. Само ми предостави малко време.

Пит Синклер изгледа замислено своята привлекателна дъщеря. Той подозираше, че и лично между Дженифър и Норт се е стигнало до скъсване. Но се пазеше да задава въпроси за това. Ако Дженифър искаше да говорят, би го направила сама. Тя обаче се държеше така, сякаш не изпитваше силна болка, а напротив. Дълго време не я беше виждал така сияеща.

Следобед Дженифър имаше уговорена среща в художествената агенция „Варайъти“. Собственичката, мис Кларидж, беше добра позната и вече доста често ѝ бе осигурявала модели.

Аманда. Кларидж прие приятелски Дженифър в обзаведения си напълно в авангарден стил офис. Самата тя изглеждаше като кукла от витрина, която по някакво чудо можеше да се движи и говори. Бледото ѝ лице с големи черни очи нямаше, въпреки петдесетте ѝ години, нито една бръчка, благодарение изкуството на един прочут козметичен хирург. В този топъл ден беше облечена в домашен костюм от черна коприна, за да хармонира на черно-бялото обзавеждане на офиса си.

— Джен, мисля, че имам подходящия за теб модел — каза живо Аманда. — Съвсем млада и много способна да се превъплъщава. Обучена е много грижливо от нас. Това ще бъде първата ѝ работа. Виж снимките на Фани.

Двете жени разгледаха заедно снимките на модела, който беше наистина изключително хубав, с кестенява коса и изразителни кафяви очи.

— Фани е висока метър и осемдесет и е мило, разумно момиче. „Ръш“ ще е доволна от нея или аз ще се откажа от работата си.

— Аз ти се доверявам напълно — усмихна се Дженифър. — Щом ти намираш, че момичето е окей, ще го взема.

— Ще изпратя Фани при теб сутринта в сряда. Да кажем към единадесет часа?

— Съгласна съм — Дженифър отбеляза в бележника си уговорения час.

Дамите поляха сделката с чаша шампанско и изпушиха по още една цигара.

— Беше глупаво да ви предложи Медлън — рече Аманда. — Тя беше при мен и искаше да ѝ посреднича. Но на нейната възраст това няма да е лесно. Тя е почти на тридесет, а днес се състезават момичета под двадесет. Посъветвах я да опита като статистка в Холивуд. Времето ѝ на модел е преминало.

— Съжалявам — Дженифър го мислеше съвсем искрено.

Спрямо Медлън не изпитваше никакво чувство на отмъщение. Дали не трябваше даже да ѝ бъде благодарна? Ако не беше отишла в леглото с Патрик, Дженифър определено нямаше да се реши толкова бързо да скъса с него. Тогава пък нямаше да се запознае с Рекс. Каква ужасна мисъл!

Този ден, приблизително по същото време, Лу Рик имаше изненадващо посещение. Тя тъкмо се наслаждаваше на следобедното си кафе на засенчената тераса, когато лакеят доведе Патрик Норт.

— Каква приятна изненада — усмихна се Лу. Тонът ѝ говореше, че тя не е очаквала това посещение.

— Аз имах работа наблизко — Патрик се наведе към нея и я целуна по двете бузи, при което тя усети, че целият лъха на алкохол. — Лу, ти изглеждаш прекрасно. През целия ден около себе си гледам само жени скелети. Ти си балсам за очите ми — раболепно я поласка той.

— Колко си мил да ми кажеш това — огорчи се леко Лу.

Очарователната му забележка отново напомни за проблемите и с теглото.

— Седни, Пат. Искаш ли чай? — попита тя гостоприемно.

— Не се затруднявай, аз се отбих за малко!

„Едно уиски сигурно нямаше да откаже“ — помисли си Лу с ненавист. Но мислите ѝ изобщо не се отразиха на гладкото ѝ розово лице.

— Какво правиш сега, Пат? Имаш ли вече друга работа? — попита тя сдържано.

Норт сви безразлично рамене.

— Още не съм си потърсил. След всичко, което беше между мен и Джени, ми е неприятно веднага да отида при конкурентите — зад принудената му усмивка прозираше твърде явно несигурността му. —

Аз все още разчитам, че Дженифър ще престане с глупавото си държане на обидена и отново ще се помири с мен. Говорила ли си през последните дни с нея?

— Ние си телефонираме почти ежедневно — изрече Лу. — Тя се чувства приказно.

— Не вярвам това. Дженифър умее добре да прикрива истинските си чувства — Патрик се наведе напред и я погледна умоляващо: — Лу, ти си най-добрата ѝ приятелка. Не би ли могла да кажеш някоя добра дума за мен?

— Нима нямаш достатъчно мъжество, за да решиш сам проблемите си?

— Джени отказва категорично да ме види. Когато ѝ позвъня, тя слага обратно слушалката. Вече не знам какво друго да направя, Лу! Обичам Джени като никоя друга жена. Тя трябва да знае това. Искam отново да я имам на всяка цена!

Лу не се трогна от отчаянието в гласа му.

— Трябваше да помислиш за това по-рано — отговори му тя спокойно. — Доколкото познавам Джени, тя няма да промени решението си, дори и аз да опитам да я убедя. За теб ще бъде по-добре да се примириш с фактите. — Лу не искаше да изглежда злобна, но не можа да се сдържи да не добави: — Медлън сигурно ще те утеши за загубата на Джени.

— С Медлън отдавна съм приключил. Тя отлетя за Париж, защото се надява, че там ще има повече шансове. Ще бъдеш ли така любезна да разкажеш това на Джени?

— Ще го направя с удоволствие, но се страхувам, че това няма да промени нищо. — Сигурността ѝ събуди подозрението му.

— Ти знаеш нещо — запита я той. — Да не би Джени да има някой друг?

— Джени се е сприятелила е Рекс Лаци — рече Лу, изпълнена със задоволство.

— С режисьора на „Хайлайтс“? — загуби самообладание Патрик.

— Джени ще опита всичко, за да привлече Рекс от „Хайлайтс“ — каза Лу, без да си дава сметка, че вече му разкрива непозволеното. — Мога само да ти дам един добър съвет: своевременно да се огледаш за нова работа — препоръча му тя.

— Познавам Лаци. Той никога не ще напусне „Хайлайтс“ — разяри се Патрик. — Ако Дженифър се опита да го привлече, ще претърпи неуспех.

— За една очарователна жена като Дженифър това е невъзможно — уязви го Лу. — Доколкото разбрах, Рекс е вече луд по нея.

— Наистина ли? — мрачната физиономия на Патрик говореше много.

Той не можеше да скрие, че кипеше от яд. Сбогува се набързо и невежливо.

4

Дженифър не можеше да си спомни да се е радвала някога така на уикенд, както сега. Беше получила доста покани за партита, но отказа всички. Уикендът беше запазен за Рекс. Даже и президентът на Съединените щати нямаше шанс да я види на парти в Белия дом.

Тя реши в събота да поспи до късно, но любовните трели на птиците я събудиха доста рано и след това повече не можа да заспи. След като направи, без да бърза, няколко кръга в морето, тя се настани уютно за закуска на терасата, като преглеждаше ежедневниците. Едва и се удаваше да се съсредоточи върху прочетеното. Цялата гореше от копнеж към Рекс. Въобще не разбираше как е могла да издържи цяла седмица без него. За щастие беше една адска седмица, която почти не й остави време за размисъл. С Рекс сигурно се е случило нещо подобно. Той беше отлетял за натурни снимки във Флорида.

Беше ли й останал верен? Мъж, който непрекъснато беше заобиколен от хубави модели, е подложен на многобройни изкушения. Но тя не вярваше, че той би могъл да погледне някоя друга — особено след последния уикенд, прекаран с нея. В края на краищата Рекс не беше така лабилен както Патрик Норт и беше съвсем друг. Той беше просто несравним.

След закуска Дженифър се попече на слънцето. Харесваше се, когато кожата ѝ беше леко загоряла. Щом ѝ станеше твърде горещо, тя се потапяше гола в плувния басейн, след това се намазваше грижливо с крем и отново се подлагаше на топлите лъчи на слънцето.

Беше дала на Уилям строго указание да не я безпокои никой. Той наблюдаваше чистачките, които всяка сутрин се грижеха за изрядния ред във вилата. Понеже Дженифър искаше да отидат да вечерят с Рекс се отказа от обяда.

За вечерта избра златист дамски костюм от блестяща коприна, който ефектно подчертаваше загара ѝ. Понеже знаеше, че Рекс харесва косата ѝ, тя я остави свободно разпиляна върху раменете си. Гримира

се дискретно, подчерта в светло хубаво оформените си устни и отиде след това на бара, където беше приготвен леденият аперитив.

Сара и Уилям бяха вече напуснали вилата, когато се появи Рекс. Отвори му сама. Сърцето ѝ биеше лудо. Той изглеждаше приказно в бежовия си спортен костюм и нежнорозовата копринена риза.

Още на вратата се прегърнаха. Рекс я притисна толкова силно към себе си, че почти ѝ причини болка. Но как се наслаждаваше на тази болка, която ѝ показваше, че е жадувал за нея толкова, колкото самата тя за него.

— Седмицата ми се стори безкрайна. Никога по-рано Флорида не ми е изглеждала така безлюдна — усмихна ѝ се той със светнали очи. — През следващите часове искам да те имам само за себе си. — Той я разгледа оценяващо, както изкуствовед някоя скъпа картина. — Ти си по-красива от всякога, Джени. Обичаш ли ме още?

— Как си стигнал до мисълта, че те обичам? Не мога да те търпя! — отговори тя със светнал поглед. — Ужасен мъж! Ти даже не си ме целунал както трябва!

— Отвън все още чака таксито и ако аз се осмеля да те целуна, шофьорът ще загуби търпение и ще замине — защити се той.

— Защо тогава не го отпратиш веднага? — прошепна тя, прегърна го през врата и покри бузите му с бързи малки целувчици, които го възбудиха. — По-късно ще си поръчаме друго такси!

— Лекомислено момиче! — рече той, обзет от горещо желание.

Намери нейната естествена, спонтанна чувственост за очарователна. Външно изглеждаше студена и недостъпна, а беше способна на увеличаща страст.

Той излезе и малко след това Джени чу шум на заминаваща кола.

Рекс се върна бързо. Не се колеба дълго, а веднага бурно я прегърна. Дрехите им полетяха към пода. Преплели тела, те се отпуснаха върху килима и започнаха да се целуват с жадна страст. Раздялата, очакването на тази среща и взаимният им копнеж усилиха още повече желанието им.

Между изтощителните целувки си шепнеха любовни думи, а нежните им милувки усилиха страстта. Този път се любиха диво, без никакви задръжки и на върха на екстаза гласовете им се сляха в един-единствен щастлив вик.

Още стояха прегърнати, без дъх и обзети от чувството за преживяното чудо. Очите им бяха все още замъглени от отминалото наслаждение, кожата им пламтеше, а сърцата им биеха в бурен ритъм.

Внезапно Дженифър осъзна, че все още лежаха върху китайския килим.

— Ние сме напълно луди — изкиска се тя. — Знаеш ли за какво имам желание сега?

— Само да не започваме отново — пошегува се той и ухапа нежно зърното на гърдата ѝ. — Нека преди това да похапнем, за да си възвърна отново силите.

— Можеш да мислиш само за едно! — подхвърли тя с престолено недоволство.

— Не е моя вината. Ти си толкова съблазнителна. При жена като теб си загубваш ума.

— Не преувеличавай — поласка се тя. — Не искам да знам на колко жени си го казвал досега. Не можеш да ме убедиш, че нямаш никакъв опит.

— Навярно съм естествен талант — той потри буза в нейната. — Хубаво ми е с теб, скъпа. Опасявам се, че след теб няма да обичам никоя жена. Но аз те прекъснах. За какво имаш желание?

— Да се изкъпем с теб в морето. След това можем да хапнем на терасата. В хладилника има достатъчно, в случай че не очакваш някакво изключително меню.

— Звучи примамливо. С удоволствие ще спестя някой и друг долар. Ще имам ли нужда от плувки?

— Не, ако не се срамуваш от мен — тя поглади мускулестите му бедра. — Ти имаш толкова хубаво тяло. С удоволствие те гледам.

— Впрочем кой е собственикът на тази страхотна вила? — попита той с леко подозрение, докато в прекрасната си голота преминаваха през изпълнената с аромата на цветята градина. — Сигурно имаш някой много щедър меценат, ако можеш да си позволиш този лукс.

— Този меценат е баща ми — отвърна му тя. — Какво си помисли?

Почти очакваше, че той ще продължи с въпросите си. Тогава можеше най-после да му каже кой е баща ѝ. Но Рекс се задоволи с обяснението ѝ. Срещу един щедър баща той нямаше нищо против.

Само мисълта, че зад целия този блясък може да се крие друг мъж, би го уязвила чувствително.

Те скочиха в прииждащите вълни на прибой, забавляваха се като непослушни деца и се върнаха освежени обратно вкъщи. Дженифър никога не бе смятала за нужно да се грижи сама за собственото си удоволствие. От готвене тя почти не разбираше. Затова отвориха две консерви хайвер, който започнаха да ядат с лъжици. Като второ ядоха студен ростбиф със сос от хрян, а за десерт различни видове сирена с хляб, грозде и маслини.

— Това беше най-вкусното ядене в живота ми — Рекс, все още по слипове, въздъхна с облекчение и се облегна в бялото кресло. — Такъв уикенд с теб може да потисне стреса и ядовете на цяла седмица.

— В хладилника има още лед — предложи Дженифър.

Широка усмивка озари лицето на Рекс.

— Въобще не мисля за лед. Имам нужда от нещо загриващо.

— Една хубава мока ще свърши ли работа?

— Тогава няма да мога да спя цяла нощ — отвърна й той.

— О-о, Рекс — престори се на смутена. — Все още няма полунощ. Как може да мислиш сега за спане?

— Представям си приятно, че заспивам в ръцете ти. Но щом толкова искаш да излизаме...

— Нямам голямо желание още веднъж да се преобличам и гримирам.

— Ти си много по-хубава без грим по лицето. Нека просто останем тук, Джени. След всички тези вкуснотии, които ми сервира, се чувствам сит, ленив и напълно задоволен. Да бях взел анцуга си за джогинг, тогава бихме могли да се поразходим до морето и да се насладим на свежия бриз.

— Ще намеря нещо.

Дженифър побърза в стаята за преобличане, измъкна от шкафа най-големия си памучен спортен пуловер и долнище за джогинг, което й беше твърде голямо. За Могъщата фигура на Рекс долнището щеше да бъде по-скоро малко, но имаше ли това някакво значение? Дженифър избра за себе си един слънчево жълт анцуг.

Повдигнали високо крачоли на панталоните, те бягаха боси по мекия пясък, който беше съхранил топлината на слънчевия ден. На небето се появиха първите звезди, а огромна портокалово жълта луна

хвърляше златиста светлина върху приливните вълни на океана. Изкачиха малкия скалист хълм, опасващ частния ѝ плаж. Пясъчният плаж се простираше на мили далеч и беше почти пуст в този нощен час. Само от време на време се срещаше някоя влюбена двойка. Едва когато приближиха големите хотели и плажът се оживи, те се върнаха обратно. От тичането бяха останали почти без сили и сега вървяха бавно, съпровождани от шума на вълните и далечните звуци на танцова музика.

На следващото неделно утро Рекс стана рано. Погледна нежно розовото, отпуснато в съня лице на Дженифър. Сребърнорусата ѝ коса се беше разпиляла като ветрило върху възглавницата, а малките ѝ закръглени гърди се повдигаха и отпускаха в ритъма на дишането.

Изглежда даже и насън тя чувстваше изпитателния му поглед. Стана неспокойна, клепачите на очите ѝ потрепнаха и, все още сънена, тя го погледна.

— Вече си станал — измърмори тя. — Колко е часът?

— Едва шест, скъпа. Поспи още малко. Аз ще отида до нас, и ще подготвя всичко за излета. До един час ще те взема.

— По това време няма да хванеш никакво такси — Дженифър се надигна изведнъж. — Можем да отидем с моята кола. Така ще спестим време. Какво е времето навън?

Рекс излезе на балкона.

— Не можеше да бъде по-хубаво — провикна се през рамо. — Не се вижда никакво облаче. Със сигурност днес ще е горещо.

Те прекараха чудни часове в заливчето, когато късно следобед на хоризонта се появиха тъмни облаци. Понеже знаеха колко бързо може да се влоши времето, събраха светкавично вещите си и тръгнаха обратно с яхтата. Появи се силен вятър. Вълнението стана по-силно. Беше наистина страшно да се люлееш с малката яхта по огромните вълни.

Рекс беше вързал Дженифър, за да не падне зад борда при силното вълнение. Опасното пътуване харесваше неимоверно много на Дженифър. Тя викаше и се смееше от удоволствие и почти съжаляваше, когато пристигнаха в пристанището преди появата на облаците.

Междувременно небето напълно почерня. Първите големи капки дъжд вече плющяха по дървената обшивка на палубата и след това със страшна сила започна да се излива истински порой. Те избягаха в малката каюта под палубата, където беше толкова притъмняло, сякаш настъпваше нощ.

Очите на Рекс пламнаха, когато видя как релефно изпъква тялото ѝ под мокрите дрехи.

— Ти си цялата мокра — прошепна той.

Гласът му беше станал хрипкав от възбуда. Той свали тениската и шортите ѝ, грабна мъхеста хавлиена кърпа и започна да я подсушава е нежна настойчивост.

В илюминатора на каютата плющеше дъждът, който като завеса ги отделяше от външния свят. Закотвената яхта се поклащаше от вълните, които в бесен ритъм се разбиваха о бордовете ѝ.

С ръце повдигна влажната ѝ коса и наведе глава. Устните му покриха с нежни целувки тила ѝ, продължиха след това игриво по-надолу, докато с върха на пръстите си кръжеше около зърната на гърдите ѝ. Тя простена и се облегна тежко на него. Останаха в това положение няколко минути, докато усетиха как постепенно топлина обхваща телата им. Той я хвана за хълбоците и я извъртя към себе си. Вилнеенето на бурята увеличаваше още повече възбудата им. Те се плъзнаха на койката. Рекс беше изтеглил Дженифър върху себе си. Той не можеше да помръдне, понеже тясната койка беше твърде малка за дългите му крака. Остави се безпомощно на любовните ѝ ласки и простена с облекчение, когато тя най-после го обхвана и се сля със страстен ритъм с него.

Когато няколко часа по-късно се хранеха в най-привлекателния ресторант на „Сънсет“ авеню, Рекс почти не можеше да си представи, че Дженифър беше същата тази жена, която само преди няколко часа в прелестната си голота го беше любила така страстно. В синкав като лед копринен костюм и повдигнати коси, тя въздействаше освежаващо като априлско утро.

„Джени сигурно има много лица — помисли си той, докато я галеше с поглед. — Един път закачливо дете, друг път елегантна лейди, разсеяна любима или вулкан от страсти. Какви ли други лица може да има, които тепърва ще откривам?“

Като предястие бяха поръчали филе от пъстърва с червени боровинки върху препечени филийки и пиха към това бяло тръпчиво вино. Дженифър се интересува от работата във Флорида и той ѝ разказа охотно за снимките на рекламен клип за дезодорант с тропически аромат. Като всеки ангажиран мъж, той говореше с удоволствие колко много работа се крие зад един рекламен клип, преминаващ само за няколко секунди на телевизионния екран.

„Като че ли самата аз не зная това — помисли си Дженифър. — Дали не е дошъл моментът да обясня на Рекс, че като него и аз се чувствам в този бранш като риба във вода?“

Но по някакви причини не ѝ достигна смелост да говори за такива сериозни неща. Тя го слушаше и виждаше как се движат устните му, как блестят красивите му зъби, когато се усмихваше. Намираще устните му за чувствени. „Скъпи мой, любими“ — мислеше тя, все още омаяна от отшумяващото вълшебство на преживените с него часове. Никога по-рано не беше чувствала такава хармония при интимна близост, както е него. Имаше чувството, че преживява любов за пръв път. Едва в неговите прегръдки разбра на каква страст беше способна. „Обичам го неопишимо и това се случва след толкова малко време!“

— За какво мислиш? — междувременно бяха стигнали до ягодовия шербет и на Рекс му направи впечатление мълчаливата ѝ замисленост.

Дженифър се засмя.

— Тъкмо си мислех, че те обичам неопишимо.

— За такива мисли какво да кажеш — с нежен жест той хвана тясната ѝ, елегантна ръка.

— Какво ще правим сега? — Дженифър потърси с крак неговия и докосна прасеца му с върха на пръста си. — С удоволствие бих танцувала с теб в малкия бар при симпатичния пианист...

— Съгласен съм — той погледна часовника си. — По това време там сигурно е доста пълно.

— Това няма никакво значение! За мен другите хора въобще не съществуват. И без това няма да оставаме за дълго, Рекс. Нали утре започва петдневната надпревара. На драго сърце бих си легнала по-рано.

— Не ми напомняй за утре. Целия ден ще трябва да прекарам с кройчката в шивачницата.

— Хубава ли е?

Ревнивите нотки в гласа ѝ го поласкаха.

— След един уикенд с теб даже и мис Свят не може да е опасна — засмя се той. — При теб или при мен ще закусваме?

Няколко мига Дженифър размисляше. Бързо прехвърли наум утринните си ангажменти. Нямахше нищо належащо.

— При мен — реши тя бързо. — Ако станем рано, ще можем преди това да се изкъпем в морето, а после ще те закарам с колата си.

— Решено — Рекс кимна на келнера да донесе сметката. — Впрочем в коя фирма работиш?

— „Ръш Къмпани“ — отговори Дженифър потисната.

„Сега ще се изясни всичко“ — помисли тя, но Рекс отбеляза само мимоходом:

— Значи работиш за конкурентите. Но след време мога да те устроя в „Хайлайтс“.

Дженифър се задави от шерито, което пиеше в момента, и се закашля. Най-малкото си спести отговора, понеже междувременно келнерът беше дошъл на масата, за да представи сметката.

„Днес през нощта, когато сме вкъщи, ще му разправа всичко — обеща си Дженифър. — След това ще се смеем до смърт върху предложението да ме нареди в «Хайлайтс». Рекс сигурно ще прозре, че бъдещето му е свързано с «Ръш Къмпани».“

5

Тъмнокожият пианист се зарадва на идването им. Той се засмя, кимна им и запя веднага тяхната любима мелодия: „Целувката си е целувка“. С щастлива усмивка видя как влюбената двойка се зарадва на това. Всички маси бяха заети, но Рекс и Дженифър откриха два стола на бара и си поръчаха коктейл с шампанско.

Изведнъж в огледалото Дженифър видя как зад нея се появи позната физиономия. Патрик Норт се изправи зад нея и положи с нетактична интимност ръка на раменете ѝ:

— Ало, Джен! — избръщолеви той с натезал език. — Хубаво е, че те виждам. Как си?

Не беше никаква случайност, че Патрик се появи точно в този бар. След известно проучване той узна, че това беше любимият бар на Рекс Лаци.

Дженифър освободи нетърпеливо раменете си от ръката му.

— Изчезвай оттук, ти си пиян! — каза тя студено.

— За мен ли говориш? — той се засмя раздражен.

— Тогава се запитай защо пия, сладка Джени! Не мога да се примиря с мисълта, че си ме изгонила. — Той се ухили дръзко на Рекс. — Радвам се, Рекс, че мога да поздравя в твое лице своя наследник. Джени има вкус, това не може да ѝ се отрече. Кого трябва да поздравя за завоеванието му — теб или нея?

— Защо не и двамата? — вметна Рекс спокойно.

— Тогава Дженифър е постигнала целта си — продължи Патрик, бесен от спокойствието на Рекс. — Предупреди ли вече „Хайлайтс“ за своето напускане?

Рекс се втренчи неразбиращо в него.

— По каква причина трябва да направя това?

— По простата причина, че Джени иска да те привлече за „Ръш Къмпани“ — злобно рече Патрик. — Само не казвай, че нямаш представа за това? Дженифър не ти ли е разкрила истинските си намерения? Защо мислиш, че се е присламчила към теб? Заради

черните ти очи? Не ме карай да се смея! Тя не си е помисляла нищо друго, освен, да те примами. Само по тази причина е помолила своята приятелка Лу Рик да те покани на партито.

— Рекс, не му обръщай внимание, той наистина е пиан — намеси се Дженифър.

Но Патрик не се предаваше.

— Възможно е да съм обърнал някоя чашка в повече — призна си ухилено. — Но все още знам какво говоря. Напълно е ясно, че за „Ръш“ имаш нужда от нов режисьор, след като ги зарязах. А ти искаше да имаш най-добрия, който беше в бранша, с изключение на мен, разбира се.

— Как може да си толкова подъл! — Дженифър го изгледа с пламнали очи. — Престани най-после да се месиш в моите работи, Норт! Аз съм приключила с теб веднъж завинаги!

Рекс все още не разбираше за какво се вълнуваха двамата. Какво общо имаше Дженифър с „Ръш Къмпани“, освен че работеше в офиса ѝ? Той беше отвратен от срамната сцена и забеляза, че всички останали посетители гледаха към тях, очаквайки някаква сензация, понеже Патрик нарочно не беше говорил тихо.

Рекс плати на бармана и хвана Дженифър под ръка.

— Нека си отидем, скъпа. Нямам желание да си развалям вечерта заради някой луд.

— О'шей, нека е така — провикна се язвително Норт. — Но да те предупредя, Лаци! Познавам Дженифър по-дълго и по-добре от теб и ти казвам, че зад привлекателната ѝ външност се крие леденостудена пресметлива жена, която използва всички средства, за да постигне целта си, ясно ли ти е? В това отношение тя е достойна дъщеря на баща си. Навярно ти е известен Пит Синклер, шефът на „Ръш Къмпани“?

Рекс стисна зъби. Без да продума нищо, той измъкна Джени на улицата, качиха се в едно такси и потеглиха към вилата на Дженифър. През цялото време, скръстил ръце пред гърди, Рекс мълчеше озлобен и се беше втренчил упорито навън.

Дженифър подозираше нещо недобро, като видя мрачната му физиономия. Тайно прокле Патрик. Защо трябваше да се мотае в бара и да бръщолеве като пубертетче? Ако беше обяснила предварително

всичко на Рекс, щеше да звучи съвсем иначе. Впрочем сега е вече късно — за това се погрижи отмъстителният Патрик Норт.

Първият тревожен знак за Дженифър беше, че когато пристигнаха във вилата ѝ, Рекс остави таксито да чака. Значи той не предвиждаше посещението му при нея да продължи дълго. Дали не трябваше да му бъде и благодарна, че изобщо влезе с нея в къщата?

Когато влязоха вътре, Рекс, все още със скръстени ръце, се облегна на колоните на стълбищния парапет. Изглежда нямаше намерение да влиза по-навътре.

— Какво е вярно от твърденията на Норт? — запита той с потъмнял поглед. — Дължиш ми обяснение. С желание бих чул сега твоята версия на историята. Значи ти си дъщерята на шефа на „Ръш“?

— Това не мога да отрека. Работя като личен референт в нашата фирма — рече открито Дженифър. — Ще добавя също, че аз помолих Лу да те покани на партито. Все пак не можеш да се сърдиш, че исках да взема за „Ръш“ най-добрия режисьор. Всеки друг на твое място би се чувствал поласкан.

— Навярно трябва и да се радвам, че през цялото време си ми разигравала театър? — избухна той. — Нима всякакви средства са оправдани за теб, когато примамваш хората?

— Сега отиде твърде далеч! — извика тя бясна. — Може би си въобразяваш, че бих започнала някакъв флирт с теб, само за да те привлека?

— Защо тогава през цялото време си премълчавала, че си дъщеря на Синклер?

— Боже Господи, аз просто забравих. Щях да ти разкажа сама, когато настъпи подходящият момент за това.

— Навярно си искала да изчакаш, когато напълно ме омотаеш с твоя чар — рече той студено.

Дженифър пребледня.

— Не знаех, че можеш да бъдеш толкова подъл — отвърна му тя засегната. — Вярваш ли наистина, че през цялото време съм ти играла театър?

— Не знам вече на какво трябва да вярвам. Изглежда Патрик Норт те познава добре, а той те обрисова като пресметлива, леденостудена бизнес дама.

— Съжалявам, ако не си способен да си съставиш собствено мнение и се осланяш на бръщолевенето на един пияница.

— Познавам те твърде малко, за да мога да те преценя правилно — забеляза той сурово. — Досега имах възможност да те опозная само от една страна. В случай, че и като бизнес дама си толкова свършена, както като любовница, мога само да се учудвам.

— Вън! Махай се! — изсъска тя вън от себе си. — Съжалявам за всяка секунда, която съм прекарала с теб!

Рекс се усмихна с разкривено лице.

— Не съм изненадан. Делова жена като теб не си пилее времето без цел. Но нека ти кажа само едно, Дженифър Синклер: не съм от мъжете, които могат да бъдат омотани от някаква жена. Аз сам търся своите работодатели и не трябва да разчиташ, че ще започна някога работа в „Ръш Къмпани“. По-скоро бих седнал на булеварда и бих започнал да прося! Всичко добро, бейби. Беше хубаво с теб.

С предизвикателно равнодушие той се насочи към изхода и хлопна вратата след себе си. Веднага след това се чу шум на заминаваща кола.

Възбудена, Дженифър отиде до бара и си наля голямо уиски, за да успокои треперещите си нерви. Изпи уискито чисто. Не можа обаче да попречи на няколко сълзи да го разреждат. Изпълнена с омраза, тя мислеше за Патрик, който ѝ беше надробил тази попара, и за Рекс, реагирал така безмилостно.

Легна си и дълго време не можеше да заспи. В мислите си отново преживяваше сцената, а сърцето ѝ не искаше да повярва, че всичко между нея и Рекс вече свърши. Трябваше някак си да успее да успокои Рекс. Не искаше да го загубва. Само мисълта да не го види повече ѝ се струваше ужасна.

— Съжалявам, Джен, само да бях държала устата си затворена! — възкликна Лу. — Но исках да изясня на този Норт, че той няма повече никакви шансове при теб. Освен това мислех, че ти отдавна си информирала Рекс. Не предизвика ли в него някакво подозрение името Синклер?

— Синклер са като пясъка в морето — Дженифър пушеше, седнала срещу приятелката си.

Двете жени седяха край плувния басейн и пиеха, заради диетата на Лу, минерална вода.

Проливният дъжд отново предизвика появата на хиляди нови цветя в градината. Дженифър обаче не обръщаше никакво внимание на красотата им. Тя беше разгневена и с голямо удоволствие би разтърсила бъривата си приятелка. Но си даваше сметка, че самата тя също носеше вина за скъсването с Рекс. Още в самото начало трябваше да му разкрие истината.

— Със сигурност Рекс ще разбере, че е постъпил неправилно — Лу отново направи опит да подкрепи морално приятелката си. — Дано ти се обади скоро.

— От две седмици не съм чула нищо за него — Дженифър запали нервно нова цигара. — Не се и надявам, че отново ще се появи. При това как добре се развиваше всичко между нас! Никога по-рано не съм се разбирала така с някой мъж.

— Защо просто не се обадиш на Рекс и го помолиш за обяснение? — предложи Лу.

Дженифър я погледна учудено.

— На всичко отгоре да тичам след него ли? В края на краищата и аз имам гордост!

— Тогава вземи гордостта си под мишница и се помири с него!

Дженифър отпи от минералната си вода. Беше топло в този късен следобед. Тя желаше една освежаваща баня в морето, но все още не можеше да се реши да си отиде — боеше се от тихата самотна къща, която я очакваше.

— Или би предпочела аз да говоря с Рекс? — Лу наблюдаваше нещастно приятелката си.

Никога по-рано не беше виждала Дженифър така потисната. Тя прокълна Патрик Норт, както и самата себе си. Упрекваше се, че е виновна за скъсването на Джени и Рекс.

— Не вярвам, че нещата могат отново да се поправят — Дженифър въздъхна и се втренчи с отсъстващ поглед в сивкавата пепел на цигарата си. — Рекс ме смята за леденостудена, пресметлива личност, която не подбира средства, за да постигне целта си.

— Със сигурност с времето ще поумнее. Все пак те обича, Джени!

— Любовта идва и си отива — горчиво рече Дженифър. — Вероятно отдавна се е утешил с някоя друга. В Лос Анжелис гъмжи от привлекателни жени, които с удоволствие биха му правили компания.

— Има също и достатъчно привлекателни мъже — Лу се усмихна съучастнически. — Ревността винаги е била ефикасно средство отново да спечелиш изменилия ти любовник.

— До гуша ми е дошло от мъже! — Дженифър вирна войнствено брадичка. — Носят ти само ядове. Заклела съм се да не се влюбвам никога отново. За щастие имам интересна работа, която напълно ме ангажира. Навярно през лятото ще предприема едно пътуване до Европа. То ще ме разсее.

Лу, която иначе почти не пушеше, сега въздъхна и взе една цигара.

— Може би пушенето ще помогне да изчезне вечният ми глад — надяваше се тя.

— Защо не вземаш средство за потискане на апетита? — предложи ѝ Дженифър.

— Не мога да го понасям. Тогава ставам толкова нервна, че ми се вижда тясна стаята — Лу потри двойната си брадичка. — След тридневен вземане на такова средство така навиках на Антъни, че той се спаси само с бягство. Даже ме заплаши, че ще отиде на хотел, в случай че и в бъдеще продължа да се държа така истерично. — Лу погледна тъжно пред себе си. — Понеже професионално Антъни си има непрекъсната работа с разни истерични жени, иска най-малкото вкъщи да намира мирна атмосфера.

Дженифър загледа с интерес закръгленостите на приятелката си.

— Защо изобщо искаш да отслабнеш? Антъни те харесва такава, каквата си. Мършавостта изобщо не подхожда на твоя тип.

Лу се засмя глухо.

— От мършавостта ме делят много килограми! Ти можеш да си говориш с твоята астрална фигура! В Холивуд обаче минавам вече за дебела! Щом изляза да си купя някоя шикозна рокля, веднага получавам комплекс за малоценност от състрадателните погледи на продавачките. Действително хубавите неща ги има само в малки размери. Когато наскоро в пробната кабина исках да се напъхам в един суперелегантен кадифен панталон, се спуска ципът му. Страшно се засрамах.

Лу представи всичко това така забавно, че Дженифър се разсмя от сърце. Лу също се разсмя. Не ѝ беше съдено дълго да тъгува. По природа беше весела. Освен това се радваше, че накара Дженифър да се смее.

— Знаеш ли какво каза психологът ми за моя „апетит“? — продължи живо тя. — Той твърди, че аз се тъпча толкова много, защото се чувствам самотна. Просто повечето време съм прекалено сама.

— Точно ти ли? — Дженифър повдигна учудено вежди. — Вие почти всеки ден имате гости, а ти имаш безброй приятели.

— Човек може да се чувства самотен и между приятели — продължаваше да твърди Лу и това прозвуча вече сериозно. — Понякога ми идва до гуша да играя винаги вечно дебела и в добро настроение домакиня, която излъчва уют около себе си. — Тя погледна Дженифър право в очите. — Искам да имам дете!

— За това аз не мога да ти помогна — разсмя се Дженифър. — Защо не говориш с Антъни?

— Антъни не иска повече деца — миловидното лице на Лу потъмня. — Той има вече две, едно момче и едно момиче от първата си жена Рейчъл. Антъни скоро ще навърши петдесет и си въобразява, че е твърде стар, за да става още веднъж баща. Нали двамата му наследници са вече на възраст за женене. За баща си се сещат, само когато имат нужда от пари. Всичко това е озлобило Антъни и той не иска да разбере желанието ми за дете.

— Защо просто не го поставиш пред свършен факт, Лу?

— Вече съм мислила за това. Но се страхувам, че Антъни страшно ще се разсърди.

— Отново ще се успокои. Че Антъни се чувства стар, за да стане баща, са глупости. Има мъже, които даже и на седемдесет години са станали бащи и се гордеят с това.

Лу изхихика и светлосините ѝ очи заблестяха.

— В случай, че са го постигнали с нормални средства, могат да бъдат горди със себе си!

— Никога не съм предполагала, че можеш да бъдеш толкова непристойна! — провикна се Дженифър с престорено възмущение. — За мен винаги си била олицетворение на почтена жена, чиста като току-що изпран чаршаф.

— Външността твърде често лъже — каза Лу, доволна, че е шокирала приятелката си и същевременно я е ободрила. — А що се отнася до чаршафите, това е най-досадното нещо, което можеш да измислиш. Да ме сравняваш с някакъв чаршаф, това наистина е вече много!

Двете жени се шегуваха взаимно още известно време, след което Дженифър се сбогува. Както винаги, Лу успя да снее грижите от нея. Даже и да беше твърде далеч от състоянието да възприема света през розови очила, тя не се чувстваше вече така потисната, като през последните дни.

Вечерта прекара на терасата, нахвърляйки проекти за един рекламен клип. От време на време вършеше това с удоволствие, въпреки че не влизаше в преките ѝ задължения. Една голяма фирма, търгуваща с южни плодове, искаше някакъв весел клип за телевизионна реклама. Дженифър дълго време си блъска главата над него, когато изведнъж се сети за маймунката, която им открадна банана в заливчето.

С бързи щрихи тя нахвърли рисунка на тогавашната привлекателна сцена. Нарисува любовна двойка на плажа, която се угощаваше с плодове, докато маймунката крадеше банан от кошницата. Въодушевена от хрумването си, тя веднага нахвърли експозе на сценария. Беше нетърпелива да чуе какво ще каже баща ѝ.

Когато на следващата сутрин му обясни рисунката и експозето, Пит Синклер кимна в съгласие.

— Не е лошо — което за него означаваше висша похвала. — Ти имаш чувство за хумор, това ми допада, Дженифър! Предполагам, че искаш сама да напишеш сценария?

— С удоволствие, само че трябва да ми дадеш за това специален отпуск, татко. Тук в канцеларията ще бъда непрекъснато смущавана. Вкъщи бих имала значително повече спокойствие. Бих могла да пиша по сценария даже и в свободните си вечери.

— Да не съм робовладелец! — изръмжа Синклер. — Освен това ме притискат сроковете. Твоята идея е великолепна, Дженифър! Сега нещата опират до това да бъдем по-бързи от конкурентите. Свържи се с втория режисьор веднага щом завършиш сценария. Всяка минута е скъпа, но това няма нужда да ти го подчертавам. Докъде си стигнала с Лаци?

Прекият му въпрос я накара да се изчерви.

— Татко, опасявам се, че Лаци трябва да го отпишем. Той иска да остане в „Хайлайтс“. Нищо не може да се направи.

— Много съжалявам! Лаци е най-способният режисьор на рекламни клипове. Наистина ли смяташ, че нищо не може да се направи...

— За нас ще привлече някои друг добър мъж — рече бързо Дженифър. — За снимките ще взема новия ни модел Фани и младия Бени. Вярвам двамата да представят очарователна любовна двойка. Този път ще следя режисьора Том изкъсо, за да не обърка нещо!

— Откъде обаче ще вземеш дресирана майmunка?

— Ще измисля нещо — отвърна оптимистично Дженифър.

Естествено по всяко време Дженифър би могла да наеме майmunка от агенцията, която доставяше всякакви животни за рекламните клипове. Обикновено такива задачи възлагаше на сътрудниците си. Но понеже по сантиментални причини много държеше на сцената, сама извърши избора. Най-накрая откри в един зоомагазин забавна млада майmunка, която гледаше наоколо с блестящи кафяви очички. Дженифър я хареса от пръв поглед. Купи майmunката и изслуша точните обяснения на зоопродавачката как трябва да се отнася с нея и да я храни.

На връщане към Санта Моника майmunката седеше доверчиво на раменете ѝ. Когато трябваше да спре на един светофар, тя забеляза удивените, както и радостните погледи на другите шофьори, които изглежда я смятаха за ексцентрична дама.

Сара и Уилям веднага харесаха новия домашен приятел.

— Мадам, аз бих могла да уشيا на майmunката сини гащи и червен жакет — предложи въодушевена Сара. — В тях ще изглежда много мило!

— Не го прави на въпрос — реши твърдо Дженифър. — Без притесняващото го облекло животинчето ще се чувства значително поудобно — тя погледна гальовно към майmunката, която се беше настанила в едно кресло на терасата и чупеше орехи. С ореховите черупки замеряше Уилям, който объркан отстъпваше и смутено говореше:

— Не може ли да ме понася?

— Рекси само си играе — успокои го Дженифър.

Името ѝ хрумна спонтанно. В случай, че Рекс би се обидил, че маймунката носи името му, тя го е преценила грешно. Най-вероятното, когато научи, е да се засмее на това. Но преди това трябваше да го научи.

За да привикне малкото животинче, цялата вечер тя остана вкъщи, говореше нежно с него и го назоваваше винаги с името му. То я гледаше с интелигентните си кафяви очи, сякаш разбираше всяка дума.

Уилям я извика на телефона. Обаждаше се Том, за да обсъди с нея сценария.

— Външните снимки можем да направим на моя плаж — предложи Дженифър на неопитния режисьор. — Мини утре рано при мен, за да видиш плажа. Трябва да се запознаеш и с маймунката ми. Тя е очарователна.

Когато свърши разговора с Том, се върна на терасата, за да види Рекси, но той беше изчезнал.

Дженифър се изплаши. Огледа се объркана наоколо. Никаква следа от маймунката. Дали не беше избягала? Ако изтича на булеварда и някоя кола я прегازی...

Разтревожена, Дженифър изтича в кухнята.

— Вижда ли си Рекси? — попита Сара.

— Не, защо? Рекси не е ли на терасата?

— Тогава нямаше да те питам! — извика развълнувана Дженифър. — Ела, помогни ми да го намерим. Не може да бъде далеч.

Оказа се, че нямаше нужда да го търсят дълго. Рекси беше изтичал в градината и се качил на една палма. Когато видя Дженифър, скочи на раменете ѝ и се зарови в косата ѝ.

— Ти, малък дивак! — укори тя нежно маймунката. — Може да играеш в градината, но недей да бягаш! Чува ли, Рекси?

Рекси даже и не помисляше да бяга. С инстинкта на животно той чувстваше, че тук беше намерил дом с мили хора. С часове Рекси можеше да лудува в градината, да плаши дивите папагали и след това изведнъж да се появи на терасата, да се настани на раменете на Дженифър и да роши русата ѝ коса.

Когато се появи Том с операторите и осветителите, Рекси се скри в гъстия храсталак и с интерес наблюдаваше оттам. Както винаги, мина цяла вечност, докато се изпробва първата сцена. Хубавият млад модел Фани лежеше в силните ръце на Бени. Малките ѝ ослепително

жълти бикини наподобяваха цвета на бананите, надничаци примамливо от кошницата с плодове. Двамата обаче трябваше да изядат доста плодове, докато Дженифър уговори Рекси да вземе банан от кошницата. Но тъкмо страхливото му поведение придаваше чар на сцената. Начинът, по който в началото се огледа и след това предпазливо се промъкна до кошницата с плодове, беше направо комичен.

Когато по-късно гледаше видеоклипа, Том също се въодушеви.

— Определено той ще се хареса. Как смяташ, този път шефът ще бъде ли доволен от мен?

Дженифър му кимна ободряващо и рече:

— Ставаш все по-добър, Том. Удоволствие е да се работи с теб.

— Ще се върне ли отново Норт?

— Не, ти знаеш, че Норт се оттегли доброволно.

— Наскоро го срещнах в някакъв бар. Каза, че с удоволствие би се върнал в „Ръш“. Навярно отдавна съжалява за напускането си.

— Трябваше да помисли за това по-рано. Ако си въобразява, че няма да можем да се оправим без него, се заблуждава. Не мисля да го връщам отново.

6

Рекламният клип се прие без възражения от „Калифорния Корпорейшън“. Когато две седмици по-късно се появи на телевизионния екран, Дженифър беше вече заета с друг сценарий. Този път ставаше дума за конкурс на козметичната фирма „Мирър“, която искаше да представи съвсем новата си козметична серия. Понеже пазарът на козметични средства беше наводнен, фирмата разчиташе много на един находчив и впечатляващ рекламен клип, който трябваше да се излъчва в няколко сцени във вечерните часове.

Понеже този път ставаше дума за голям договор, те искаха от „Ръш“ да започнат видеоснимките, едва когато „Мирър“ одобри сценариите.

Следващите две седмици Дженифър посвети изцяло на този интересен проект. Най-често оставаше само до обяд в кабинета си, а останалото време прекарваше вкъщи, където можеше, в компанията на Рекс, да се посвещава на сценариите. Дженифър беше радостна, че има толкова много работа, защото все още не беше забравила Рекс. Този път я грозеше самотен уикенд.

Мислено си представи Рекс да отива в „тяхното“ заливче с някоя друга и изпита страхотна ревност, само при мисълта, че Рекс би обичал другата така, както бе обичал нея.

Дали Рекс беше забравил всичко?

С какво удоволствие Рекс Лаци би забравил за съществуването на Дженифър. През първите дни след скарването им той все още се бе надявал, че тя ще се обади, за да се извини за безобразното си поведение, но след като тайният план да го привлече за фирмата си беше пропаднал, тя изглежда беше загубила всякакъв интерес към неговата личност.

„Норт я описа много точно“ — помисли си той горчиво. Дженифър е от тези бизнес дами, които не подбират средствата, за да постигнат целта си. Ядосваше се безкрайно, че беше вложил толкова

много чувства в този флирт. Никога досега не му се беше случвало така да загуби разсъдъка си заради една жена.

Рекс посещаваше много партита с надеждата да срещне Дженифър, за да ѝ каже още веднъж мнението си. На тези партита срещаше доста привлекателни жени, но те само му досаждаха и той избягваше всякакъв флирт с тях.

Наистина беше малко вероятно в един толкова голям град като Лос Анжелис да срещнеш случайно точно определена жена. Теоретично погледнато, можеше да минат и сто години, без Дженифър да пресече пътя му. Даже трябваше да е благодарен, че не му се изпречваше постоянно. Неприятно беше само това, че мисълта за нея не го напускаше. Заради нея неговото настроение се беше понижило толкова, че тровеше дните му и влияеше върху творческите му способности.

Тъкмо беше получил по пощата две покани за премиерата на новия филм на Антъни Рик „Диамантената лейди“, очакван с нетърпение от цял Холивуд, Той се зарадва, че Антъни Рик не го е забравил, понеже поканите за премиерата на филма, на която ще присъстват и самите, изпълнители, бяха много търсени. Въпросът се състоеше само в това кой щеше да го придружава?

Засега постави поканите в чекмеджето на писалището си. Можеше да реши проблема и по-късно. Имаше чувството, че таванът къщи всеки момент ще падне върху главата му, затова реши да се преоблече и да излезе да яде навън. Докато се обличаше, включи телевизора, за да хвърли поглед на рекламните клипове, които непрекъснато прекъсваха вечерната програма.

Внезапно замря. Тъкмо си връзваше връзката, когато видя рекламния клип на „Калифорния Корпорейшън“. С опулени очи се беше втренчил в сценката: виждаше любовната двойка на плажа, маймунката, която крадеше банана, и чуваше дълбок, еротичен женски глас.

— Плодовете на Калифорния са просто неотразими — шепнеш гласът.

Сякаш го прониза електрически ток. Подобна сцена бе преживял заедно с Дженифър. „Само тя би могла да напише сценария за това“ — помисли си той и не знаеше дали трябва да се радва, или да се ядосва. Във всеки случай, тя отново успя да го накара да мисли за нея.

Още веднъж се видя с Дженифър в живописното заливче. Струваше му се, че усеща аромата на косите ѝ. Незабравимо хубави часове! И Дженифър сигурно се е чувствала така, иначе нямаше да направи рекламния клип. Беше напълно сигурен, че зад това се крие Дженифър и трябваше да признае съвсем откровено, че беше станал великолепен клип.

Спонтанно грабна телефона и набра номера ѝ. В края на краищата не бяха врагове за цял живот и беше повече от правилно да я поздрави с клипа. Той можеше да си позволи да хвали постиженията на конкурентите си. Искаше да говори напълно спокойно и неангажиращо, като някой случаен познат.

„Защо обаче никой не отговаря толкова време?“

— Тук е Синклер — раздаде се изведнъж писклив женски глас.

— Дженифър там ли е? — попита студено Рекс.

— Не, съжالياвам, но мис Синклер излезе — отвърна Сара. — Да ѝ предам нещо?

Рекс просто постави слушалката върху вилката и прекъсна по такъв невежлив начин разговора.

„Естествено тя е излязла! — помисли си той, изпълнен с непозната ярост. — Жена като Дженифър няма нужда да седи вкъщи и да чака някакви си обаждания. Впрочем какво ме засяга това? Историята с Дженифър свърши и отмина, защо само си хабя мислите?“

Той се върна пред огледалото и върза най-последно връзката си. Отгоре облече елегантно сако, пъкна дребни пари и ключовете от колата в джоба на панталона си. Пред външната врата обаче спря, помисли известно време и отново се върна. Бързо отиде до писалището и пъкна в джоба си една от двете покани за премиерата. След това излезе от къщата си.

На път за града мина край вилата на Дженифър. Спря, остави колата да работи и пусна поканата в пощенската кутия.

Сутринта Дженифър откри поканата в пощенската кутия и позвъни на Лу, за да ѝ благодари.

— Ти ме изненадваш, Джени — обади се Лу озадачена. — Поканата за теб е все още в чантата ми. Искан да ти я донеса днес.

— Тогава кой е пуснал покана в пощенската ми кутия?

— Не искай твърде много от мен, Джени. Със сигурност мога да твърдя само, че не съм аз. Нямах ли някоя визитна картичка или писмо?

— Не. Много озадачаващо.

— Е, по-важното е, че си получила покана.

Беше типично за Лу да не се замисля много върху някои произшествия, а ги приемаше така, както ставах. По този начин запазваше спокоен духовния си мир. Понякога даже Дженифър укоряваше приятелката си за това.

— Нали ще дойдеш на премиерата? — попита Лу. Тя не можеше да си представи, че някой би могъл да се откаже доброволно да присъства на филмовата премиера на Антъни. — След премиерата ще има и голям коктейл — продължи Лу с весел тон. — Решила съм да се появя цялата в черно.

— Няма ли Антъни да сметне това за лош знак? — Дженифър изхихика. — Навярно не се опасяваш филмът да се провали?

Вместо отговор Дженифър чу тъпо почукване. Навярно Лу беше ударила на дърво.

— Да не ми докараш някоя беля! — смути се тя. — Черно нося само поради това, че ме прави невероятно стройна. Освен това представлява прелестен секс ансамбъл от сатен и дантела, който трябва да напомни на Антъни, че има и други по-приятни задължения от правенето на филми.

— Да не би да искаш да съблазниш собствения си мъж?

— Ти си опасно момиче, Дженифър — разсмя се Лу. — Понякога дори имам чувството, че можеш да четеш мисли.

— Тогава ми остава само да ви стискам палци. Да се надяваме, че филмът на Антъни ще обере оваците. Имам чувството, че да съблазняваш потиснат и в лошо настроение мъж съвсем не е лесно.

— Ти не познаваш мъжете — сега Лу й говореше като опитна съпруга. — В случай, че премиерата има успех, Антъни има причина да се отпусне сияещ от радост в ръцете ми. А ако претърпи разочарование, ще потърси утешение в любвеобилните ми прегръдки. Както и да го въртиш и обръщаш, накрая Антъни винаги се озовава в прегръдките ми.

— О-о, Лу, ти просто си възхитителна! — изпъшка Дженифър, бездиханна от смях. — Навярно трябва да вземам уроци от теб в

изкуството как се живее щастливо с един мъж?

— По всяко време съм на разположение — рече Лу с достойнство. — Имаш ли вече някого предвид?

— Не бъди толкова недискретна. Щом напреднат работите, ти ще бъдеш първата, която ще узнае.

— Впрочем, Джени, днес видях рекламния ти клип. Много съм впечатлена от очарователната ти маймунка. Още ли е при теб?

— Аз синових Рекси и той изглежда се чувства добре. Харесва ми да ми прави компания, когато закузвам. Не можеш да си представиш колко е привързан. Понякога изчезва с часове в парка, но винаги се връща при мен. Рекси наистина е мил и аз никога няма да го върна.

— Мога да си представя интересната му компания на закуска. Все още ли си скарана с Рекс?

Красноречивото мълчание на Дженифър каза всичко.

— Тогава ще се видим на премиерата — заключи Лу. Беше й ясно, че Дженифър отклоняваше всякакъв въпрос за Рекс.

— Между другото, последвах съвета ти — довери се на Дженифър, — и просто не взех хапче. Нетърпелива съм дали ще се получи.

— С помощта на черното секс облекло сигурно ще успееш — ободри я Дженифър. — Да приключваме, всичко добро, Лу!

Рекси седеше върху облечената в синьо кадифе табуретка и наблюдаваше любопитно как Сара подготвя господарката си за вечерта.

Сребристорусата коса обгръщаше като светло облаче изящните й черти. Сара беше нанесла лек и мек грим, а сребърно сините сенки засилваха блясъка на очите. Гъстите й руси ресници беше направила малко по-тъмни, в тон с веждите. На устните и бузите нанесе топло кафяво-червено.

Сара се любуваше гордо на творението си.

— Доволна ли сте, мадам?

— Просто фантастично! — Дженифър се засмя. — Какво обаче, ще правим с косата ми?

— Да я тупирам ли? — предложи Сара.

— Тогава изглеждам още по-висока. Мисля, че трябва да я оставим такава, каквата е. Когато нося косата си свободно, не правя

впечатление на толкова строга. Харесвам ли ти, Рекси? — обърна се към маймунката, която нададе вик на съгласие, озова се с един скок върху раменете ѝ и се зарови в косата ѝ.

При ужасяващия вик на Сара Рекси избяга обиден на балкона и изчезна. Дженифър само се засмя и с няколко движения отново приведе прическата си в ред.

След това Уилям я закара с колата до най-големия кинотеатър на Холивуд, дал старт на множество филми, придобили впоследствие световна слава. Във фоайето поднасяха шампанско. Дженифър разпозна редица познати и прочути лица. Лу и съпругът ѝ бяха така обкръжени от хора, че не можеше да стигне до приятелката си. Поведе разговор с една млада съпругеска двойка, която работеше в модния бранш. Дойде време да се потърсят местата.

Креслото отляво, намиращо се непосредствено до Дженифър, беше празно. Отдясно седеше възрастна жена, която не познаваше. Тъкмо когато започнаха да гасят светлината на кратки интервали, един закъснял предизвика безпокойство. Извинявайки се, той промушваше дългата си фигура между редиците, насочвайки се към свободното място до Дженифър.

— Здравей — прошепна той и седна.

Дженифър се вцепени. Човекът, който така естествено се настани до нея, беше Рекс. Значи той беше пуснал поканата в пощенската ѝ кутия. Невероятно! Беше минал край къщата ѝ, без да се обади. Какви искаше да постигне с тази си постъпка? Дали не търсеше по този начин нов контакт?

Светлината угасна, бърборенето наоколо престана. На огромния екран се появиха първите заглавни кадри на филма, съпроводен от музика.

„Диамантената лейди“ беше филм за времето на пионерите в Калифорния, напрегнат и издържан, с прекрасни пейзажни картини и добри артистични постижения.

Дженифър би се наслаждавала на филма, ако не беше обезпокояващото присъствие на съседа ѝ. Струваше ѝ се, че Рекс не стои мирно и секунда. Ту докосваше лакътя му, ту усещаше дъха му върху бузата си. Тя се беше свила на мястото си и гледаше само към екрана. През цялото време се правеше, че изобщо не го е познала, а сърцето ѝ биеше така силно, че се опасяваше той да не го чуе.

Филмът продължи час и половина. Имаше много овации за Антъни и неговия екип. Той сам представи главните изпълнители на отбраната публика и всеки път избухваха френетични аплодисменти.

Щом завърши представлението и хората се насочиха към залата за премиерния коктейл, Дженифър побърза да избяга от близостта на Рекс. С престорена радост поздрави Еди Грейв, един стар обожател, който очевидно се радваше да я види. Еди беше известен дизайнер по вътрешна архитектура и беше проектирал обзавеждането на нейната вила. Тогава той недвусмислено беше намекнал, че няма да има нищо против да се сблизат и лично. Но Дженифър не прояви интерес към него. По външност Еди не беше нейният тип — беше по-нисък от нея и не, много строен. Двамата биха представлявали твърде комична двойка.

— Ти изглеждаш великолепно, Джени! — Еди чукна чашата си с шампанско в нейната. — Как си?

— Живуркам си — отвърна лениво Дженифър, докато опипваше с поглед залата.

Изведнъж видя Рекс и кръв обля сърцето ѝ. Той танцуваше с хубава висока блондинка. Дали това не беше новата му фаворитка? Дженифър наблюдаваше непрестанно блондинката с надеждата да открие някакъв недостатък. Не изглеждаше ли твърде предизвикателно в пъстрата си шифонена рокля?

„*Определено е лекомислена гъска*“ — помисли с омраза Дженифър, обхваната от ревност. Самоизмъчвайки се, се запита дали Рекс вече не е бил с другата в заливчето на Санта Барбара, за да се надбягва с прииждащите вълни, хванат за ръка с нея... Не, не бива да си представя как Рекс я прегръща, целува и обсипва с нежности. Сигурно блондинката отдавна го е опознала, защото нямаше така безсрамно да се усмихва на Рекс.

— Искаш ли да танцуваш, Джени? — попита Еди.

— По-късно.

Дженифър изобщо не изпитваше желание да танцува с мъж, когото надвишаваше с цяла глава, въпреки че беше очарован от нея. Еди нямаше никаква вина, че беше така нисък и се въртеше винаги около снажни амазонки. Проблемът беше само този, че Дженифър не можеше да се въодушеви от това предложение. С партньор като Еди със сигурност нямаше да направи впечатление на Рекс.

След това Еди танцува с Лу, докато Антъни избра за партньорка Дженифър. Беше ѝ ясно, че Антъни, честолобив като всички хора на изкуството, беше жаден за комплименти по адрес на филма си. Когато Дженифър му каза, че смята филма за кандидат за „Оскар“, той просия като щедро възнаградено дете. По принцип Антъни не знаеше как да разговаря с приятелките на Лу, но Дженифър винаги правеше изключение в това отношение. След нейното многообещаващо предсказание той я ценеше още повече и се реваншира, като ѝ направи комплименти за външността ѝ.

Дженифър не се изненада, когато откри между гостите и Патрик Норт. Той беше седнал до хубавичка червенокоса жена и се беше втренчил замислено в чашата си с уиски.

За да поддържа настроението, оркестърът изпълняваше непрекъснато хитове. Отново и отново просветваха светкавиците на фотографите, полагащи усилия да съхранят на лента авторитетните личности.

Дженифър не желаше да пие повече. Тя отиде на бюфета за студени закуски и си поръча една чинийка с лакомства.

— Мога да препоръчам само хайвера — раздаде се внезапно познат глас зад нея. — Особено е вкусен, когато се яде с лъжица.

Дженифър се обърна и погледна Рекс право в насмешливите искрящи очи. Сърцето ѝ щеше да се пукне. Изведнъж краката ѝ омекнаха и без малко да изтърве чинията от смущение, когато той я взе от нея с думите:

— Мразя да ям прав. Нека си потърсим спокойно местенце.

Тя го последва волю-неволю, намирайки се все още като в унес. Само мъж като Рекс можеше да предизвика у нея чувството, че се движи по люлееща се корабна палуба. Той донесе една масичка с два стола, постави чинията ѝ върху нея и изчезна отново, за да вземе някоя и за себе си.

— Ти ли ми изпрати поканата? — попита го тя, когато ядяха.

— Нямам и понятие — отговори той с такова голямо безразличие, че тя се обиди.

Продължиха мълчаливо да ядат. Дженифър изобщо не забелязваше какво слага в устата си. Всичко ѝ изглеждаше еднакво на вкус и ѝ струваше доста усилия, за да опразни чинията си.

— Дотегна ми циркът тук — рече й Рекс. — Мразя да съм затворен някъде в продължение на часове заедно с тълпа хора. Какво ще кажеш, ако двамата се измъкнем тайно?

— Можем да подишахме чист въздух на плажа при мен — предложи колебливо Дженифър.

Рекс кимна в съгласие.

— Хубава идея! — погледна я изпитателно в очите. — Напълно ли си сигурна, че никой няма да забележи отсъствието ти?

— Откъде мога да знам? — отвърна Дженифър, смеейки се. — На мен самата няма да ми липсва никой. Ако питаш мен, можем да тръгваме.

Изведнъж се разбързаха да се махнат оттук.

Патрик Норт ги видя да излизат двамата. Мрачният му поглед ги проследи. Той беше вбесен, че Дженифър не сметна за нужно да размени поне думица с него. Беше пренебрегнала даже и поздрава му. Цялата му злоба се пренесе върху предпочетения от нея мъж. Беше твърдо убеден, че Дженифър отдавна щеше да се е сдобрила с него, ако не се беше появил този арогантен Рекс Лаци. По някакъв начин трябваше да успее да отстрани съперника си.

Норт се усмихна и потърси в джоба си ключа от вилата на Дженифър. Тя сигурно бе забравила да му го поиска обратно и сега можеше да му бъде много полезен, понеже беше сигурен, че Лаци ще прекара нощта при Дженифър.

„В случай, че планът ми успее, часовете ти при нея ще са броени — мислеше коварно Патрик, — а Дженифър ще се радва да има приятел като мен, който да я утешава в самотата ѝ.“

Норт се замисли дали не трябва да изпие още едно уиски. Пеги, малката червенокоска до него, му бърбореше непрекъснато. Той стана от масата и взе от бюфета за закуски нещо за ядене.

За да осъществи замисъла си, се нуждаеше от ясна глава.

Дженифър беше като в сън. Усещаше силната ръка на Рекс около раменете си. Те вървяха толкова плътно един до друг, че бедрата им се докосваха на всяка крачка.

Върху непрекъснато прииждащите вълни се разливаше сиянието на луната. Свежият бриз, повяваш откъм морето, и опияняваше като шампанско, и същевременно ободряваше.

— Защо си изпратил поканата? — настояваше да узнае Дженифър.

Все още не можеше да повярва, че Рекс беше при нея. Даже не смееше да се надява, че отново, ще се разхождат заедно край морето.

— Не задавай глупави въпроси — заплаши той. — Просто исках отново да те видя. Толкова ли е трудно да разбереш това?

— Би могъл да ми позвъниш...

— Направих го, но ти не беше вкъщи. Надявах се, че все някога ще се обадиш, за да ми кажеш колко много съжаляваш, че така си ме заблуждавала.

— Какво очакваш от мен? Да падна на колене? Ако не си забелязал, че чувствата ми към теб бяха искрени, нищо не си разбрал. Ти трябва да ме молиш за прошка, Рекс! Ако наистина ме смяташ за способна да се хвърля на врата на един мъж, само за да го привлека към нашата фирма, знай, че грешиш.

— О'шей, да забравим. По-добре да се опитаме да изключим от отношенията си всичко делово. Че аз работя за конкуренцията, не трябва да смуцава личните ни интереси. Не съм дезертър, който преминава без основателна причина към конкурентите. Можеш ли да разбереш това?

— Само да знаеше колко много ми липсваше, сега нямаше да ми задаваш този въпрос. — Тя се спря и се притисна до него. Лъч от лунната светлина попадна в косата ѝ и тя засия. — Обичам те, Рекс! — издума Дженифър напълно сериозно и без всякакво кокетство.

— Не можеш да си представиш как ми липсваше — той я погали нежно по косата. — Честно казано, бях направо отворителен. Винаги съм желал жените, естествено и секса с тях. Но откакто те познавам, никоя друга жена не може да ме заинтересува. Сигурно това е любов — заключи той с тежка въздишка и се наведе към нея.

Във възбуждаща игра езикът му обикаляше около устните ѝ. Дженифър се притискаше все по-плътено към не го. Усети под ръцете си силния му врат. Коленете им се докоснаха и двамата се разтърсиха от порива на чувствата си.

Целуваха се с отворени устни, докато желанието трескаво нарастваше в тях. Отпуснаха се на пясъка, без да откъсват устни един от друг. Под нетърпеливите му ръце тънката ѝ рокля се разкъса. Той искаше да я усеща цялата и бързо се освободи от дрехите си.

Хладният бриз галеше сторещеното ѝ тяло. Той я целуваше и галеше по вътрешната страна на дългите ѝ бедра. Когато неговите нежно галещи пръсти се плъзнаха по-нагоре, Дженифър простена от удоволствие. Притисна към него бедра и той не можеше повече да устои на страстното ѝ желание. И двамата бяха обхванати едновременно от любовен екстаз и в бурен ритъм достигнаха връхната точка на удоволствието.

Задъхани, те останаха с преплетени тела, все още тръпнещи от отзвучаващото удоволствие. Рекс погледна лицето ѝ, изглеждащо в сумрака на нощта като бледо цвете.

— Знаеш ли, че нарисуваното от теб сърце е все още върху огледалото в банята? — внезапно ѝ рече той.

Дженифър се засмя тихо.

— Изглежда имаш твърде небрежна чистачка.

— Забранил съм ѝ да докосва огледалото. Заради това имахме истинска кавга. И победител излязох аз. Сърцето все още стои и обгражда инициалите ни.

— А аз си мислех, че отдавна си ме забравил! — Тя го погали по косата, врата и мускулестия гръб. — Ще останеш ли днес при мен?

— Ако ме поканиш на закуска!

— Защо не? Рекси сигурно не би имал нищо против един гост на закуска.

— Кой е Рекси? — Гласът му прозвуча така ревниво, че Дженифър трябваше да се разсмее на глас.

— Не си ли видял рекламния ми клип с маймунката?

— Видях го и го намирам за страшен. Веднага разбрах, че само ти си могла да напишеш сценария.

— Маймунката от клипа живее при мен — обясни тя разпалено. — Нарекох я Рекси.

— Рекси поне мъничко ли е мил като мен? — Той я ухапа нежно по възглавничката на ухото.

— Рекси е ужасно, мил — Дженифър се засмя. — Предлагам най-напред да вземем един душ. Косата ми е пълна с пясък. При това тази вечер Сара толкова се стара над прическата ми. Къде е роклята ми?

Рекс събра всичко и го преметна на ръката си.

— Много е топло за дрехи — твърдеше той. — Освен това би било истинска загуба на енергия да се облечеш сега, за да се съблечеш веднага след това.

Дженифър го изгледа разбиращо.

— С твоята енергия трябва да се отнасяш доста пестеливо и да я съхраняваш за по-важни неща. Бил ли си в заливчето ни?

— Сам? Какво да правя? Да напиша името ти на пясъка? — Рекс беше дълбоко възмутен. — Честно казано, без теб през цялото време се чувствах ужасно лошо. Нито веднъж не съм имал желание да изляза с друга жена.

— Хубаво е, че си при мен! — Дженифър го хвана за ръка и двамата тръгнаха към къщата. Понеже беше много топло; те оставиха отворена вратата на терасата.

Патрик Норт видя как светлината зад прозорците угасна. Въздъхна успокоен. Струваше му се, че с часове е чакал за този момент в храстите. Кожата на врата му беше раздразнена от сока на някое цвете, попаднало в яката му. Той беше алергичен спрямо определени цветя. Със сигурност утре щеше да има обрив.

Дали вече да напусне скривалището си?

Той прокле луната, осветяваща полянката. Трябваше да се крие в сенките. С удоволствие би запалил сега цигара. Даже вече търсеше пакета цигари в жакета на смокинга, но веднага си дръпна ръката обратно. Огънчето на цигарата можеше да го издаде.

Тъкмо искаше да продължи да се промъква, когато нещо скочи върху раменете му и с пронизителни викове започна да го дърпа за косата. Беше Рекси. Патрик изрева изненадан и при този вик маймунката се изплаши толкова много, че скочи на близката палма и започна да крещи ядосана оттам.

Норт стоеше като закован, сърцето му биеше бясно. Беше уплашен до смърт. Надяваше се никой да не е чул неговия вик!

Погледът му опипваше редицата прозорци на вилата. Никъде не се виждаше светлинка! Даже и маймунката спря с виковете си. Наоколо цареше тишина и само щурците свиреха неуморно.

Накрая той се осмели да напусне скривалището си, като се опитваше да се движи в сянката на храстите. Вече беше стигнал до вилата и установи доволно, че вратата на терасата е отворена. Безшумно се промъкна в къщата. Без да губи време, отиде до писалището на Дженифър. Достатъчно дълго беше живял с нея, за да знае къде съхранява важните си работи. Триумфираща усмивка се появи на лицето му, когато в светлината на джобното фенерче откри двата сценария.

Сценариите бяха предназначени за „Мирър“. Норт знаеше за плановите на Дженифър. Имаше си свои шпиони. Все още имаше в „Ръш“ колеги, на които можеше да разчита. Бързо скри папките под

жакета си и напусна вилата. Колата си беше оставил на стотина метра от вилата в един страничен път. Тръгна веднага. След половин час беше в апартамента си, наля си едно голямо уиски и прегледа сценариите. Веднага на следващото утро ще отиде в „Хайлайтс“. Със сигурност биха му дали добра цена.

Парите обаче не бяха най-важното за него. Той знаеше кого би заподозряла Дженифър, когато установи липсата на сценариите. Щеше да предположи, че Лаци, който работеше в „Хайлайтс“, бе откраднал идеите ѝ. Доколкото познаваше Дженифър, веднага би прекъснала всякакъв личен контакт с него. Когато Лапи бъде отстранен, би било леко за него отново да спечели Дженифър. Искаше да си я върне и, за да постигне тази цел, бяха позволени всички средства.

Беше вече единадесет часа, когато на следващото утро Дженифър и Рекс закусваха на терасата. На разсъмване забелязаха, че е станало ветровито и по небето се гонеха черни облаци. Затова предпочетоха да продължат да спят. При такова ужасно време не можеше да се мисли за излет до заливчето. Решиха да останат във вилата.

Навлекли хавлии, те седяха на покритата тераса и се наслаждаваха на продължителната закуска. Рекси беше бързо изпразнил пластмасовото гърненце със ситно нарязани плодове и зеленчуци. Когато Рекс се наклони към него, за да го почеше, той скочи бързо от креслото и избяга в парка. Вероятно не му допаднаше мъжкото посещение.

— Изглежда Рекси е напласен — каза разочарован Рекс.

— Ти все още си чужд за него. Трябва да идваш доста често на закуска, за да свикне с теб. Досега беше свикнал да вижда само мен.

— Да се надяваме! — Рекс я погледна с изкуствена строгост. — Не мога да понасям, когато си толкова гостоприемна и с други мъже.

Дженифър пхна зърно грозде между устните му.

— Да не би да ревнуваш? — попита тя засмяна.

— Хм! Не си го пожелавай! Тогава един разярен тигър в сравнение с мен би бил кученце. Ужасно ме ядосва дори това, че по-рано сте били добри приятели с този Норт.

— Тогава още не те познавах.

— Разбра ли ме? — той ухапа леко върха на пръста ѝ, когато пъкна друго зърно между устните му.

Тя изписка с престорена болка и си дръпна ръката.

— Ти си чудовище! — изруга тя. — С какво съм го заслужила?

— Това е само предупреждение. Когато предизвикват ревността ми, съм способен на всичко. Чуй това с хубавите си ушенца. Не съм мъж, който може да дели — изрече го усмихнат, но зад тази усмивка се усещаше ясно, че не се шегува. — Когато някой от партньорите не е верен, това означава, че нещо куца в отношенията им — продължи той. — Значи, ако някога повече не ме обичаш, кажи ми го открито. Ненавиждам да ме мамят.

Той се наклони към нея и притисна буза към нейната.

— Обичам те толкова много — каза тихо Рекс.

Тя обърна лицето си към неговото и го погледна с нежна усмивка.

— Аз още повече, Рекс! Как смяташ, не трябва ли да облечем анцузите си за джогинг, въпреки бурята и вълнението?

Доста време се мотаха в стаята ѝ и се ровиха заедно в гардероба ѝ, докато намериха що-годе подходящи дрехи за него.

— Утре сутринта ще ти купя анцуг за джогинг, който да е достатъчно голям — рече тя в добро разположел ние на духа. — На продавачката ще кажа, че мъжът, за когото е анцугът, е голям като мечка, свиреп като лъв и мил като умилкваща се котка.

— Ако съм умилкващата ти се котка, бих желал да бъда помилван — той се изтегна в очакване върху френското ѝ легло.

Тя седна на ръба на леглото и започна да го почесва зад ушите.

— Хм, хубаво е — затвори той очи. — Имаш толкова нежни ръце, скъпа! Не, какво правиш? — извика той, смеейки се, когато тя започна да го гъделичка под мишниците.

— Защиатавай се де! — искаше тя непримирима. Боричкаха се необуздано като разиграли се деца. Рекс капитулира първи. Останал бъз дъх от смях, той се отпусна на възглавницата.

— Победих те — Дженифър беше седнала отгоре му с изпънати крака и притискаше здраво раменете му с ръце. — Предаваш ли се?

— Завинаги и вечно — изпъшка той. — Прави с мен, каквото искаш.

— Обещавах ли да не предприемаш и най-малкия опит за бягство?

— Заклевам се!

Дишането му се учести, когато усети нежните й милувки. Напрежението в него стана непоносимо, когато най-после тя се сля с него и в блажено упоение стигнаха екстаза заедно.

Два часа по-късно те се разходиха по брега, подлагайки се на ласките на свежия вятър, и се прибраха. Навън беше все още бурно. Даже на Рекси му беше станало твърде неудобно в градината и спеше в любимото си кресло на покритата тераса. След богатата закуска, за обяд те си стоплиха доматиена супа и я изядоха е хляб.

Късно следобед пиеха кафе на терасата. Тогава се обади бащата на Дженифър и попита докъде е стигнала със сценариите.

— Дженифър, надявам се не си забравила, че нашият мениджър Симон има в четвъртък уговорена среща в „Мирър“. До четвъртък трябва непременно да получи сценариите.

— Утре сутринта ще ги взема със себе си, татко. Не искам да се хваля сама, но станаха великолепно. Считай, че договорът ни с „Мирър“ вече е в джоба ни.

— Добре, Дженифър, разчитам на теб. Ще се видим тогава утре. Мама те поздравява.

— Предай й една целувка от мен. До утре, татко!

Тъй като Дженифър се обаждаше от съседната стая, Рекс навярно беше чул част от разговора им.

— Да не искате да спечелите договора с „Мирър“? — попита той, когато тя се върна.

— Разбира се — Дженифър седна срещу него. — Много съжалявам, но не мога да говоря с теб за работата си. Нали работиш за конкурентите? Но ако някога ти мине през ума да си промениш намерението...

— Моля ти се, не започвай отново за това — лицето му потъмня. — Нали постигнахме съгласие да оставим настрана всички разговори за работа?

— Разреш ми поне да спомена, че при нас би имал по-добри шансове — отвърна му тя остро. — Не те ли блазни, възможността да ръководиш по-късно самостоятелна рекламна фирма?

— Аз съм напълно доволен от работата си и нямам нужда да правя кариера с помощта на една жена.

— Не признавам аргумента. Ако не бъдеш трудолюбив, не мога с нищо да ти помогна. Но по-добре да приключим с темата, преди да сме се сдърпали. Не искам да спорим, Рекс, времето с теб ми е скъпо. Съжалявам само, че професионално се бием на различни фронтове. Какво не бихме постигнали, ако работехме заедно?

— Че си допадаме толкова добре в леглото, не говори нищо за нашата съвместна професионална работа.

Дженифър то изглежда уязвена.

— Да не мислиш, че те обичам само за това, че в секса си допадаме толкова добре? Намирам го за чудесно, но това не е достатъчно за един съвместен живот. Аз не те искам само като мъж в хубавите ми дни, а като партньор за цял живот, не разбра ли това?

— Не е ли много рано да се вземат такива важни решения? — извъртя се той.

— За мен не — тя го погледна право в очите. — Винаги съм знаела какво искам, а аз те искам завинаги, Рекс Лаци! Но докато работиш при конкурентите, не бих могла даже и да помисля за брак с теб. Ще бъде смехотворна ситуация. Не ми е достатъчно да прекарвам само уикендите заедно с теб. А ти? Доволен ли си от това?

— Ще намерим някакъв изход — изплъзна се той. Явно личеше, че не беше настроен да обсъжда тези проблеми. — Предлагам да приключим прекрасния уикенд с някакво страшно меню в един хубав ресторант.

— Добре, но трябва да се разкрася малко за теб. Ако ти се допие нещо, знаеш къде е барът.

Той хвана ръката ѝ и я целуна по най-чувствителното място от вътрешната страна на китката.

— За мен винаги си хубава — прошепна той с пламнал поглед. — Да ти приготвя ли мартини?

— Добра идея! Ще стане бързо, а аз най-късно до десет минути съм готова.

Пиха мартини прави. Дженифър си беше избрала костюм на Шанел, към който беше облякла нежносиня копринена блуза и понеже Рекс разполагаше само със смокинга си, се отбиха за малко у тях. Дженифър остана в таксито, докато той сменяше облеклото си в

мансардата. Беше я помолил нарочно да чака в таксито, защото се опасяваше, че ако го придружи, преобличането му би продължило безкрайно.

А така изминаха само няколко минути, докато той отново седне на мястото си до нея. Отидоха в един добър ресторант на пристанището, където поръчаха от всички рибни ястия.

Въпреки че разговаряха оживено, липсваше безгрижието на отминалите часове. Двамата се опитваха да не засягат определена тема и това вече ги сковаваше. Те ясно усещаха, че професионалното им съперничество създадо на покритата тераса. След богатата закуска, за обяд те си стоплиха доматиена супа и я изядоха е хляб.

След вечеря отидоха на клавирен концерт и се наслаждаваха на обожаваната от тях класическа музика. Когато се сбогуваха пред вратата на вилата ѝ, нощното небе бе вече обсипано със звезди.

Рекс я прегърна още веднъж и я целуна нежно.

— Не виждам никаква пречка, за да чакам чак до следващия уикенд — каза той тихо. — Не мога ли да дойда при теб в сряда?

— Добре, ще го отбележа на календара си — пошегува се тя. — Само да ядеш ли ще дойдеш, или да разчитам на по-дълго посещение?

— Ще си донеса за всеки случай четка за зъби, самобръсначка и една пижама.

Дженифър се разсмя закачливо.

— Определено няма да стане нужда от пижамата ти. Можем да си организираме пикник на плажа, само ние двамата.

— Това звучи многообещаващо. Ще донеса наденички да ги изпечем. Рекси обича ли наденички на скара?

— Опасявам се, че предпочита повече бананите.

— Добре тогава, ще му донеса най-хубавите банани, които могат да се купят! — той я целуна леко по устата. — Приятни сънища, скъпа моя, и се опитай да ме сънуваш.

— Определено няма да ми е трудно.

Дженифър остана да стои на вратата, докато светлините на таксито изчезнаха. Усмивната, влезе в къщата и заключи. Погледна още веднъж към терасата, но Рекси не се виждаше. Вероятно малкият блуждаеше в градината и се наслаждаваше на топлия нощен въздух след днешната буря. Тя заключи вратата на терасата. В случай, че

Рекс изпита нужда да влезе в къщата, можеше да се покатери и по нейния балкон. За него това изобщо не беше проблем.

Дженифър отиде в кабинета си и светна. Искаше да приготви куфарчето си сега, за да не забрави сутринта сценариите, за които така изрично беше напомнил баща ѝ.

Тя издърпа чекмеджето на писалището си, в което съхраняваше ръкописите, и с изненада установи, че не бяха на обичайното си място.

„Дали не съм ги сложила някъде другаде?“ — попита се обезпокоена.

Но след като напрегна паметта си, си спомни със стопроцентова сигурност, че беше сложила сценариите в страничното чекмедже. Там обаче ги нямаше. Бяха изчезнали.

— Това не може да бъде! — мърмореше объркана Дженифър и започна систематично да претърсва писалището си. Но папките със сценариите бяха изчезнали. Намери само копията, които още не бяха подредени. Някой беше взел тайно оригиналите от писалището ѝ! Друго обяснение нямаше.

„Рекс! — прониза я изведнъж. — Само Рекс можеше да ги вземе!“

В същото време се засрами от подозрението си. Не можеше да допусне такова нещо да е извършено от Рекс. Но той беше единственият, посетил този уикенд вилата ѝ. Освен това беше чул телефонния разговор с баща ѝ и научил за договора с „Мирър“.

Сети се за стотици дреболии. Рекс я изпрати горе, за да се преоблече, и не ѝ разреши да го придружи, когато сменяше дрехите си в своя апартамент.

Напразно се опитваше да се бори с нарастващото съмнение, което постепенно я насочваше срещу Рекс, мъжа, когото обичаше.

Половината нощ Дженифър подрежда и описва копията. При разговора с мениджъра си Николас Симон се чувстваше нервна и недоспала. Всяка негова дума я дразнеше.

— Вие навярно имате син понеделник, Дженифър — направи опит Ник да я ободри е шега.

— По-скоро черен петък. Напълно ме довърши фактът, че никъде не можах да намеря сценариите. Необяснимо ми е как са могли да изчезнат от писалището ми.

— Попитахте ли икономката си?

— Напълно безсмислено е, Ник! Сара гледа на писалището ми като на светиня и в никакъв случай не би взела нещо.

— Е, не е станало нещо страшно. Нали имаме копия. Впрочем намирам проектите ви за великолепни, Дженифър! Определено хората на „Мирър“ ще са доволни утре. Веднага щом се върна, ще ви се обадя и ще разкажа какво е станало.

През този ден Дженифър още веднъж установи, че има дни, когато всичко върви наопаки. Майката на новия модел Фани, мисис Флеминг, се втурна развълнувана в кабинета ѝ.

— Мис Синклер, трябва да се оплача от фотографа Том. Той досажда на моето бебче! Вчера при едно представление я хванал даже за гърдите. Такова държание наистина е вече прекалено!

— Възмутително! — съгласи се с нея Дженифър, която не можеше да си представи, че случилото се отговаря на истината.

На всички беше известно, че Том не обръща внимание на жените. Самият той също не криеше това.

— Лично ще му се скарам — обеща тя.

— Надявам се! От агенцията ме уверяват, че „Ръш“ са сериозна фирма, иначе никога нямаше да разреши Фани да започне работа при вас.

Дженифър трябваше да положи не малко усилия, докато русолявата пълничка дама най-сетне успокоена се оттегли. След това помоли секретарката си да извика Том. Но тъй като в момента снимаше, тя трябваше да почака. Малко след това мениджърът на един ресторант се оплака от операторите на „Ръш“, които при снимките в неговия локал са счупили някакво старо огледало. Дженифър прехвърляше разговора в отдела за жалби, когато в кабинета ѝ се появи в небрежния си вид Том.

— Какво има, Дженифър? — той я облъхна с чаровната си усмивка, която веднага я успокои. Чисто и просто никой не можеше да му се сърди.

Том само се усмихна широко, когато Дженифър му разказа чутото от майката на Фани.

— Да ме вземат мътните, ако съм докоснал момичето — рече той в момчешкия си маниер. — Проблемът се крие в това, че Фани ме преследва, както дявол — бедна душица.

— Ти не казваш всичко, Том — предупреди го меко Дженифър.

— Нима не бива да излизаш въвн от кожата си, когато те обвиняват така несправедливо — възмути се той.

— Защо не кажеш на Фани откровено, че нищо не можеш да направиш на големите момичета? — предложи Дженифър.

Том се смути.

— Не можеш ли да поемеш ти това! Моля те, Дженифър, все пак една жена е много по-ловка в тези неща.

Дженифър погледна спокойно в черните му цигански очи.

— Щом ми разрешаваш да й кажа истината, ще го направя.

— Ти ще намериш верните думи. Благодаря ти, Дженифър!

Той излезе облекчен. Нормално Дженифър позволяваше да прехвърлят проблемите си на нея, но днес просто й дойде много. Все още от главата й не излизаха сценариите, а подозрението и спрямо Рекс направо я поболяваше. Излиза, че само за да й изнесе един урок се беше сприятелил отново с нея.

От всичките тези тъжни мисли я заболя главата и тъкмо реши да приключи по-рано от обикновено, когато секретарката й я помоли за неотложен личен разговор.

Само един поглед върху лицето на Маги беше достатъчен, за да й стане ясно, че е събрала едва ли не цялата мъка на земята.

Дженифър потисна въздишката си.

— Седни, Маги! — с нетърпеливо движение на ръката посочи креслото за посетители. — Какво има? Впрочем аз тъкмо тръгнах. Не се чувствам много добре. Днес беше тежък ден!

— Няма да отнеме много време — Маги остана права, отпуснала край тялото си ръце, също както плачеца върба клоните си. — Искам да си дам оставката, мадам — прошепна Маги с плачлив глас.

— Защо си даваш оставката, Маги? Да нямаш предвид по-хубава служба? Не се ли отнасям добре с теб? — стъписа се Дженифър.

— Аз... аз имам отношения с Патрик Норт — прошепна Маги с толкова драматичен глух тон, сякаш предсказваше изчезването на света. — Аз... се влюбих в него. Но се опасявам, че той е станал близък с мен, само за да научи някои неща.

— Е, и? Какви страшни тайни можеше да му издадеш?

Маги започна да плаче.

— Норт говори винаги само за вас, мадам. Вчера даже каза, че си е поставил за цел да се ожени за вас на всяка цена. Непрекъснато ме

разпитва с кого излизате, кой ви звъни...

— Маги, престани, напълно ми е безразлично е кого спиш. Но естествено не мога да позволя да се оставяш да бъдеш разпитвана от други за личните ми работи. Една секретарка трябва да е абсолютно дискретна.

— Това го знам — зарева Маги. — Тъкмо поради това искам и да си дам оставката. Патрик е способен да измъква думите по такъв начин, че аз съм напълно безпомощна.

За момент Дженифър се замисли. В себе си беше бясна на Норт. Трябваше ли да направи симпатичната Маги също нещастна? Този човек не се спираше пред нищо. Дали все още не си въобразяваше, че тя би искала отново да има нещо с него?

— Маги, престани! — Дженифър я погледна решително. — Забрави за оставката. Нямам желание да се ядосвам с нова секретарка. Седмици ще продължи, докато се сработим. Защо просто не разкажеш на Норт, че аз съм свързана с друг и вече градя планове за сватба?

— Вярно ли е, мадам?

— Все още е тайна — Дженифър се замисли. — Но на теб разрешавам да разкажеш всичко на Норт. Надявам се това да го излекува от илюзията да стане някога мой съпруг.

— Благодаря, мадам! Така се радвам! — Маги можеше отново да се засмее. — Наистина ли не се сърдите, че ви разказах всичко това?

— Намирам за хубаво, че разговаря с мен. — Изведнъж Дженифър стана сериозна. — Ако мога да ти дам един добър съвет — остави Норт. Той не те заслужава.

— Ще опитам — обеща Маги.

Дженифър разбра, че за Маги не беше съвсем просто да скъса с Норт. Той беше тип, който винаги привличаше жените. Не беше ли някога и тя омотана от неговия чар?

Дженифър вдигна телефона и позвъни на Сара.

— Днес се уморих доста. Бъди така мила и ми пригответи ваната. Към яденето искам голяма кана билков чай и две таблетки сънотворно.

— О-о, мадам, знаете ли какво е направил Рекси? — извика Сара.

— Да не съм ясновидец? Но ти сигурно ще ми кажеш веднага — изохка Дженифър, мислейки за най-лошото.

— Рекси е изтръгнал от ръцете на чистачката връзка ключове, само защото е искала да изтръска възглавницата от креслото му.

Жената е напуснала вилата, протестирайки и твърдейки, че маймунката е бясна. Иска да намери свидетели.

— Рекси и бяс? Няма по-мило животинче! — извика възмутена Дженифър. — Лично ще потърся сметка на дамата. Трябва да е ядосала Рекси. Къде е той сега?

— Рекси е избягал от ругаещия го глас в стаята ви, мадам. Бедният малчуган сигурно е много изплашен.

— Чистачката да се уволни! — разпореди се категорично Дженифър. — Ще намерим някоя друга, която знае да се отнася с животни. След четвърт час съм вкъщи.

Когато Дженифър се върна вкъщи, Уилям тъкмо препускаше в градината, а Рекси се беше настанил удобно върху раменете му. Щом зърна Дженифър, веднага подскочи радостно към нея, а тя, изпълнена с обич, го хвана за ръка. Помоли Сара да даде на чистачката двеста долара за причинени вреди и да ѝ съобщи, че е уволнена.

Още в двадесет и един часа Дженифър спеше вече дълбоко и непробудно. Тя искаше да забрави днешния ден възможно най-бързо и се надяваше утрешния да бъде по-радостен.

Вторникът започна многообещаващо за Дженифър, защото още на закуска един пратеник донесе букет огненочервени рози. На картичката беше написано:

Всяка отделна роза трябва да ти покаже колко много те обичам! Едва изтрайвам да дойде сряда. Винаги твой Рекс.

Дженифър потърси най-хубавата ваза и постави розите до френското си легло. Упойващият им аромат ще я обгръща, когато утре Рекс ще бъде при нея и нежно ще я прегръща.

Докато Уилям сервираше закуската ѝ, докладваше, че чистачката е приела парите за нанесените ѝ вреди. Значи от нея не се очакваха никакви други заплахи. Той вече беше намерил вместо нея една млада негърка, наблюдавана доста недружелюбно от Сара.

— Опасявам се, че Сара ревнува от Рейчъл — довери Уилям. — Скоро ще се навършат тридесет години, откакто сме женени, а Сара

все още ме ревнува. Тя твърди, че Рейчъл ще се опита да ми хареса. За мъж на моята възраст!

— Наистина ли го прави? — заинтригува се Дженифър. — Все пак си още представителен мъж, Уилям — подразни го тя, — независимо от прошарената ти коса!

— Рейчъл би могла да ми бъде дъщеря — рече поласкан Уилям. — Във всеки случай се разбира с Рекси. Когато Рекси скочи на раменете ѝ и започна да я дърпа за косата, тя само се разсмя.

Ревнивата Сара сигурно се е досетила, че Уилям хвали новата. Когато Дженифър напускаше вилата, ги чу да спорят в кухнята. Но съвсем не се разтревожи от това. Сара отново щеше да се успокои. Дватамата с Уилям бяха неразделни.

Докато Дженифър вършеше в кабинета обичайната си дейност, мислеше как трябваше да глези Рекс утре вечер. Те бяха планирали да си направят грил на плажа. Уилям можеше да приготви пържолите, а Сара — голям супник с драгоценната си салата. Освен това взе твърдо решение да не споменава думица за изчезналите ръкописи.

Късно следобед обаче ситуацията се промени. В кабинета ѝ се появи Ник, отпусна се изтощен в креслото за посетители и протегна дългите си крака.

— Какво се е случило? Да не си участвал в маратонско бягане? — Дженифър му хвърли нетърпелив поглед. — Ако искаш да ми демонстрираш колко е трудна работата ти, можеш да си го спестиш. Тук не всичко е постлано с рози.

— Договорът с „Мирър“ можеш да го отпишеш — промърмори Ник, бършейки чело е голяма носна кърпа.

— Защо? Не харесаха ли моите сценарии?

— Направо е скандално! — Ник я погледна раздразнен. — В „Мирър“ ме третираха като писател, който се опитва да им пробута някакъв плагиат. На нашите копия само свиха подигравателно рамене, понеже сценариите са донесени в „Мирър“ още вчера. До три пъти можеш да гадаеш от кого.

Дженифър пребледня.

— Да не би от „Хайлайтс“?

— „Хайлайтс“ е получила договора с „Мирър“ — потвърди мрачно Ник, — и то с твоите сценарии, Дженифър! Сега вече знаеш какво е станало с оригиналите ти. Някой, който работи в „Хайлайтс“,

ти ги е откраднал. Пълен крах, скъпа моя! Не знам какво ще каже шефът, когато научи за това.

Дженифър преглътна.

— Това просто е немислимо!

— Цялата работа е била напразно! Може ли да получа едно уиски?

Дженифър вдигна телефона.

— Донеси две чисти уискита, Маги — заповяда тя. — И побързай, защото сме близко до припадъка.

— Дженифър, сигурно знаеш кой може да е взел сценариите — продължи натиска си Ник. — Все пак трябва да го познаваш добре, за да има достъп до вилата ти. И той навярно работи за „Хайлайтс“.

— Благодаря, Маги! — той взе от подноса на влизащата секретарка чаша уиски. — Ти си просто ангел! — той отпи глътка, като не изпускаше Дженифър от очи. Забеляза, че държи погледа си сведен и пръстите ѝ нервно въртяха сребърната химикалка. — Не си ли приятелка на този режисьор, Лаци? — попита той грубо.

— Аз просто не допускам да го е извършил Рекс — отговори тя без глас.

— Значи е имал възможност да се добере до сценариите?

— Теоретично, да!

— Тогава не е нужно още дълго да си блъскаме главите кой се е възползвал от плодовете на работата ти.

— Не можем да го докажем! — изтръгна се от Дженифър.

Трескава червенина се появи върху бузите ѝ. Отвращаваше се от Ник, че подозираше Рекс в нещо толкова елементарно. При това сама се беше усъмнила. Това обаче не засягаше никого.

— Познавам добре Рекс и не го смятам за способен да извърши такова нещо.

Николас се разсмя неодобрително.

— Не бъди толкова наивна, Джени. Ти знаеш много добре, че в нашата професия има типове, за които краденето на идеи е чист спорт. Всеки се опитва само да спечели. Но имаме ли някаква полза да хленчим сега? Така и така няма да получим договора. Мога само да те посъветвам друг път да не бъдеш толкова доверлива. Тогава ще си спестим такива провали. Боже мой, аз съм истински глупак, за да

отида там с тези копия. А аз не обичам да ме смятат за глупак, разбираш ли?

— Аз също — горчиво отвърна Дженифър. Чертите й станаха сурови. — Няма вече съмнение, че някой безсрамно е злоупотребил с доверието ми. Затова ще си отмъстя.

8

По принцип Дженифър вече не разчиташе, че Рекс ще спази уговорката. Нали постигна целта си. Сега заради него „Ръш Къмпани“ беше загубила един изгоден договор. Вероятно не би се осмелил да се появи още веднъж пред очите ѝ. Нямаше да му е трудно да съобрази, че Дженифър вече знаеше, че само той би могъл да я измами така.

В случай, че се появи Рекс, най-напред щеше да се държи така, сякаш не се е случило нищо. Преструвките не бяха в характера ѝ и дори една кукла имаше повече артистичен талант от нея. Но този път ставаше дума да си отмъсти на Рекс. Той щеше горчиво да съжалява, че я е измамил и използвал по такъв начин.

За да покаже и външно, че вечерта с него съвсем не беше празник за нея, тя въобще не се приготви. Навлече си старите джинси, а отгоре облече карирана риза. Когато се сети, че Рекс много харесва косата ѝ да е разпусната, тя я оплете на опашка.

Сара и Уилям изпрати в градинската къщичка. Не искаше да има зрители при голямото му драматично появяване.

За смелост си забърка сухо мартини, което изпи на терасата, докато чакаше Рекс. Маймунката, както обикновено по това време, правеше гимнастика в градината. По енергичното разтърсване на клоните, както и по възбудените крясъци на папагалите, можеше да се проследи пътят ѝ.

Звънецът на входната врата иззвъня. При този звук Дженифър се стегна. Опита се да си наложи равнодушна физиономия и отиде с омекнали колене до вратата.

— Здравей, скъпа! — Рекс застана сияещ пред нея. Той беше така натоварен, сякаш щеше да се отправя на световно пътешествие. Погледна я възторжено.

— Както виждам, ти вече си се приготвила за пикника. Изглеждаш като сладка непорочна тийнейджърка. Защо си се втренчила така в мен? Да нямам петно на носа?

— По-добре на носа, отколкото на душата — рече тя многозначително и тръгна пред него към терасата, където той се разтовари от покупките с преувеличена въздишка.

— Настани се удобно — рече тя безлично. — Какво ще кажеш за едно мартини?

— Добра идея! Днес повече няма да карам — той хвърли жилетката си на един стол и разхлаби вратовръзката. — Къде е Рекси? Донесъл съм му банани.

— Рекси играе с папагалите — Дженифър манипулираше доста обстоятелствено с леда и шейкъра. Ръцете ѝ трепереха толкова много, че едва успяваше да извади маслините от тясната чаша. Когато подаваше чашата на Рекс, кубчетата лед дрънчаха в нея. Той я хвана за ръка, задържа я и я погледна с блеснали очи.

— Ще ми дадеш ли целувка?

— По-късно, скъпи! — издърпа си рязко ръката. — Най-напред работата, след това играта. Можеш ли да разпалиш грил? Аз не мога. Но изпий си най-напред мартинито. Надявам се, че е достатъчно сухо.

Рекс го опита и кимна.

— Не е лошо! — погледна я усмихнат. — Защо не седнеш на коленете ми? От десетилетия тийнейджърка не ми е сядала на коленете. Впрочем, купих си нов анцуг за джогинг. Той е ослепително жълт. Харесваш ли жълтото?

Жълти бяха и папките, в които Дженифър беше сложила страниците на сценариите. Тя възприе неговото споменаване за цвета като игра и се запита докога искаше да я продължи.

— Жълто ти отива много — подчерта тя. — Още едно мартини?

— По-добре не, предпочитам да запазя главата си ясна — погледна я внимателно в лицето. — Какво се е случило, Дженифър, да не би да си имала ядове? Толкова си особена.

— В работата си имам ядове и при това не малки. Но това няма да те заинтригува. Нали работиш за конкурентите.

— Джени, разбрахме се да забравяме за работата си, когато сме заедно — напомни ѝ той спокойно. — Опитай се поне малко да се придържаш към това. Можеш ли за няколко часа да забравиш, че стоим в противникови лагери?

— След всичко, което е станало, ми е трудно — тя го погледна изпитателно. — Можеш ли да разбереш това?

— Не ми задавай гатанки. Откъде мога да знам какво ти се е случило?

Дженифър не можеше повече да се сдържа.

— Някой от „Хайлайтс“ е откраднал сценариите и ги е продал на „Мирър“ — избухна тя. — А с това се разминахме и с голяма поръчка. И ти имаш смелостта да ме питаш какво е станало?

— Обикновена история — добави той. — Къде си държала сценариите?

— Знаеш много добре. Те бяха тук, в чекмеджето на писалището ми. Ти знаеше за това, Рекс!

Очите му се присвиха, но той все още запазваше спокойствие.

— Да не би да ме подозираш, че съм взел сценариите?

— Не съм казала това — възбудено се разхождаше напред-назад по терасата. — Рекс, искам да не си ти. Но ти беше единственият, който беше при мен през уикенда и работиш за „Хайлайтс“. Знаех си, че все някога щеше да се стигне до криза в отношенията ни. — Тя се спря пред него и го погледна обвиняващо в лицето. — Защо го направи, Рекс? Да не би това да ти беше реваншът? Искаш с това да ми кажеш, че „Хайлайтс“ за теб е нещо повече, отколкото аз?

— Значи ме обвиняваш, че съм се промъкнал тайно в кабинета ти и съм откраднал проектите ти? — запита той объркан.

— Кой друг би го направил?

Той скочи и взе жилетката си.

— Ще бъде по-добре веднага да си отида.

— Това също е типично за теб. Вместо да се защитаващ, се спасяваш с бягство. Да не би гузната ти съвест да те кара да постъпваш така?

— Нямам какво да допълня — рече той резервирано. — Но смятам за безсмислено да продължа да поддържам връзка, в която липсва доверие. Ако ти наистина ме подозираш, че съм откраднал идеите ти, мога само да съжалявам. Жалко, че всичко между нас трябваше да завърши така, Дженифър. Наистина имах да ти казвам толкова. Но с подозрението си ти разруши всичко. Не мога да остана заедно с жена, която счита партньора си за способен на такова нещо. Всичко хубаво завинаги. Мен няма да ме видиш повече тук!

— Рекс, не си отивай така! — извика тя объркана. — Нека поговорим спокойно. Не разбираш ли, че трябваше да те подозирам?

Освен теб, никой не беше през уикенда при мен. Рекс, почакай малко!

Тя тичаше след него докато той с непоколебими крачки се насочи решително към изхода.

— Какво ще стане сега с всички тези неща, които донесе?

— Подари ги на нуждаещите се от мое име — рече той равнодушно. — Повече нямам какво да добавя.

Дженифър остана на прага на вратата. Видя как Рекс хвърли на задната седалка донесената от него чанта и си тръгна, без да я погледне. Обхвана я чувство на празнота. Едва сега разбра колко самотна беше. Тя беше загубила Рекс. Този път завинаги.

Когато се върна на терасата, видя как маймунката се присламчва към пакетите с покупки. С крадлива гримаса извади един банан, скочи в креслото и започна да го бели.

Дженифър я изгледа глуповато. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Със страх си мислеше за дългите самотни часове, които я очакваха.

Рекс не остави нещата неизяснени. Държанието на Дженифър го беше разочаровало неизмеримо. Той беше повярвал твърдо в чувствата ѝ към него и му беше непонятно, че тя можеше да го подозира така. Въпреки това искаше да направи опит да разкрие кражбата.

Няколко дена след случилото се потърси Бил Тейлър, мениджъра на „Хайлайтс“. Той беше доста натежал мъж, по чиято фигура можеше да се съди, че обича хубавите и обилни обяди. Кръглото му лице с увиснали розови бузи излъчваше добродушие, което можеше да излъже всекиго. Зад любезната външност на Бил се криеше пресметлив делови мъж, който безмилостно преследваше целта си.

— Ало, Рекс! — поздрави той своя топрежисьор с тържествуваща усмивка. — Какво мога да направя за теб? Има ли някакви проблеми?

Рекс седна и кръстоса крака.

— Искам да разговарям с теб за сценариите с „Мирър“.

— Добре, всичко е ясно. „Мирър“ много ги хареса. Можеш веднага да започнеш видеоснимките и по двата.

— Най-напред искам да узная от, теб кой е продал сценариите на „Хайлайтс“.

— Патрик Норт — отговори Бил искрено. — Нали Норт е уволнен от „Ръш“ и се надява на някакъв шанс при нас. Във всеки

случай сценариите са от абсолютна класа.

— Норт е нямал никакво право да продава сценариите на „Хайлайтс“ — развълнува се Рекс. — Написала ги е Дженифър Синклер, а Норт ги е откраднал.

В очите на Бил се появи нарастващ интерес.

— Изобщо не подозирах това. Но какво ме засяга?

— Засяга те много. Настоявам да поправиш нещата при „Мирър“. Договорът за рекламните клипове е на „Ръш“ и на никой друг. Ясно ли е?

— Не чух много добре! — Бил се засмя така снизходително, сякаш Рекс си беше направил лоша шега. — Сключили сме договора, а сега трябва да отида и да го предоставя на най-големите си конкуренти? Трябва да съм луд!

Рекс все повече кипваше.

— Ти сега знаеш, че притежаваме сценариите само благодарение на едно криминално деяние. Това не е честно, Бил Тейлър!

Бил скръсти ръце. Погледът на добродушните му очи стана остър.

— Не ми говори за честност, скъпи мой. В деловия свят става дума само за пари, за нищо друго. Трябва да ти е известно, че в нашия бранш съществува жестока конкурентна борба. Не ми излизай с такива сантименталности като честна игра. Такова слабоумие не мога да си позволя.

— Настоявам да върнеш договора! — избухна Рекс.

— Въобще и не мисля. Сценариите са придобити правомерно. В случай, че мис Синклер може да докаже своите претенции, тя трябва да се обърне към Норт.

— Това последната ти дума ли е?

— Няма какво повече да добавя.

— О'шей — Рекс стана и се подпря с ръце на писалището. — Обявявам безсрочната си оставка. Противоречи на съвестта ми да работя за човек, който няма и най-малкото чувство за приличие. Потърси си нов режисьор. Може би ще се обърнеш към Норт. Нали е свободен. Той е също така безсъвестен като теб. Дватама ще бъдете доста добър тандем.

— По-добре обмисли още веднъж оставката си — невъзмутимо рече Бил. Никой не можеше да го засегне. — Място при нас няма да

получиш толкова бързо отново.

— Вярвам в това — отвърна хладно Рекс. — Писмената ми оставка ще получиш още днес.

Когато излезе, Рекс се чувстваше облекчен. С работата беше свършено, но той смяташе, че не би могъл да реагира по друг начин, ако искаше да запази самоуважението си. Освен това имаше някакви спестявания, които биха му позволили да издържи известно време.

Най-напред Рекс отиде в кабинета си и продиктува на своята секретарка Елен оставката си.

Елен, която ценеше Рекс като лоялен шеф, беше дълбоко впечатлена.

— Да не би наистина да искате да напуснете? — запита тя тихо.

— Категорично! — Рекс започна да събира личните си вещи от писалището и да ги слага в куфарчето. След това се сбогува приятелски с Елен и ѝ благодари за доброто сътрудничество.

— Аз също ви благодаря, Рекс! — очите на Елен се насълзиха.

Тя съжаляваше за внезапната оставка на Рекс и не можеше да си обясни от какво беше предизвикана.

Рекс изчезна, без да даде обяснение. Причините за оставката му не засягаха никого. Той взе твърдо решение никога да не работи повече за „Хайлайтс“.

Когато излезе под ослепителното слънце, го прониза чувството на свобода. Чувстваше се като малко момче, избягало от училище, и реши спонтанно да прекара следобеда на игрището за голф.

За своя приятна изненада там срещна добри познати: Антъни Рик и съпругата му Лу, изпълняваща ролята на момче, подаващо стиковете.

— Здравей, Рекс — поздрави го приятелски Лу. — Как е Джени? Той помрачня.

— С Джени е свършено!

— Но защо? Да не сте се скарали? — Лу погледна с любов съпруга си. — А ви смятаха за най-стилната любовна двойка на Лос Анжелис, разбира се, след нашата.

Те вървяха един до друг след Антъни до първата дупка и гледаха как той се концентрира за удара.

Ударът беше точен и топката влезе елегантно в дупката. Антъни погледна триумфиращо Рекс.

— Ще направиш ли същото? Можем да си премерим силите. Ще разговаряме после.

Лу долови скрития укор и млъкна благоразумно. В продължение на два часа тя се мъкнеше след мъжете и влачеше количката. Накрая Антъни победи с малко. След това тримата седнаха в клуба и си поръчаха питиета.

Рекс не виждаше причина да държи в тайна скъсването си с Дженифър, Лу и Антъни искаха само да знаят как се е държала тя спрямо него. Беше му добре да разговаря с хора, които оставаха обективни. Бяха единни обаче, че Патрик Норт е постъпил изключително подло.

— Много съжалявам, че Дженифър е реагирала така — рече Лу. — Тя те познава достатъчно добре, за да знае, че ти не си способен на такава подлост.

— Изглежда не ме познава достатъчно добре — Рекс си играеше безмилостно с капачка от бира. — Направих си изводи от държанието ѝ и се разделих завинаги с нея. Не мога да живея заедно с жена, която толкова малко ми вярва.

— Правилно си хвърлил нещата в лицето на Бил Тейлър — Антъни Рик го погледна доброжелателно. — Може би ще мога да ти помогна да се устроиш на друга работа. В момента сцената не предлага много. Лу и аз искаме най-напред да отидем в отпуска. Напоследък не ме е виждала много.

— Спокойно можеш да си признаеш — Лу се засмя. — Трябва да положиш доста усилия, докато ме възмездиш за дългото ти отсъствие. Искаме да направим обиколка из Карибско море — обърна се тя към Рекс. — Защо не дойдеш с нас? Мисля, че имаш нужда от други мисли.

— Аз съм на същото мнение — присъедини се към нея Антъни. — Разруши всички мостове зад себе си и тръгвай с нас. Тогава най-малкото ще имам партньор на карти, когато Лу си прави слънчеви бани.

— Скъпи мой, Антъни! Не се заблуждавай, че бих ти оставила време за игра на карти.

Антъни погледна заинтригувано в пламналото ѝ лице.

— Какво си намислила, скъпа?

Тя вирна решително пухкавата си брадичка.

— Замислила съм да прекараме с теб втори меден месец! Отсега можеш да се настройваш душевно за него.

— А аз мислех, че ще си почина по време на пътуването! — престори се Антъни на отчаян.

Лу изхихика.

— За това меденият месец не е твърде подходящ. Но че ще се наслаждаваш през цялото време, ти го обещавам!

— Лу! Колко мило да се отбиеш — поздрави Дженифър приятелката си, прегърна я и я целуна по бузите.

Излязоха на терасата. Дженифър махна нещата си за рисуване от масата и ги захвърли небрежно в едно от креслата.

— Седни, скъпа, искаш ли някаква напитка?

— Най-много портокалов диетичен сок — заяви Лу с тайнствена гримаса. — Не пия повече алкохол.

— Да не си влязла в съюза на трезвениците? — пошегува се Дженифър.

— Нещо такова. Позволявам си най-много малка чашка шампанско.

Лу погледна рисунките:

— Да не съм нарушила творческия ти процес?

Дженифър намръщи нос.

— Съвсем не. В момента творческите ми способности не са кой знае какви. Изчерпала съм се. Освен това рекламният клип третира чипс от картофи, а аз не мога да понасям чипс.

Лу притвори очи. Тя обожаваше този чипс, но за съжаление трябваше да се откаже и от него, понеже съдържа много калории.

— Просто представи една сценка в киното — предложи тя. — Млад мъж яде непрекъснато чипс и неговата съседка, бясна от шумоленето на торбичката, иска да му направи забележка, но той ѝ пъха чипс в устата и двамата дъвчат удовлетворено заедно.

— Съвсем не е лошо, Лу! Какъв хонорар искаш за тази идея?

— Достатъчно е да те извадя от застоя — излюбезничи Лу. — За мое щастие имам добре печелещ мъж. Кажи ми, Джени, не забелязваш ли нещо в мен? — Лу я погледна очаквателно.

Дженифър разгледа изпитателно пищната ѝ фигура.

— Напълняла си.

— Съвсем малко — изпъшка Лу. — Но в момента проблемът отива на заден план. След няколко седмици ще стана още по-дебела.

— Да не си бременна?

— Така е, и то благодарение на теб.

— Вярвам, че и Антъни има какво да каже в случая.

— Ти ми даде смелост да не вземам хапчето — твърдеше Лу. Тя се наведе напред и се втрени изпитателно в приятелката си. — Освен теб никой не знае. Даже и Антъни.

— И защо не му разкажеш? Да не си въобразяваш да криеш бебето, докато стане пълнолетно?

— Не бъди глупава, Джен! Ще му кажа, когато му дойде времето.

— Радвам се за теб — Дженифър я целуна нежно. — Изглеждаш ослепително. Излишно е да питам как се чувстваш.

— Питай спокойно, чувствам се великолепно! Мисля, че днес спокойно можем да се чукнем с по чаша шампанско. Целта оправдава средствата. Изглеждаш така, сякаш се нуждаеш от ободряване, Джени!

Джени се усмихна тъжно.

— Личи ли ми?

— Ти си клюмнала като цвете, което получава малко вода — установи Лу. — Трябва ли отново да пушиш? — скара ѝ се тя, когато Дженифър посегна да запали нова цигара.

— Да не ти пречи димът? — попита я виновно.

— Пречи на теб, че ограбваш здравето си.

— Ще донеса шампанско — Дженифър изтича до бара.

Чу се шум на гърмяща тапа. Малко след това Джени се върна с две напълнени с шампанско чаши.

— За твоето бебе! Какво искаш да бъде?

— Близнаци! — отговори Лу така бързо, че Дженифър се разсмя.

— Скромността никога не е била твоя черта, Лу. При всички случаи обаче ще стискам палци, за да стане. Антъни трябва да разбере, че ти също имаш право на деца, както другите жени.

Лу рече спокойно:

— Нека го оставим сега да расте на спокойствие. Да говорим по-добре за теб, Дженифър. Не изглеждаш никак добре. Не ми се сърди, че ти го казвам така прямо. Но се опасявам, че работиш твърде много. Защо чисто и просто не си дадеш отпуск? Всеки човек има нужда да си поеме дъх.

— Нямам желание да пътувам сама.

— Антъни и аз сме планирали обиколка из Карибско море. Защо просто не се присъединиш към нас? Ще се запознаеш с мили хора и ще прекараш добре. И преди всичко ще се откъснеш от това, което те потиска. Впрочем, Рекс Лаци също ще дойде.

Изведнъж Дженифър реагира така, сякаш някаква тайнствена сила я превърна в камък.

— Какво ме засяга Рекс Лаци? — изрече тя безмълвно.

— Корабът ще бъде пълен с хора. Няма да виждаш Рекс, щом не искаш — не се затрудни Лу. — Сигурно не държиш много да го срещаш след всичко, което си му причинила.

— Оплака ли ти се вече?

— Рекс нямаше нужда от това. Но ти трябва да разбереш, че си се отнесла несправедливо към него. Патрик Норт е бил този, който откраднал сценариите от теб и ги продал на „Хайлайтс“. Рекс е научил това. Той е настоявал да се прехвърли договорът от „Хайлайтс“ на вас, както би било коректно. Когато шефът му отказал категорично, Рекс е подал оставка.

Цяла минута Дженифър не пророни нито дума. Не се съмняваше, че Лу говори истината.

— Норт трябва да се е промъкнал в къщата, когато сме спели — каза тя с отпаднал глас. — Той е знаел със сигурност, че ще заподозра Рекс. И аз, глупавата патка, се хванах на това! Сега вече ми е ясно, че Рекс никога няма да ми прости, че така го подозирах.

— Това беше наистина груба грешка от твоя страна — наля масло в огъня Лу. — Още дълго ще търсиш, докато намериш мъж, който да е така безупречен като Лаци. Опасявам се, че след историята ти с Норт ще подозираш всички мъже.

Дженифър не се разсърди на откровените думи на приятелката си. Напротив! Откровеността правеше още по-здраво приятелството им.

— Ще си го върна тъпкано на Норт — синьо-сивите очи на Дженифър хвърляха мълнии. Ядът отново я бе съживил. — Така ще си разчистя сметките с Норт, че той ще съжалява, че ме е познавал някога — беснееше Дженифър. — Той няма никакво право да влиза в къщата ми и да посяга на моя собственост. Това нали се наказва?

— Ако имаш доказателства за кражбата.

Дженифър се засмя злобно. Мислено видя Норт зад решетките, само на хляб и вода. И това беше точно мястото, което заслужаваше този интригант.

— Норт е продал сценариите ми, при това без мое разрешение! — рече тя мрачно.

— Той може да твърди, че си му предоставила сценариите за продажба — вметна Лу. — Все пак бяхте доста близки.

— Как желая да не бях го виждала никога. Какво е преследвал с тази постъпка? Да е имал крещяща нужда от пари? Това не мога да си представя. Той винаги е печелил добре. И родителите му не са твърде бедни. Значи не парите са мотив.

— Ще откриеш мотива — забеляза доверчиво Лу. — Корабът ни тръгва след три седмици. Ако искаш да дойдеш с нас, трябва бързо да се запишеш. Свободните места за тези пътувания се ангажират доста бързо, а ти сигурно държиш да си в луксозна каюта. Ако трябва аз да се погрижа за това, само ми кажи.

Дженифър въртеше чашата за шампанско в ръцете си.

— Когато ме види, Рекс навярно ще си помисли, че тичам след него.

Лу почти беше загубила търпение.

— Да не си длъжна да казваш на Рекс, че си знаела за пътуването му. Обичаш ли го, или не? Ако наистина си щастлива да не си обвързана с него, остани си по-добре в Санта Моника и продължавай да пишеш глупавите си малки сценарии. За мъж като Рекс си струва да се бориш!

— Ти не познаваш Рекс. Той е страшно горд. Никога няма да ми прости, че го помислих за крадец.

— Когато някой обича, може да прости всичко.

— Не съм обаче сигурна, дали наистина ме е обичал.

— Тогава изясни го! Боже мой, със своята инертност можеш да накараш някого да полудее! При това лекарят ми забрани всякакво вълнение. Не можеш ли поне да вземеш предвид състоянието ми? Опитай да се сдобрите с Рекс или остави нещата каквито са. Напълно ми е безразлично. Би било хубаво, ако пътуваш с нас. Тогава най-малкото бях имала от време на време събеседник, с когото да разговарям. За мен няма да е лесно да уведомя Антъни, че ще става още веднъж баща. Надявах се да получа от теб морална подкрепа. Бих

могла да си помисля, че моите проблеми въобще не те интересуват — след този дълъг и предизвикателен монолог Лу се обля в сълзи. Сълзите са били винаги ефикасно средство в арсенала на Лу. Когато плачеше, тя изглеждаше толкова слаба, че всеки изпитваше веднага желание да я утеши.

Дженифър не правеше изключение. Тя не можеше да гледа Лу как плаче. Смутена гледаше пълните, трепереци устни и сините детски очи, от които непрекъснато извираха сълзи, сякаш Лу имаше намерение да напълни с вода всички пресъхнали реки на Лос Анжелис.

— Лу! Успокой се! — Дженифър я прегърна нежно. — Престани да плачеш, помисли за бебето си! Сигурно искаш да имаш весело бебе?

— Имаш ли носни кърпички? — изхълца Лу.

— О — Дженифър влезе тичешком в къщата и се върна с цяло пакетче.

Лу изразходи три кърпички, докато можеше отново да говори.

— Напоследък много лесно плача — каза тя, укорявайки се. — Виновно за това е сигурно състоянието ми. Щом някой ме ядоса, просто трябва да заплача.

— Не искам да те ядосвам, мила моя — увери я разкайващата се Дженифър. — И естествено ще дойда с вас, щом толкова много искаш.

— Сигурно изглеждам ужасно — Лу потупа бузите си с една кърпичка. — Корабът тръгва след три седмици. Ще се погрижа за каютата ти, за да можеш на спокойствие да продължиш работата си.

— Това е страшно мило от твоя страна, Лу. Благодаря ти!

— Не е нужно да ми благодариш — отвърна Лу с достойнство. — За моята добра приятелка ще направя всичко.

9

Изведнъж времето започна да не стига на Дженифър. Тя искаше да приключи с всички договори, преди да излезе в отпуск. Често си идваше за храна вкъщи, вземаше си нещо и продължаваше да работи.

Една вечер преди лягане отиде до морето, за да се разтовари. Денят беше горещ и тя дишаше дълбоко свежия, малко хладен морски въздух. Забавляваше се като гледаше как Рекси играе с вълните.

Все още беше светло, но слънцето вече залязваше и оцветяваше хоризонта в огненочервено. В мислите си Дженифър беше вече на парахода. Започваше да се радва на пътуването. Добре щеше да ѝ се отрази да може да се разведри и да има за компания мили хора. Забеляза също, че все повече започваше да мисли за Рекс. Колкото се стремеше да го види отново, толкова се и страхуваше от него. Вероятно не би ѝ обърнал никакво внимание и би я третираше като някоя непозната. Никога нямаше да ѝ прости, че беше наранила гордостта му.

Дженифър така беше потънала в мислите си, че не чу приближаващите се стъпки.

— Прекрасна вечер! — раздаде се внезапно познат мъжки глас.

С присвити очи погледна Патрик Норт, който бавно се отпусна върху пясъка до шезлонга ѝ.

— Каква изненада да те видя — рече тя иронично. — На какво дължа рядката чест на твоето посещение?

— Искях отново да те видя — отвърна той пламенно и я погледна с толкова невинни сини очи, че водата би изглеждала мътна в сравнение с тях.

— Вече ме видя и можеш да си ходиш!

— Не бъди толкова сурова с мен, Джени. Все пак някога си ме обичала...

— Не напомняй за най-голямата грешка в живота ми — прекъсна го тя. — Да се заблуждаваш е човешко. Какво имаш да ми казваш, Норт? Моля те, бъди кратък, времето ми е скъпо.

Той стана и изтупа пясъка от панталона си.

— Защо не се омъжиш за мен, Джени? — попита я с такъв тон, сякаш ставаше дума за покана за обяд.

— Да се омъжа за теб? — изумена се втренчи тя в него. — Как ти хрумна тази луда идея? Ти си последният мъж на света, за когото бих желала да се омъжа.

— Все още ли си сърдита заради Медлън? Как може да си толкова злопаметна! Знам много точно, че все още не си намерила никого да ме замести, нито професионално, нито така — завърши той цинично. — За мен имаш много по-голямо значение от другите жени. Все пак никоя няма твоята класа.

— За съжаление, установяваш го сега, когато е станало късно — Дженифър се разсмя. — Учудва ме дързостта ти. Как се осмеляваш след всичко, което си ми направил, да се явяваш сега с предложение за брак?

— Всичко, което съм извършил, стана, защото исках отново да те спечеля — заяви той откровено.

— Нима си си въобразявал, че да ми откраднеш сценариите е най-прекият път да ме спечелиш отново? — присмя се тя.

Патрик пребледня.

— Кой ти каза това?

— Има ли значение? Знам, и това е достатъчно. Нямам нужда да мамя секретарката си, за да шпионирам, както си постъпил с малката Маги. Кражбата на сценариите също не можеш да отречеш. Разбрах, че ти си бил този, който ги е продал на „Хайлайтс“. Какво си преследвал с това, Норт? Мълчиш? Е, добре, ще ти кажа. Ти си нямал друга мисъл, освен тая да ни разделиш с Лаци. Понеже той работи в „Хайлайтс“, би трябвало да подозирам него.

— И ако е било така? — той се ухили дръзко. — В любовта са позволени всички средства. Исках да те върна, Джени, а Лаци стоеше на пътя ми. Нали се получи, или ще отречеш, че сте скъсали с Лаци? Какво ли лице е направил, когато си го обвинила, че е откраднал сценариите? — той се разсмя гръмко.

Дженифър го гледаше с презрение.

— Ще ти пресекне смехът, Патрик Норт! Ще намеря свидетели срещу теб. Любопитна съм дали и пред съда ще запазиш дръзкото си поведение.

— Не можеш да направиш това! — Норт беше видимо уплашен. — Парите от сценариите отдавна съм превел на твоята сметка? Следователно не можеш да ми отправиш обвинението, че съм се обогатил за твоя сметка.

— Фактът за кражбата обаче остава — заяви тя хладно. — Ти лиши „Ръш“ от изгоден договор. Ще съобщи за случая в нашия съюз. След всичко това недей разчита повече да си намериш работа някъде в Лос Анжелис. Даже, ако послушаш съвета ми, изчезвай възможно най-бързо от Калифорния, ако не предпочиташ да отидеш в затвора.

— Колко подла можеш да бъдеш!

— Научих се от теб, Норт! В случай, че се осмелиш да ми се явиш още веднъж пред очите, ще изпълня закана си и не очаквай никаква пощада. Разбра ли?

Докато разговаряха, Рекси се беше приближил отзад, озова се с един скок върху раменете на Норт и задърпа косата му. Патрик Норт изрева от уплаха и посегна да хване малкото дяволче, което междуременно се озова върху гърба на Дженифър и триумфиращо наблюдаваше от това сигурно място действията на мъжа.

— Проклето животно! — изруга той. — Малко е да ти откъснат главата!

Бълвайки закани, той се спъваше в пясъка, държейки с две ръце главата си. Малко след това изчезна между храстите.

— Браво, Рекси! — Дженифър погали маймунката, която отвори юмрук и гордо показва плячката си: цял кичур от косата на Норт.

Дженифър се смя толкова много, че ѝ потекоха сълзи.

Последните дни преди полета до Маями, където ги очакваше параходът, Дженифър правеше покупки. Понеже при едно такова пътуване дамите се състезаваха ревниво да се надминат една друга по елегантност, тя смяташе за особено належащо да си купи два нови вечерни тоалета, както и някои бикини с подходящо за плаж облекло, така весело пъстри, както самият живот на Карибите.

Лу беше доказала организационния си талант и беше аранжирала всичко. Полетът беше утре в единадесет часа. След това в късния следобед корабът щеше да отплава и да вземе курс към остров Ямайка.

Дженифър поръча на Сара и Уилям да внимават много за Рекси и те в един глас обещаха. Докато Дженифър отсъстваше, те щяха да

живеят във вилата, за да не се чувства самотен Рекси.

На следващата сутрин Лу и Антъни я взеха с колата си. В костюма си на черно-бели ивици Лу приличаше на пухкава зебра. Тя изпъшка страдалчески, когато видя елегантния бял костюм на Дженифър.

— Защо не съм слаба и стройна като теб? — оплака се Лу. — Получавам комплекси, щом те видя.

— Много си добре, както си — отговори любезният ѝ съпруг и я докосна леко по бузата.

Лу се обърна и намигна на Дженифър.

— Надявам се, че меденият ни месец вече започва. На кораба сигурно ще срещнеш стар познат, който ще отлети малко по-късно от нас — Рекс Лаци. Казвам ти го само затова, да не се разочароваш, ако не го видиш веднага в самолета.

Дженифър отговори напълно равнодушно на погледа на приятелката си.

— Изобщо не държа да се срещнем с Лаци.

Веднага щом пристигнаха и краката на Дженифър докоснаха палубата на елегантния параход, я обхвана ваканционно настроение. Приятен стюард вървеше пред нея с багажа ѝ и я доведе до комфортната ѝ каюта.

В добро настроение Дженифър изпразни куфарите и окачи дрехите си в гардероба, нахлузи дълги бели панталони и цветна тениска и излезе на палубата, за да гледа отплаването на кораба.

По палубата все още щъкаха пасажери и търсеха шезлонгите си. От високоговорителите се разнасяше танцова музика. На борда се качваха закъснели пътници и Дженифър изтръпна, когато видя между тях високата фигура на Рекс. Той изглеждаше зашеметяващо и с болезнена тъга си спомни за хубавите часове, прекарани заедно с него.

Тя се скри зад една колона, за да не я види веднага. Предпазливо се завъртваше около нея и гледаше любопитно как един стюард го доведе до каютата му. Тя беше непосредствено до нейната!

„Това е характерно за Лу! — помисли си Дженифър. Винаги се престарава. Дали пък не се е погрижила да ми осигури безсънни нощи?“

Изведнъж се почувства необяснимо потисната. Като лошо предзнаменование ѝ се стори, че Рекс беше минал край нея, без да я

види. Ако все още изпитваше нещо към нея, би трябвало да усети, че тя се крие зад колоната.

Корабната сирена изсвири пронизително. Луксозният параход се отдели величествено от пристана и напусна пристанището на Маями.

Дженифър се върна в каютата си, за да вземе душ и да се преоблече за храна. Кой ли ще ѝ бъде съсед по маса? Надяваше се да не е Рекс, защото тогава със сигурност не би преглътнала даже хапка. Как ли би реагирал на нейното присъствие на борда? Ще се зарадва ли, или ще се ядоса?

Нерадостно гледаше гардероба си. Какво да облече? Синята сатенена рокля я правеше да изглежда бледа, оцветената в розово пък не би съответствала на настроението ѝ. Една сива рокля би била изключително подходяща, но нямаше такава. След кратко колебание облече синия вечерен костюм. Нали ѝ беше донесъл вече веднъж щастие! Беше го носила на премиерата, завършила в обятията на Рекс.

Приветлив стюард я придружи до масата ѝ в трапезарията. Тя го следваше сяпко, без да поглежда наляво ѝ надясно и имаше чувството, че хиляди погледи са се впили в нея. Първото, което възприе, бяха широки рамене и тъмноруси коси, които се къдреха на слепоочията.

Рекс Лаци стана. Стюардът ги представи един на друг и се отдалечи с вежлива усмивка.

Рекс почака Дженифър да седне. Погледите им се кръстосаха и неговият не беше съвсем приятелски.

— Колко е малък светът — изрече той с явна насмешка. — На кого дължа тази изненадваща среща? Да не би Лу да се е намесила в играта? Или сте го измислили и двете?

— Какво искаш да кажеш с това? — Дженифър изведнъж се ядоса. Самоувереното му държане направо я вбеси. — Ако си въобразяваш, че срещата ни е подготвена, си на грешен път. Изобщо нямах представа, че си на борда.

— Не ти вярвам — рече той язвително. — Защо не можеш откровено и свободно да ми кажеш, че си тук заради мен?

— Защото не е вярно! — лицето на Дженифър се зачерви от яд. — Ако знаех, че си на борда, бих предпочела пътешествие до Северния полюс.

— Повярвай ми, твоето присъствие и за мен е нежелано. Ще помоля стюарда да ми потърси друго място.

— Бих те поздравила за това!

Скоро след това сервираха яденето. Мълчаливо се посветиха на лакомствата с възбуждащи френски имена. През цялото време Дженифър се опитваше да не гледа Рекс. Получи се досаден обяд, въпреки изключителните блюда. Напрегнатото мълчание между нея и Рекс би отнело апетита на всекиго.

Дженифър забеляза през няколко маси Лу и Антъни. Лу ѝ се усмихна и направи ободряващ жест. Дженифър в отговор направи гримаса. Беше радостна, когато храненето свърши. Тя отиде заедно с Лу и Антъни в танцовата зала, където свиреше темпераментен оркестър. Лу и Антъни се впуснаха веднага да танцуват. Не след дълго дансингът се запълни с танцуващи двойки. Никой обаче не мислеше да покани Дженифър.

Запали цигара и с външно спокойна физиономия наблюдаваше двойките, които буйно танцуваха румба. Между тях беше и Рекс. Понеже беше по-висок от другите мъже, не можеше да не се забележи. Той танцуваше с нежна чернокоса жена, която едва стигаше до рамото му, и ѝ говореше нещо усмихнат.

При втория танц Дженифър изпита малко удоволствие да бъде поканена от един привлекателен корабен офицер, който веднага ѝ каза колко много се възхищава от русата ѝ коса.

Най-сетне едно весело конферансие пое ръководенето на корабния празник. Всеки път, щом оркестърът прекъснеше музиката, танцьорите трябваше да сменят партньорите си. Необяснимо защо изведнъж на дансинга се оказаха повече дами от мъжете и когато веднъж никой не я покани, Дженифър се върна разстроена на масата и запали цигара, за да покаже, че няма и най-малкото желание за тези глупави танци. Тя вече съжеляваше, че се е включила в пътуването и напусна, преди още да са се върнали Лу и Антъни. Не изпитваше ни най-малко желание да се чувства излишна.

На мястото на Рекс на закуска компания ѝ правеше някаква дама. Рекс трябва веднага да е помолил стюарда за друга маса. Докато закусваха шунка с яйца, започнаха да разговарят. Мисис Силверстон беше вдовица и също като Дженифър беше следвала във Васар, така че имаше за какво да разговарят.

Луксозният параход беше пуснал котва в пристанището на Ямайка. Който желаше, можеше да направи излет на сушата.

Дженифър предпочете да се настани на малката веранда, като се зачете в един роман.

Скърцане прекъсна четенето ѝ. Огледа се и видя Рекс, който се въртеше в шезлонга си и ѝ обръщаше демонстративно гръб.

Чак сега усети колко безмилостно беше слънцето тук, в близост до екватора, където беше в зенита си. Тя влезе в каютата си, разтри се с лосион против изгаряне, нахлупи едно сомбреро и отново се върна в шезлонга си.

Напразно се опитваше да се концентрира в книгата. Нейният съсед се въртеше непрекъснато и скърцаше с шезлонга си. Неговото неспокойствие се предаде и на Дженифър. С полупритворени очи наблюдаваше широките му загорели рамене. Виждаше силния му врат и още повече усещаше горещината на слънцето.

Изведнъж се появи симпатичният офицер, който вчера вечерта ѝ беше говорил за косата.

— Мадам! Защо снощи изчезнахте така бързо? С удоволствие щях да танцувам още веднъж с вас!

Ако Рекс не беше в непосредствена близост и не надаваше ухо, тя би реагирала по съвсем друг начин.

— Нали не беше последният празник на кораба — отговори му тя с обещаваща усмивка. — Свободен ли сте днес от служба?

— Цели четири часа. Имам намерение да отида сега на брега и да потърся тихо местенце за плуване. Имате ли желание да дойдете с мен?

— А защо не? Горещината на борда едва се понася. Почакайте само да си взема нещата.

— Ще се срещнем долу — младият мъж се отдалечи бързо, сякаш се страхуваше тя да не размисли и да се откаже.

Дженифър влезе в каютата си и облече памучна плажна рокля, лека и пъстра като слънчева ливада. Бързо приготви плажната чанта. Нарочно мина край Рекс и забеляза с крайчеца на очите си как я следи с поглед.

— Скучно е да отиваш сам — призна си офицерът, когато я посрещна долу. — За съжаление, моят приятел е на служба, а другите отдавна са заминали и аз ви потърсих — каза той откровено.

— И ме намерихте, колко мило! Впрочем, аз съм Джени.

— Марио! — кафявите му очи сияеха.

Те взеха под наем един открит джип и потеглиха. Понеже Марио беше на волана, Дженифър имаше възможност да наблюдава чуждоземната обстановка наоколо.

След като излязоха от пристанището, навлязоха в пресечена местност. Пътуваха през гора от гигантска папрат, огласяна от чуруликането на птиците. След нея се заредиха плантации от плодни дръвчета, а след това потънаха в гъста гора, пронизвана от крясъците на папагали. Зелен сумрак обвиваше всичко в тайнствени сенки, а въздухът беше задушен и тежък като в оранжерия.

Дженифър пое дълбоко въздух, едва когато усети свежия морски бриз. Пътуването си струваше. Марио я беше докарал на плаж, където високи палми хвърляха самотни сенки върху светъл дребнозърнест пясък.

Сгорещени от пътуването, те веднага съблякоха горните си дрехи и се втурнаха към прииждащите вълни. След това седнаха върху хавлиите си в сянката на палмите. Дженифър се чувстваше превъзходно. Студената баня я освежи и събуди желанието ѝ за живот.

— Винаги ли каните пътуващи жени? — попита тя полушеговито Марио.

Той се засмя виновно.

— Невинаги. Те трябва да са симпатични като вас, Джени.

— Сега трябва ли да се чувствам поласкана?

— Аз го казах съвсем откровено — подчерта той и за учудване на Дженифър се изчерви чак до корена на косите си. Марио трябваше да е много млад и беше посвоему така симпатичен, че тя изобщо не мислеше за някакво приключение.

— Вие веднага ми се набихте в очите. Привлекателни жени като вас обикновено не пътуват сами. Освен това не ми направихте впечатление да търсите някаква авантюра.

— Определено, не. Искам само да си почина.

— Откъде идвате и с какво се занимавате?

Дженифър му разказа за Лос Анжелис, за рекламната агенция на баща си и за своето положение в нея.

Когато три часа по-късно се появиха в пристанището, те бяха вече добри приятели. Но когато Дженифър съзря любопитното лице на Рекс Лази да наднича от парапета на парахода, тя веднага стана закачлива. С предизвикателен интимен жест хвана Марио за ръка и

започна да се изкачва по фалрепа. С удовлетворение установи внезапното изчезване на Рекс.

Дали не беше ревнив? Възможно ли беше да се е оглеждал за нея? Дали демонстрираното му спрямо нея равнодушие не е било само театър?

„Трябва най-сетне да престана да се главоболя заради него — заповяда си Дженифър. — Няма нужда да тичам след мъж, който не ме забелязва.“

Дженифър реши за днешния корабен празник да облече розовата рокля. Тя точно съответстваше на радостното ѝ настроение и предварително се радваше на танца с Марио.

На празничната вечер Дженифър седеше на една маса с мисис Силверстон. Тя пътуваше вече за втори път, в памет на починалия си съпруг, който беше произвеждал автомобили и загинал при катастрофа.

— Вие ми напомняте толкова много за дъщеря ми, Дженифър — рече тя. — Тя ръководи сега заедно с мъжа си фабриката, и при това успешно. Радвам се, че Алейне има толкова трудолюбив мъж. Винаги е било предимство, когато една двойка има общи интереси.

— А те имат — вметна Дженифър, потискайки въздишката си.

Беше й ясно, че щеше да си спомни за Рекс. Те така хубаво биха си прилягали, ако Рекс не се беше оказал толкова упорит. С него би могла да обсъжда всички проблеми и биха били приказан екип. Може би нещата биха се оправили, но тя самата обърка всичко отново.

Рекс беше също в залата. Дженифър отдавна го бе зърнала. С него беше червенокосата му сътрапезничка и когато видя с какво нежно внимание обръща загорялото си лице към нея, й се искаше да крещи от ревност.

„В живота ми има сигурно някакво проклятие — помисли си мрачно Дженифър. — Непрекъснато се влюбвам в неподходящи мъже. Рекс Лаци не беше ли подобен тип на Патрик Норт? Тъмноруси къдрици и сини очи изглежда ми действат като наркотик — мислеше тя. — Накрая обаче всички тези мъже се оказват плейбои, за които верността не е нищо друго, освен думи.“

Когато представлението на сцената завърши и оркестърът засвири за танц, Антъни веднага дойде да я покани.

— Джени, можеш ли да се погрижиш за Лу? — прошепна й той: — Не ми харесва. След като поспяхме днес следобед, тя припадна и когато я попитах, да не би да е морска болест, изпадна в истеричен плач. Не можеш ли да разбереш какво й е? Ти си най-добрата й приятелка. Сигурно ти се доверява повече. Но ти изобщо не се отбиваш при нас. Даже отказа да седнеш на масата ни. Лу много се засегна от това.

— Глупости, Антъни! Лу не може изобщо да се засегне от това — бурно възрази Дженифър. — Тя толкова се радваше на това пътуване с теб, че аз просто не исках да бъда излишна. Мислех, че поне веднъж Лу ще поиска да се наслади да има само теб. Около вас винаги има толкова много хора.

— Това пътуване трябваше да стане вторият ни меден месец — усмихна се Антъни. — Лу е все още толкова дете! Дали не се дължи на това, че толкова рано е загубила баща си? Нали ще поговориш с нея? Аз наистина се тревожа.

Дженифър би разсеяла тревогите му само с една дума, но бе дала клетва на Лу. Тя обеща на Антъни да говори с нея утре при сутрешната гимнастика на палубата.

Понеже мисис Силверстон не се надяваше да се намери танцьор на нейната възраст, се сбогува приятелски с Дженифър и се оттегли.

Тази вечер Дженифър съвсем не скучаеше. Кавалерите се скъсваха да канят на танц привлекателната блондинка с розовата рокля. Когато най-после Марио имаше възможност да танцува с нея, се засмя:

— Изглежда добре се забавляваш, Джени. Харесва ли ти вечерта?

— Празникът е чудесен! Но след танца с теб приключвам. Стана вече късно. Нямам намерение да проспя прекрасното утро на борда.

— Защо не се поразходим малко по палубата? — предложи Марио. — Свежият въздух ще ни се отрази добре.

Корабът пътуваше спокойно. Небето беше светло от блясъка на звездите. При плувния басейн се бяха събрали младежи. Един от тях свиреше на китара. Той изпълняваше „Евъргрийн“ и напомни болезнено на Дженифър за една друга щастлива вечер. „Целувката си е целувка“ свиреше той и Дженифър видя мислено приятелски настроения пианист, видя и Рекс, който я държеше в обятията си при танца. Нима всичко това наистина беше минало?

„Искам отново да го имам! — мислеше тя, завладяна от спомените си. — Не мога да повярвам, че между нас всичко е свършило. Все още обичам Рекс, вероятно ще го обичам винаги. Даже и да не е точно мъжът на мечтите ми, той е мъжът, когото искам. Той е единственият мъж, когото обичам.“

— Ти се умълча много. Джени — рече тихо Марио. — Къде витаеш в мислите си?

Докато се разхождаха по палубата, тя му разказа за нещастната си любов с Рекс. Сигурно признанието ѝ прозвуча и като своеобразно предупреждение за младия офицер. Не беше ли той на път да се влюби в нея? След като Дженифър му разказа всичко така откровено, Марио я разбра. Той даже се чувстваше малко поласкан, че тази изискана, интелигентна жена го дари с доверието си.

— Ти трябва да поговориш с него, Джени — посъветва я той. — Сигурно очаква от теб само някоя дума на помирение.

— Тогава защо не ми го покаже? — възрази тя. — Аз ли трябва да направя първата крачка?

— Трябва, ако все още изпитваш нещо към него. Не забравяй, че неправилно си го подозирала. Защо просто не го помолиш за извинение?

— Не мога.

— Опитай. Все пак ти си сгрешила.

Дженифър въздъхна.

— Представях си всичко много лесно. Въобразявах си, че е достатъчно Рекс само да ме види, за да се озове отново в прегръдките ми. Оказа се, че съм се излъгала. Какво очаква от мен? Да му падна на колене?

— Какво очаква от теб, трябва сама да откриеш — Марио се засмя тихо и постави ръка на раменете ѝ. — Впрочем от тази разходка очаквах нещо друго, а не признание, че обичаш друг.

— Разочарован ли си сега от мен?

— Напротив, намирам за чудесно, че беше така откровена с мен. С моята работа се запознавам с много жени. Много от тях са само едно повърхностно приключение. Ти си нещо друго, Джени. С теб наистина може да се разговаря като с приятел. На теб мога да кажа, че има едно момиче в Маями, което винаги ме очаква, когато се завърна от пътуване. Случайно и тя се казва Джени. Не е ли забавно?

— Тази Джени трябва да е много щастлива да има приятел като теб. — Бяха стигнали до каютата на Дженифър и тя го целуна по челото. — Лека нощ, Марио.

— Лека нощ, Джени — Марио я прегърна бързо и целуна нежно по устата.

Джени чу как наблизко изшумоля някой. Потискайки смеха си, тя влезе в каютата си. Дали Рекс беше наблюдавал сцената на сбогуване? Типично за него да се крие в тъмнината и да наблюдава тайно другите.

На сутрешната гимнастика Лу само присъстваше, а след това разправяше, че напълно е изтощена от напрегането. Тя седна заедно с Дженифър до плувния басейн и си поръча портокалов сок. Дженифър избра минерална вода. На хоризонта се виждаше вече бреговата ивица на Гваделупа. Само след няколко часа щяха да са в нейното пристанище.

— Лицето ти съвсем не е в тон с ослепителната слънчева светлина, Лу! — погледна я внимателно Дженифър. — Докъде си стигнала с признанието си? Снощи останах с впечатлението, че Антъни все още не подозира нищо.

— Исках още вчера предпазливо да му кажа, даже симулирах припадък. Всеки чувствителен мъж веднага би разбрал какво ми има. Но Антъни само мислеше, че страдам от морска болест. Аз и морска болест!

— Все пак имаше възможност да говориш откровенно с Антъни.

— Направих го. „Антъни — рекох, — може би не съм болна от морска болест, а съм бременна.“ А той само каза мрачно: „Недей да викаш дявола, детенце!“ — Лу поклати възбудено глава. — Тази връзка на дявола с нашето дете ме шокира така, че аз не намерих повече думи.

— И това според теб е „казване“ — подразни я Дженифър. — Ако искаш, веднага ще доведе Антъни.

— Само ще стане още по-лошо. Не, трябва сама да събера смелост, за да му кажа. За съжаление и тази вечер няма да има възможност. Поканени сме на вечеря с капитана, а той харесва филмите на Антъни и аз знам още отсега, че те непрекъснато ще говорят за тях.

— Не става дума за конкретния ден — укори я Дженифър. — След няколко острова би могла да намериш възможност.

— Когато стигнем до Мартиника, ще кажа на Антъни.

— Защо точно на Мартиника?

— Името е толкова хубаво. Ако бебето е момиче, може да го наречем. Жози, на името на кралица Жозефина, която е прекарала там младите си години.

Дженифър се разсмя.

— Ти си много сладка, Лу! А ако бъде момче, как ще го назовеш тогава?

— Джо, естествено. — Лу се присъедини към смеха на Дженифър. Никога досега не ѝ се бе удавало да остане тъжна за дълго време. — Докъде стигна с Рекс? Според мен доста е често с червенокосата. Къде остана бойният ти дух, Дженифър? Вярваш ли, че най-подходящата рецепта да спечелиш отново Рекс, е да флиртуваш с корабните офицери?

— Само с един — объркана отговори Дженифър.

— Един от многото, бих казала. Да не искаш Рекс да започне да те смята за леко момиче?

— Не това беше целта ми, просто се получи така — защитаваше се разпалено Дженифър. — Марио е мил младеж и не мога да прекарвам цялото си време с мисис Силверстон, даже и да ми е така симпатична.

— Най-после трябва да поемеш инициативата и да говориш откровено с Рекс.

— Как можеш да разговаряш с мъж, който смята, че не съществува?

— Измисли нещо, ти си толкова изобретателна.

— Страхувам се да не получа отказ от него — избърбори потисната Дженифър.

Лу изпъшка осъдително.

— Какви страхливки сме ние двете!

Понеже Лу свързваше големите си надежди с Мартиника, Дженифър реши солидарно също да започне „завоевателния си поход“ оттам. Няколкото дни пътуване бяха напълно достатъчни да придобие отново предишната си жизненост. Изнервяше я фактът, че Рекс спеше само през една стена. Вече настана времето, когато стената между тях трябваше да се събори.

В пристанището чакаше автобус, за да обходи острова нашир и надлъж с жадните за приключения туристи. Дженифър не изпитваше и най-малкото желание да се напъха в горещия автобус заедно с още тридесетина пътника. Доколкото беше опознала Рекс, надяваше се, че той също ще остане на борда.

Впрочем още от сутринта обещаваше да е горещо. Дженифър излезе на малката веранда към каютата си. На кораба владееше мъртва

тишина. Видимо заинтересуван, Рекс държеше ежедневник пред лицето си, но прелистваше страниците по-бързо, отколкото можеше да чете.

Дженифър стоеше на верандата си, готова за излизане. Под дългата си до коленете ленена рокля с червени кончета беше облякла най-привлекателните си бикини, които бяха така вълнуващо секси, че само при съзирането им и най-заспалият мъж би се събудил.

— Изпуснах автобуса, какъв малшанс! — извика тя ядосана.

Рекс само шумолеше с вестника.

— С какво удоволствие бих разгледала острова. Сигурно е забележително красив — продължи тя монолога си.

— Защо не вземеш под наем някой джип? — обади се Рекс. — Твоят елегантен корабен офицер ще те придружи с удоволствие.

— Марио е на служба — Дженифър триумфираше в себе си. Рекс разговаряше с нея. — Сама не се решавам. Със сигурност бих се заблудила в джунглата.

— Което не би било голяма загуба — рече злобно Рекс.

— Защо не дойдеш с мен? — смело предложи Дженифър. — Вестника можеш да прочетеш и след това.

— Обещах на Кейт да отидем да поплуваме — отклони поканата той.

Кейт сигурно бе червенокосата, която като кърлеж не се пускаше от него.

— Тогава приятни часове — пожела му Дженифър с нотка на присмех. — Плажовете тук сигурно гъмжат от акули. Тогава ще тръгна сама. Извинявай, ако съм нарушила спокойствието ти.

— Щом наистина държиш на моето присъствие, трябва да се жертвам — Рекс стана и се протегна, прозявайки се. — Ще приготвя бързо нещата си.

Той беше готов удивително бързо. В пристанището намериха един стар джип, който до известна степен вдъхваше доверие. Дженифър предостави великодушно волана на Рекс и започна да разглежда картата. Като опитна навигаторка тя насочваше Рекс през близките плантации захарна тръстика, край развалините на бивши господарски къщи, които бяха истински паметници на отминало величие.

Внезапно помоли да спрат тук.

— За какво? — попита възмутен Рекс. — Да не би да искаш да снимаш жалките къщи?

— Как може да ги намираш за жалки. Навсякъде растат цветя. И пеперуди има, погледни де...

— Пеперудите видях, но чувам и писъка на комарите! — Ядосан, Рекс уби един комар, който беше кацнал на голата му ръка, за да се напие с кръв. — Нека да тръгваме, не ми се иска да бъда изяден жив.

Дженифър му хвърли, убийствен поглед.

— Ти нямаш никаква фантазия. Как бих желала да мога да живея тук, да водя скромен живот, заобиколена от животни.

— Предпочитам Лос Анжелис, понеже комарите там не са толкова големи като тези. Ох, отново ме ухапа някое от тези животни!

— Сигурно имаш сладка кръв — Дженифър се изсмя. — Впрочем, досега не съм забелязала.

Рекс въобще не реагира. Изглежда беше твърдо решил да не се влияе от хубавото ѝ настроение. Той отново беше седнал в джипа и запали мотора. В тишината това прозвуча като гръмотевица.

— Сега къде отиваме? — запита той, щом тя се отпусна до него.

— Горещо ми е.

— Нищо чудно. Защо трябва да търчиш между старите камъни в тази горещина. Къде е пътят към морето? Погледни картата.

— На следващото кръстовище трябва да завиеш наляво.

Колелата на колата вдигаха облаци пясък. Бедният пейзаж с необработени полета изглежда се простираше чак до хоризонта.

— Не трябваше ли да стигнем отдавна до морето? — гласът на Рекс Звучеше дрезгаво от погълнатия прах. — Имам чувството, че пътуваме с часове. Ако продължим да се носим така безцелно, рискуваме да пропуснем опътуването на кораба.

Дженифър се засмя.

— Изглеждаш така, сякаш с часове си пренасял въглища!

— Мислиш ли, че ти изглеждаш по-добре?

— Ако знаех само колко кавгаджийски си настроен, бих тръгнала с Лу и Антъни — Дженифър въздъхна и погледна картата. — Все някога трябва да стигнем до морето. Нали се намираме на остров.

Рекс не пророни нито дума, което трябваше да означава, че презира такива наивни отговори.

Настроението му рязко се подобри, когато след половин час достигнаха до прекрасен безлюден плаж. Бързо захвърлиха дрехите си и скочиха в освежителните води на прилива.

Тюркоазната вода беше кристалночиста. Виждаха се миди, преливащи в цветовете на дъгата пъстри риби и други малки животинки, също като в аквариум. Те устройоха пикника си в сянката на една кралска палма. Физиономията на Рекс светна, когато видя какви съкровища вади от хладилната чанта Дженифър. Там имаше студена печена кокошка, малки хапки с апетитни салати, хрупкав бял хляб и даже шише вино, с което Рекс веднага утоли жаждата си.

— Откъде имаш всички тези вкусотиини? — попита той кротко.

— Откъде ли? Харесах се на шефа на корабните готвачи — Дженифър премълча, че Марио беше доставил хладилната чанта заедно със съдържанието ѝ. Вероятно тогава Рекс не би се присъединил към обяда. Така обаче заедно опитваха от вкусотиите. При това погледът му винаги се спираше на голите ѝ гърди, които потрепваха възбуждащо при всяко нейно движение.

— Трябва ли да седиш тук така гола? — не се стърпя накрая.

Дженифър се разсмя невинно.

— Няма никого наоколо. Да не се смущаваш? Ти също си гол.

Рекс само изръмжа нещо в отговор и се опъна върху една хавлия. Той затвори очи, твърдо решил да подремне малко, Дженифър прибра останалата храна обратно в чантата. Запали цигара и започна да се любува на силния му гръден кош. Рекс не изглеждаше да е така спокоен, както се преструваше. Като срамежливо момченце беше завил хълбоците си с кърпа и изглеждаше заспал, но Дженифър подозираше, че само ѝ разиграва театър.

След уморителното пътуване тя се наслаждаваше на тишината наоколо. От близката джунгла се донасяха мелодичните песни на тропическите птици, прекъсвани от време на време от крясъците на папагалите. Приглушеното плискане на вълните действаше приспивно. Дженифър загаси цигарата и се наведе над Рекс. Игриво пробяга с върха на пръстите си по гръдния му кош. Дали се заблуждаваше, но ѝ се стори, че дишането му се ускори. Все още обаче не издаваше никакъв звук.

С крайчеца на езика си обикаляше около плътно затворената му уста, докато галещите ѝ ръце се спускаха все по-надолу по

мускулестите му бедра.

— Не — промърмори Рекс, все още държейки се прилично. Но и не се съпротивляваше на ласките ѝ и нададе дълбока въздишка. Сякаш по принуда разтвори устните си за възбуждащата игра на езика ѝ. Като насън отговори на страстната ѝ целувка.

Минаха секунди.

Изпълни я сладка възбуда. Топлината на деня я обгръщаше и караше кръвта ѝ да се движи по-бързо. Дженифър му махна кърпата и се наведе изпълнена с желание над него. Тя усети как тялото му потрепери, когато се долепи до него и той вече не можеше да крие от нея растящата си възбуда.

Когато се сля с него, той нададе глух стон. Още веднъж се опита да се освободи от прегръдката на ръцете ѝ. Но беше вече късно. Предателското му тяло се нагоди към дивия ритъм на бедрата ѝ. Кръвта шумеше в ушите му и той имаше чувството, че никога не би завършило напрегнатото удоволствие, ако той, обхванат от екстаз, не допринесе за щастието им.

Безмълвно се гледаха, с все още замъглени от преживяното удоволствие очи. Дженифър се отпусна до него. Тя дръпна върху двамата голямата хавлиена кърпа и се сгуши, до него. Сърцата им биеха възбудени в отглас на преживяното удоволствие.

И двамата заспаха едновременно.

Лу лежеше на леглото и гледаше как се преоблича Антъни. Тя се чувстваше като разглобена след продължителния излет сред привлекателната и с дива романтика природа на Мартиника.

Антъни погледна загрижен младата си жена.

— Чувстваш ли се по-добре, скъпа? Защо не ме погледнеш? Можем да отидем в бара и да изпием по едно освежително кампари. Семейство Чандлерс сигурно ни очаква.

— Чандлерс вече ми лаят по нервите — рече Лу възбудено. — На кораба не е по-хубаво, отколкото при нас вкъщи. Винаги е пълно с хора около нас. Нямам даже секунда за себе си.

— Не беше ли твое предложението да вземем със себе си Дженифър и Рекс?

— Дженифър не може да ме смуцава. Тя е най-добрата ми приятелка. На практика тя е единственият човек, който ме разбира —

замълча и допълни: — Трябва да говоря с теб.

— Не говорим ли през цялото време?

Лу се изправи така, че очите им да са на една височина.

— Антъни, аз чакам бебе.

— Да не се шегуваш? — Той я изгледа така строго, сякаш му беше изневерила. — Мисля, че вземаш хапчета?

— Забравих да ги взема. Сигурно е станало на премиерата. Спомняш ли си?

Антъни Рик намръщи чело. Спомняше си много добре страстната любовна нощ.

— В кой месец си?

— В четвъртия.

— За Бога! — развълнуван зарови ръка в косата си. — И защо ми казваш едва сега? Късно е да се предприема каквото и да било.

— Аз искам бебето, Антъни! — Лу изпадна в ярост. Тя не бе очаквала, че Антъни би реагирал така коравосърдечно. — Имам право на деца също като другите жени!

— Значи умишлено не си взела хапчето? Така ли е?

Лу отговори упорито.

— Така е, Антъни!

— Това е измама! — Гласът му стана рязък. — Ти знаеш много добре, че не искам повече деца. Просто не се чувствам достатъчно, млад, за да бъда още веднъж баща. Ти знаеше това, Лу! Доста често сме обсъждали тази тема. Как можа да се противопоставиш толкова егоистично на волята ми?

— Как може да ме обвиняваш в егоизъм? — кипна тя. — Ако някой е егоист, това си ти. Как можеш да искаш от мен да се откажа от дете, само защото ти се чувстваш стар за това? Във всеки случай аз се чувствам достатъчно млада, за да си родя дете!

Антъни Рик я изгледа студено.

— Щом си била в състояние да престъпиш сама волята ми, сама ще се занимаваш и с възпитанието на детето. Не искам да имам нищо общо с това.

— Както искаш. Ако не признаеш детето, ще се разведе.

— Значи детето е по-важно за теб от мен?

Той беше напълно изненадан от твърдостта на Лу. Тя се бе променила. Вече не беше нежното, сладко създание, което със сълзи в

очите се опитваше да налага волята си.

— Защо не отговаряш? — нападна я той.

— Достатъчен е само един отговор. Може да се разведем в Рино, а може и още тук, на борда да ни разведе капитанът. След като му е дадено правото да бракосъчетава, защо да не му е дадено правото и да развежда!

— Ти си полудяла!

— Нека ти посочи друга каюта. Ако няма свободна, мога да спя при Дженифър. Попитай го за това.

— Най-напред ще отида на бара, за да пия едно сухо мартини! — изнервен рече той.

— Ако зависи от мен, върви по дяволите! — каза нежно Лу.

Антъни беше като ударен по главата. Така безславно и безмълвно не биваше да завършва хармоничният им брак.

Слънцето беше вече почти залязло, когато Дженифър се събуди. Тя нежно разтърси Рекс.

— Събуди се, трябва да тръгваме! Ще изпуснем кораба.

Рекс се прозина и разтри очи.

— Така хубаво сънувах — измърмори той.

— Какво сънува? — тя го погледна недоверчиво.

Рекс се ухили широко.

— Някаква богиня ме беше прегърнала и любила, а аз не можех да се браня.

— Доколкото те познавам, ти въобще не си направил опит да се браниш — иронизира го тя. — Сега ставай, защото вече закъсняваме!

— Предпочитам да остана тук и да продължа съня си. Може би богинята отново ще дойде?

— Изобщо не разчитай на това! И богините имат срокове, които трябва да спазват. Нека още веднъж се потопим в морето, за да се избистрят главите ни. На връщане ще карам аз. Ти непрекъснато се заблуждаваш.

— Ти пък не можеш да четеш карта. Сигурен съм, че ти умишлено ме заблуди.

— А защо трябваше да го направя?

— Искаше да си сама с мен.

— О'шей, предавам се отговори тя с обезоръжаваща откровеност. — Признавам, че дойдох на пътуването, само за да те видя. Признавам също, че несправедливо те подозирах за кражбата на сценариите. Патрик Норт ми е устроил капана, за да те изложи. Искаше да ни раздели, което наистина му се удаде. Рекс, съжалявам, че бях толкова глупава да се хвана на този трик. Прощаваш ли ми?

Той нежно я погали по косата.

— На една богиня се прощава всичко. Понеже по всяка вероятност не можем да живеем един без друг, защо не опитаме още веднъж заедно?

— Аз съм съгласна на всичко, само да останеш при мен!

Погледите им се срещнаха и те се целунаха нежно. След няколко минути седяха в джипа и се опитваха да намерят най-краткия път към пристанището. Направлявана от Рекс, Дженифър караше като дявол. Корабната сирена вече надаваше нетърпеливи сигнали, когато най-сетне се качиха по фалрепа, преди да бъде вдигнат.

Все още едва поемаща си дъх, Дженифър стигна до каютата си и видя Лу да седи върху леглото ѝ. Около себе си беше оставила своите куфари.

— Добре, че най-послед се появяваш — рече Лу с такава гримаса, сякаш светът потъваше. — Знаеш ли най-новото, Джени? Ще се разведа с Антъни.

Двете сухи мартинита успокоиха възбудените нерви на Антъни и той започнах други очи да гледа на постъпката на Лу и на щастливото им съжителство. Поради професията му, Лу беше много самотна. Беше напълно естествено, че иска дете от него.

„Бях твърде неотстъпчив“ — кореше се Антъни. Готов за нежно одобряване, Антъни Рик тръгна към каютата си с вече малко нестабилни крака. Както винаги забрави за прага на каютата, спъна се в него и влетя в стаята. Вратите на всички шкафове зееха отворени, а те самите бяха празни.

„Лу ме е напуснала“ — прониза го тревожна мисъл.

Сети се при кого може да е отишла: при Дженифър. Беше повече от ясно, че ще потърси утеха при най-добрата си приятелка, след като той се беше отнесъл толкова безчувствено към нея. Спря се пред вратата на каютата на Дженифър и чу възбудения глас на Лу.

„Трябва да ѝ дам време да се успокои — помисли си той нерешително. — По-хубаво ще е да изпия още едно мартини, че ще ми е необходима смелост за разговор с Лу.“

В този момент Дженифър казваше:

— Естествено можеш да спиш при мен. Ще приготвя кушетката. Искаш ли веднага да легнеш и да си починеш?

— Сега? Малко преди ядене? — Лу погледна приятелката си с възмущение. — Вярваш ли, че този мъж заслужава да обявя заради него гладна стачка? Освен това съм много гладна. Възбудата винаги предизвиква апетита ми. Защо се смееш, Джени?

— Радвам се на здравия ти апетит, Лу. Все още не съм попадала в ситуация, която да окаже отрицателно влияние върху теб.

— Това само показва колко съм здрава. Каж ми, скъпа, можеш ли да убедиш мисис Силверстон да си сменим местата на масите? Сигурно ще се зарадва да се запознае лично с известния режисьор Рик.

— Нищо по-лесно от това. Мога да си представя, че би ти било непоносимо да гледаш по време на ядене омразното лице на съпруга си.

— Антъни Рик за мен не съществува — рече мрачно Лу. — Дженифър, не можеш си представи в какво ме обвини този егоцентрик. Обвини ме, че нарочно съм забравила да взема хапчето, не е ли нахално!

Дженифър се засмя.

— А нима това не е близо до истината?

— Един джентълмен никога не би посмял да ми каже подозренията си по такъв начин — разгорещи се Лу. — Не е ли тъжно, че вторият ни меден месец трябваше да завърши с развод? При това така се радвах на това пътуване! Затова не трябва да се радваш предварително. Поне за теб беше ли хубав денят?

— Божествено хубав ден — увери я Дженифър, като се позоваваше на думите на Рекс. — Най-сетне набрах смелост да кажа всичко на Рекс.

Дженифър премълча, че чисто и просто беше съблазнила Рекс, който беше полузаспал. Някои неща не можеха да се доверят даже и на най-близката приятелка. Това, което се бе случило на плажа в Мартиника, засягаше само нея и Рекс.

— Прости ли ти Рекс?

— Той даже каза, че понеже не може да живее без мен, ще се опита да живее с мен!

— Колко хубаво, Джени! Тогава поне за теб това пътуване е било успешно. Един щастлив край е по-добре от никакъв!

— Изобщо не ти прилича да виждаш бъдещето в такива черни краски, Лу! Басирам се, че ще се сдобриш с Антъни още преди да сме пристигнали в Маями!

— Ще ми бъде приятно, ако в бъдеще не споменаваш името на Антъни в мое присъствие. С него искам да се видя едва пред съдията по развода!

За галавечерята Дженифър беше запазила най-хубавата си рокля. Беше от кобалтовосиня копринена тафта. Оставяше открито едното загоряло рамо и подчертаваше с асиметричната си кройка високия ръст на Дженифър.

На инат на Антъни, Лу беше облякла предизвикателна червена рокля, за да не би да му хрумне, че тя тъгува за него. Тя много се сърдеше на своя съпруг, че поне веднъж не се бе опитал да я върне в общата им каюта.

„Изглежда е радостен да се освободи от мен — мислеше тя, изпълнена с горчивина. — Сигурно си е въобразил, че през целия си живот ще остана нежна, добродушна овчица, играеща по неговата свирка.“

— Готова ли ей? — Дженифър излезе сияеща от банята. — Как намираш роклята ми, Лу?

— Божествена! — въздъхна Лу в пристъп на завист. — С фигурата, която имаш, може да носиш всичко. Но ти не си бременна като мен.

— Въпреки това изглеждаш много привлекателна, Лу! — Дженифър я целуна по бузата. — Има достатъчно мъже, които предпочитат дебеличките жени. Почакай ме само за момент. Ще потърся мисис Силверстон да я подготвя, че искаш да смениш мястото си с нейното.

Антъни възлагаше всички свои надежди на вечерята. Той познаваше Лу. Нищо друго не беше в състояние да подобри настроението ѝ, освен хубавото ядене. Той също имаше нужда да се подкрепи. След всичките сухи мартинита се чувстваше леко замаян и

беше благодарен, че внимателният стюард забеляза състоянието му и го заведе до мястото му.

Всеки момент Лу щеше да седне на мястото отсреща. Не беше в привичките ѝ да пропуска някое от храненетата. Но колко беше изненадан, когато видя да сядат мисис Силверстон.

— Щастлива съм най-сетне да се запозная лично с вас, маестро — проговори тя многозначително. — Като талантлив режисьор вие винаги търсите интересни теми за филмите си. Аз мога да напиша цели романи за живота си, мистър Рик. За съжаление нямам, време. Само на вас мога да позволя да филмирате интересния ми живот. Значи, родена съм във Филадельфия...

Окуражена от мълчанието му, тя му довери между предястието и ордьовъра жизнената си история и беше много впечатлена, че той не я прекъсна с нито една дума. Не ѝ се случваше често да има такъв търпелив слушател и тя се възползва напълно от това.

Нито веднъж не забеляза, че погледът на Антъни беше отправен към масата, на която седеше съпругата му и оживено разговаряше с приятелката си.

Лу носеше червена рокля и изглеждаше толкова безгрижно весела, сякаш не беше разбила скоро сърцето му.

Но погледите на Антъни не бяха единствените, които очаровано се насочваха към тази маса, докато червенокосата съседка по маса описваше в ослепителни краски красотата на Мартиника.

— Само да беше дошъл, Рекс — рече червенокосата Кейт. — Ти наистина пропусна доста.

— Не вярвам — Рекс се засмя.

Той наблюдаваше хубавите устни на Дженифър, движещи се при говоренето, и с нетърпение очакваше момента, когато ще може да ги целуне.

Светлината в залата угасна и под френетичните овации стюардите внесоха върху големи сребърни подноси фламбирания десерт.

— Вече се радвам на танца — рече Кейт. — Ще отидем ли веднага след вечеря в празничната зала?

Ядосваше го, че Кейт приемаше за съвсем нормално да бъде придружавана от него.

— За съжаление не можеш да разчиташ на компанията ми — каза той резервирано. — Вече съм се уговорил.

— Така ли? С кого?

— С бъдещата си съпруга — отвърна Рекс и му стана неудобно от разочарованата ѝ физиономия.

След като се сбогува вежливо, той се обърна към Лу и Дженифър.

— В случай, че се нуждаете от още един придружител за танците, аз съм на ваше разположение — предложи той услугите си с очарователна усмивка.

Дамите нямаха нищо против да ги придружава и тримата напуснаха трапезарията, като се отправиха към залата, където темпераментният корабен оркестър свиреше румба. Тримата едва седнаха, когато Марио се появи ѝ отвлече за неудоволствие на Рекс Дженифър на танц.

— Пикникът имаше ли успех? — попита я Марио. — Изглеждаш така сияеща.

— Беше направо приказно, Марио! — Тя му намигна. — Хиляди благодарности за материалната подкрепа. Твоят пикник ми извърши огромна услуга. Впрочем харесваш ли червенокоси?

— Въпросът ти свързан ли е с определена цел?

— Бих искала да те помоля да се погрижиш малко за Кейт. — Дженифър му посочи хубавата червенокоса жена с разстроена физиономия. — Страхувам се, че Кейт ще прекара самотна вечер. Ще извършиш ли едно добро дело?

— Великодушието на победителката — ухили се Марио.

— Радвам се, че разбра толкова бързо. — Тя го целуна по бузата. — Беше хубаво, че се запознах с теб. Може би ще се видим някога?

— Би било доста невероятно.

— Не се знае. Възможно е да повтора пътуването, този път обаче като сватбено пътешествие. Сигурно е чудесно да прекараш медения си месец в Карибика.

Марио извади от бялата си униформа визитна картичка и я подаде на Дженифър.

— Домашният ми адрес. Там можеш да ми изпратиш сватбените покани!

— Няма да забравя — хванати за ръце, ревниво наблюдавани от Рекс, те се върнаха на масата. Рекс стана веднага, за да танцува с Дженифър, докато Марио покани Кейт за следващия танц!

— Имате чудесна червена коса — каза Марио на Кейт, която се почувства поласкана.

Антъни установи със задоволство, че сега Лу беше останала сама на масата. Той събра смелост и отиде при нея.

— Мога ли да ви помоля за един танц, мадам?

Лу го погледна безизразно.

— Не се чувствам много добре за танци.

Антъни кимна загрижен.

— Много си бледа. Сигурно се нуждаеш от свеж въздух. Нека излезем за малко на палубата, Лу! Задущният въздух тук е нездрав за жена в твоето положение.

— Това е вярно! — Лу се надигна и го хвана за ръка. — Наистина ме боли главата от високата музика.

Те се разхождаха бавно по палубата като някоя стара семейна двойка. Корабът продължаваше бавното си пътуване. На тъмносиньото небе се появяваха вече първите звезди, а Карибско море святкаше мастиленосиньо. Понеже корабът се поклащаше леко от вълните, Лу трябваше да се облегне на ръката на Антъни.

— Сърдиш ли ми се още? Съжалявам, че се държах така идиотски. Вероятно беше от изненада.

— Би трябвало да ти поднеса всичко по-внимателно — обвини се на свой ред Лу. — Навярно е било като шок за теб, на твоята възраст да станеш още веднъж баща.

— Е, не съм толкова стар — той се разсмя и я притисна нежно към себе си. — Ще имаме дете, моя малка! Само да си щастлива.

Хванати за ръка, отидоха до каютата си. Антъни беше на мнение, че жена му се нуждае от абсолютен покой, Лу си спомни, че няма даже нощница в каютата, куфарите ѝ бяха все още при Дженифър. Но тази нощ нямаше да се нуждае от нея.

Дженифър и Рекс също почувстваха желание за свеж въздух.

— Едва сега започвам да се наслаждавам на пътуването — каза Рекс, когато, притиснати един към друг, се разхождаха по палубата. — Случайно имам в каютата си шише шампанско. Имаш ли желание за една глътка?

— Страшно съм жадна — призна си Дженифър. — При мен не мога да те поканя. Куфарите на Лу заемат цялата каюта.

— При мен има достатъчно място — твърдеше Рекс.

Пред вратата на каютата той я хвана за ръка, забрави за прага и се спъна заедно с нея в помещението. Двамата паднаха върху килима на пода.

— Не бива да бързаш толкова — изкиска се Дженифър.

— Намирам, че сме загубили вече доста време — усмихнат, Рекс я изправи и я поведе към кушетката. След това отвори бутилката и напълни чашите.

— За какво ще прием?

— Не знам — очите ѝ блестяха. — Защо не прием за нашето общо бъдеще?

— Идеята е чудесна — рече Рекс и се чукна с нея.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.